Catalunya

CGT

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Novembre 2009 • número 111 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

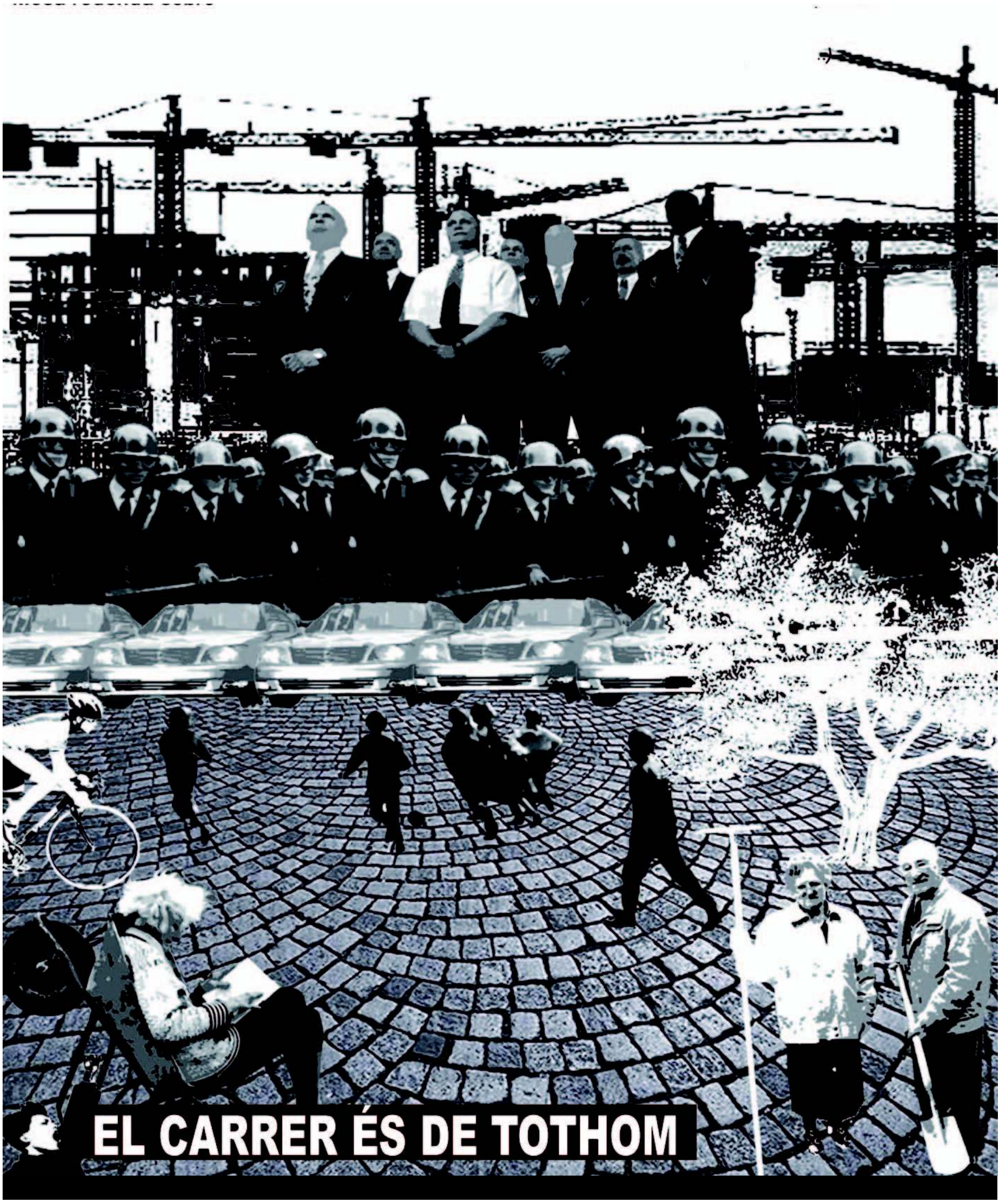

Disseny: adaptació del cartell de les jornades en defensa de l'espai públic de Sevilla

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

S'han enriquit com mai i volen que seguim pagant els i les de sempre

Aquesta crisi la véiem venir. La classe política, els sectors financers i patronals i els mitjans de comunicació semblen escandalitzar-se davant l'actual crisi socioeconòmica. Malgrat això, els treballadors i ciutadans patim en la nostra carn aquesta crisi des de fa anys en forma de contractes escombraria, estancament i caiguda de salaris, augment del cost de la vida, impossibilitat d'accedir a una vivenda, atur, retallades de drets i un llarg etcétera. No és una crisi casual ni passatgera, és l'esgotament i el colapse del sistema capitalista.

Els responsables d'aquesta crisi no cal buscar gaire lluny. Podem rastrejar els seus noms en els governs dels últims 25 anys, en els membres de la CEOE i dels grans bancs i empreses, i també en les direccions de CCOO i UGT que han estat copartíceps d'aquest retrocés de les condicions de vida i treball de la població. Tots ells són responsables d'un model econòmic que ha precaritzat l'ocupació, que ha promogut l'endeutament desorbitat, que ha retallat les despeses en política social, que destrueix el medi ambinent, que privatitza els serveis públics i permet que els bancs i les grans empreses s'enriqueixin com mai.

No és gens un tema de races ni de nacionalitats, és una quesito de classe. Lluny de la propaganda mediàtica i les declaracions irresponsables de la classe política, sabem que els treballadors immigrants són una de les principals víctimes d'aquesta crisi. La repressió policial, les lleis d'estrangeria, la Directiva de la Vergonya, els centres d'internament i la falta d'escrúpols dels empresaris els condemnen a la invisibilitat i la falta de drets. Convé saber que els treballadors autòctons i els immigrants tenim una lluita conjunta contra els empresaris.

La crisi obre pas a mesures d'emergència. Els treballadors hem après que quan la patronal i els membres del govern parlen de crisi ens hem de posar a tremolar: crisi és la paraula "màgica" que ells utilitzen per a justificar retallades de drets i salaris, acomiadaments i disminució de la despesa social. Ens parlen de que no hi ha diners per a l'ocupació i la vivenda i injecten milions d'euros en els comptes dels més rics. Ens parlen de cultura i innovació i ens criminalitzen per compartir arxius a través d'internet. Ens parlen d'educació i posen en marxa el Pla Bolonya que l'únic que fa és privatitzar i introduir la lògica empresarial a les universitats. Ens parlen de multiculturalitat i integració i ens volen portar a una guerra de pobres contra pobres.

És el moment de perdre la por i lluitar pels postres drets. Quan el govern només defensa l'interés de banquers i empresaris, quan els grans sindicats miren cap a un altre costat i segueixen pactant a les nostres esquenes, quan els polítics es mostren incapaços de defensar els nostres drets, hem de posar en marxa un procés de mobilització conjunta entre treballadors autòctons i immigrants, aturats, afectats pel problema de la vivenda, estudiants i totes aquelles persones que no estem disposades a aceptar aquesta situació insostenible. Aquesta crisi no l'hem de pagar nosaltres, l'han de pagar els que s'han enriquit a costa nostra.

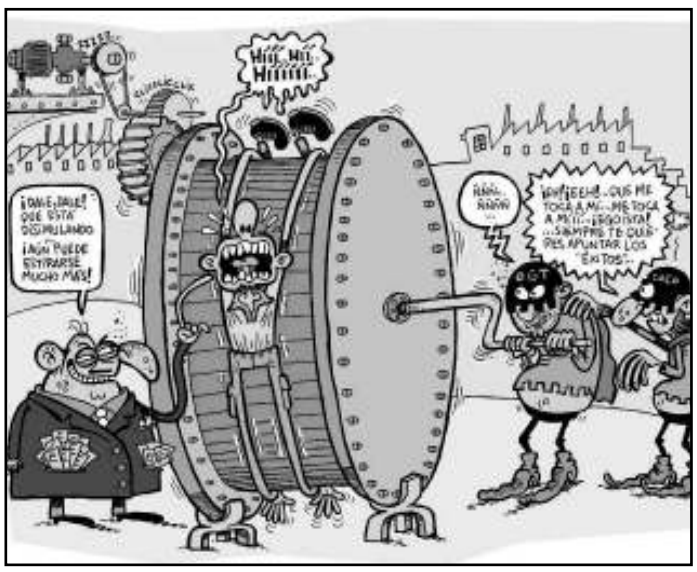

Agurrelj

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals i Jordi Martí. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlus Jové, Agurrelj i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dillluns 16 d'octubre de 2009.

"No és tampoc molt sà el tracte o amistat amb gent de diners, amb gent de fortuna material; ja que després un pensa més que en allò necessari en allò superflu"

'El revolucionari', dins "Fum de fàbrica", de Joan Salvat-Papasseit

Drets dels subscriptors:
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a al Catalunya podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

La primera víctima de la precarització profunda en les relacions laborals és l'immigrant

Treballar en negre significa viure en un estat permanent d'inseguretat

La vida en negre

En un any, un milió de persones han passat al mercat laboral informal

F. Javier Aguayo (*)

Amb la crisi econòmica, el nombre de persones que es troben el cercle viciós del treball en negre no deixa de créixer. Joves precaris, dones dedicades a les cures i "sense papers" són els principals afectats.

Si d'economia submergida es tracta, només Itàlia supera l'Estat espanyol entre els països que formen part de l'OCDE. A l'Estat espanyol, més d'un milió de persones s'han passat a l'economia informal en l'últim any, segons les dades de l'Enquesta de Població Activa i la Seguretat Social. "Treballar en negre significa viure en un estat permanent d'inseguretat, al albur del que vulgui decidir l'empresari i, en definitiva, és una forma més de despullar de drets les classes treballadores i d'aprofondir en la precarietat ja existent", afirma José Luis Carretero, professor de Formació i Orientació Laboral.

Multitud d'empreses han aprofitat la situació de dificultat econòmica actual per a fomentar aquest tipus de relació laboral de dubtosa legalitat. "Es genera una relació civil i, com a tal, el treballador manca de la més mínima cobertura legal i perd tots els drets propis d'un empleat per compte aliè. Davant això, el treballador se sol trobar indefens, doncs encara que podria denunciar, resulta molt complicat demostrar que hi ha hagut una relació laboral entre ambdues parts", apunta Diego de las Barreras, advocat laboralista i membre del sindicat CGT. En un any, moltes empreses han acomiadat a treballadors als quals, a fi d'evitar pagar-los la cotització a la Seguretat Social, tornaven a contractar sota corda. "Fins i tot els contracten com falsos autònoms, amb el que és el propi treballador el que acaba pagant les seves pròpies cotitzacions i es despulla de múltiples drets laborals", sentència Carretero al referir-se a un fenomen que sorgeix de la reforma de l'Estatut del Treballador Autònom de 1999.

Pèrdua de drets

Els 240.000 milions d'euros a que arriba a l'economia submergida en l'Estat espanyol justifiquen per si sols la massiva implantació del treball informal. A més de centenars de milers de treballadors precaris en negre, dones dedicades a treballs de cures o immigrants "sense papers", les activitats delictives com el tràfic d'armes o drogues ocupen un paper preponderant en el mercat informal, sobretot en el volum de diners mobilitzats.

Però el mercat negre no explica per si solament el repunt de les relacions laborals informals. L'Associació de Treballadors Autònoms adverteix que un 60% del milió de persones que treballen sense cap tipus de contracte són assalariats que han perdut la seva ocupació, mentre un 20% dels mateixos serien aquells que completen els seus ingressos "legals" en l'economia submergida. Viure en aquesta situació suposa la pèrdua de drets laborals, doncs impossibilita accedir a vacances remunerades, augments salarials o baixes per malaltia, entre una llarga llista de problemes afegits per a la gent que es veu obligada a treballar en negre.

"S'està plantant una llavor molt fosca per al futur del treballador, els joves ho tindran molt difícil accedir a una pensió, doncs s'incorporen cada vegada més tard al mercat i fins i tot haurà cada vegada més gent que no arribi a cotitzar el mínim de 15 anys", afirma l'economista Pedro Montes. En l'actualitat, una persona amb una pensió no contributiva, el que significa que ha cotitzat menys de 15 anys a la Seguretat Social, rep menys de 400 euros al mes. Desgravaments fiscals per l'adquisició d'un habitatge, ajudes al lloguer o beques d'estudi als fills menors són només algunes de les subvencions a les quals el treballador que "no existeix" no pot accedir.

Sense contractes

No obstant això, determinats sectors patiran amb més intensitat aquesta situació. "La primera víctima de la precarització més profunda en les relacions laborals és l'immigrant, perquè el que no té papers es veu expulsat del seu lloc de treball i li resulta impossible aconseguir la residència legal per via de l'arrelament social", assenyala Federico Pacheco, membre del Sindicato de Obreros del Campo (SOC-SAT) d'Almería. Al temps, aquells immigrants que han de renovar la seva residència requereixen treballar almenys la meitat dels dos períodes consecutius de dos anys exigits per a quedar-se de forma permanent en el país, i de no fer-lo tornarien a la irregularitat. "L'empresari no fa contracte, pel que es genera una màfia d'empresaris, gestories i polítics locals que venen els contractes a preus altíssims", conclou Pacheco. En un clima de repressió, i amb almenys mig milió d'immigrants en l'economia informal, el fet de tenir una ordre d'expulsió fa impossible la legalització per mitjà de l'arrelament, el camí més habitual utilitzat per les persones sense papers.

Mentre alguns experts vaticinen que a la fi de 2009 s'arribarà a la xifra de cinc milions de desocupats, els ecos de la ineficàcia dels instituts regionals d'ocupació no paren d'augmentar. "La idea de trobar una alternativa privada a l'INEM circula per la UE des que l'any passat es va aprovar una directiva en la qual es donava de termini fins a 2011 per a revisar les prohibicions dels Estats membres a aquest tipus d'empreses, per a veure si són racionals des d'un punt de vista neoliberal", apunta José Luis Carretero. Segons aquest professor, es tractaria de demostrar que els serveis públics són poc eficients i de dinamitzar el mercat de recerca d'ocupació per mitjà de les empreses de treball temporal.

(*) Articles extrets del núm. 104 de la revista "Diagonal".

Els problemes de treballar en negre

Seguretat en el treball
Els qui es veuen obligats a acceptar una relació en negre estan exposats a patir accidents laborals amb més freqüència que els qui tenen un contracte regulat. Les seves condicions de seguretat no superen l'estàndard mínim d'una inspecció de treball. A més, la dificultat per a justificar la relació fa gairebé impossible la denúncia en cas d'accident.

Baixes per malaltia
El model precari està implantat absolutament en el mercat informal: si algú està malalt i no treballa, no cobra, i pot ser que mai no recuperi l'ocupació. A això s'uneix l'assetjament laboral, més freqüent encara en aquest camp.

Atur, Seguretat Social, Jubilació
Els treballadors d'aquest mercat no tenen dret al subsidi d'atur i engrosseixen les llistes de beneficiaris de la Seguretat Social. Si, al llarg de la seva vida, una persona no cotitza 15 anys en qualsevol règim de la Seguretat Social només té dret a una pensió de 400 euros.

Accés a l'habitatge
Ajudes com la que va impulsar el Govern de Zapatero de 400 euros per al lloguer estan fora de l'abast d'aquest sector. De la mateixa manera, en negre és gairebé impossible complir els requisits exigits pels propietaris per a llogar un pis.

I si damunt no tens papers...

Requisits per a la residència
Per a justificar l'arrelament davant l'autoritat, les persones immigrants han de treballar amb contracte sis mesos a l'any durant un mínim de quatre anys. Malgrat que en teoria l'accés a la salut i l'educació està reconeguts per als "sense papers", no són pocs els que eviten utilitzar aquests serveis per por de ser expulsats.

Controls d'identitat
Des de març de 2008 s'han multiplicat els controls d'identitat en carrers, places, intercanviadors de transport… L'obertura dels tràmits d'expulsió suposen un obstacle més per a aconseguir els papers per arrelament i una font contínua de por per als "sense papers". No tenir papers dificulta enormement la possibilitat d'accedir a un habitatge en lloguer.

Activitat penal equival a expulsió
Al no poder treballar en l'economia formal, molts "sense papers" es veuen obligats a treure diners d'activitats il·legals, com el top manta o la venda de drogues, que poden comportar una ordre d'expulsió si la quantitat de droga converteix la tinença en un delicte penal. Treballs vinculats a la immigració com la venda de còpies pirata poden suposar, amb l'actual Codi, penes de fins a dos anys de presó.

Persecució de l'empadronament solidari
SOS Racisme denuncia que "amb la disculpa de perseguir a les màfies" s'ha creat l'article 53c de l'avantprojecte de reforma de la Llei d'Estrangeria, que penalitza amb multes de fins a 10.000 euros a qui afavoreixi la permanència de persones immigrants mitjançant l'anomenat "empadronament solidari" de "sense papers", una altra volta de rosca que dificulta el seu accés al treball legal.

Joves precaris: l'Estat espanyol es converteix en el viver europeu de becaris

Treballant (en l'atur)

Joves -i no tan joves- precaris que treballen en l'hostaleria, en la construcció, serveixen de becaris o de falsos autònoms... La vida en negre allunya d'aquest sector de la població nombrosos drets

F. Javier Aguayo (*)

La comparança entre els més de 20 milions de persones que, segons l'Enquesta de Població Activa (EPA), estaven ocupats a la fi de 2008, i els 19,11 milions que cotitzaven a temps complet a la Tresoreria Pública al desembre d'aquest mateix any, suposa que gairebé un milió de persones estan ocupades en l'economia submergida. Més de quatre milions de desocupats, 500.000 famílies amb tots els seus membres en atur i sense rebre cap mena de subsidi, i un 30% de contractes temporals, el doble que en la zona euro, són el brou de cultiu ideal perquè els soterranis de l'economia espanyola no parin de créixer. "A molta gent que tenia un sou acceptable, al caure en l'atur, en una situació que cada vegada s'assembla més a l'exclusió social, no els ha quedat més remei que recórrer al mercat negre del treball", afirma José Luis Carretero, professor de Formació i Orientació Laboral.

No obstant això, la crisi que estem patint també ha servit per a reforçar unes velles relacions laborals que, en la frontera del legal, precaritzen fins a l'extrem la situació de molts treballadors que només així han pogut evitar passar-se al costat informal de l'economia. En aquesta línia, l'Estat espanyol s'ha convertit en el gran mercat de becaris europeu, en un context en el qual s'ha arribat a un 34% d'atur juvenil. Amb unes jornades similars a les dels seus companys contractats, el becari no cotitza a la Seguretat Social, no té dret a atur ni, en moltes ocasions, pot estar treballant en altre lloc, doncs se li exigeix exclusivitat amb salaris que oscil·len entre els 300 i 600 euros. A més, encara que una vegada finalitzats els estudis universitaris la llei contempla aquest tipus de contractació per un màxim de quatre anys, és habitual deixar assignatures per a allargar la vida de becari per períodes encara majors. En sectors com la premsa, algunes empreses compten amb plantilles amb un 70% de becaris. "Si comparem aquesta situació amb la d'altres països de la UE, on tots els representants del col·lectiu de becaris estan inclosos en els règims laborals, es fa palès que a Espanya la figura del becari està subjecta a la precarietat i inestabilitat laboral", afirmen des de l'associació de becaris investigadors, D-Recerca, un sector en el qual diverses associacions porten més de cinc anys exigint que encara que es trobin en període de formació han de ser considerats com treballadors.

Segons l'Associació de Treballadors Autònoms, com a conseqüència de la crisi econòmica actual un 8% de cotitzadors en règim d'autònoms s'han passat a l'economia informal al ser incapaços de plantar cara a les seves obligacions amb la Tresoreria Pública. No obstant això, aquest fenomen no ha impedit que siguin molts els treballadors per compte aliè que, àdhuc treballant per a un únic empleador, s'han vist obligats a cotitzar en règim d'autònoms. "L'última reforma de l'Estatut del Treballador Autònom fa una diferenciació entre el treballador autònom i el treballador autònom depenent, definint aquest últim com aquell que realitza més d'un 75% del seu treball amb la mateixa empresa", confirma Carretero. Aquest mètode suposa que aquest treballador, que en realitat treballa per a un únic empleador, es vegi privat d'una sèrie de drets propis de l'empleat per compte aliè, a pesar d'estar realitzant la mateixa labor que aquest. "El que passa és que estem movent-nos en el que es diu les zones grises del dret del treball. Està clar que aquesta persona té una clarísima dependència d'aquesta empresa, però manca de vacances pagades i, al ser autònom, se li contracta per a un servei concret, i quan s'acaba aquest treball, doncs s'en va i no li indemnitzen. La pèrdua de drets i el benefici per a l'empresa és evident", continua explicant el professor Carretero. Aquestes formes de contractació en el límit del legal posen en dubte què és allò que realment pot ser considerat economia submergida. "Hi ha determinats sectors de l'economia, com la construcció o la neteja, on els processos de descentralització productiva, amb privatització i subcontractació, impedeixen conèixer qui és el teu empresari i, en conseqüència, aboca a una pèrdua de drets laborals", conclou José Luis Carretero.

Dependència: la competència per treballs de cures deteriora els drets laborals

5,3 milions de dones dedicades a les cures

El 9,05% de l'ocupació correspon a la cura informal de persones depenents realitzat per dones

F. Javier Aguayo (*)

Si hi ha un sector on la frontera entre el treball formal i informal es manté en una nebulosa impossible de definir, aquest és el de la denominada economia de la cura i el treball domèstic. Segons l'estudi de l'Institut de la Dona "Cures a persones depenents. Valoració econòmica", aproximadament 5,3 milions de dones es dediquen a la cura informal prestat a persones depenents, el que suposa el 9,05% de l'ocupació en l'Estat espanyol i el 4,2% del producte interior brut, sense que per això rebin cap tipus de remuneració.

No obstant això, aquest sector s'ha convertit també en porta d'entrada al mercat laboral de la dona immigrant, el que ho ha convertit en un gran nínxol de treball en negre. Des de 1997, s'ha produït un augment anual del 30% en el nombre de persones que s'incorporaven a l'economia de les cures rebent algun tipus de remuneració. "Els països mediterranis són un exemple de com la immigració, particularment la femenina, "ajuda" a suplir les mancances. Les dones immigrants proveïxen els serveis d'atenció que l'Estat no ofereix i a un preu inferior al de la provisió realitzada per empreses privades, atès que generalment es veuen obligades a acceptar salaris baixos en condicions de treball precàries i informals", afirma Isabel Pla Julián, directora de la Unitat d'Economia i Gènere de la Universitat de València. Segons aquesta professora, la realitat actual és que la dona immigrant ha vingut a cobrir el buit deixat en la llar per la dona autòctona, a l'incorporar-se aquesta al mercat laboral en l'última dècada. No obstant això, la crisi també ha arribat al sector domèstic, ja que en l'últim any el temps mig d'espera per a trobar treball ha passat de tres a sis mesos.

Doble precarietat

La legislació actual permet realitzar contractes verbals entre empleador i treballador, sense que el primer hagi de fer-se càrrec de les cotitzacions d'aquest a la Seguretat Social, excepte quan el 80% de l'activitat de l'empleat es fa amb una sola persona. En la pràctica, això només succeeïx quan es tracta de treballadores internes o empleades de la llar de les grans fortunes. Quan el treball es realitza a través de l'Administració, la precarietat es multiplica. "Fins a fa deu anys les persones dedicades a les cures formaven part de la plantilla dels Ajuntaments. Però a poc a poc s'han anat externalitzant aquests serveis, contractant empreses privades i reduint al màxim aquestes despeses socials. Això ha dut a carregar de treball a les persones cuidadores i empitjorar el servei que es dóna, especialment, a persones majors, que necessiten d'un gran suport psicològic que ara no hi ha temps d'oferir", afirma Carme Alemany, sociòloga i directora d'Investigació del Centre d'Estudis Dona i Societat.

La incorporació de la dona immigrant ha agreujat encara més la precarietat del sector. "Les dones immigrants cobren menys que les espanyoles, mai més de set euros l'hora, i ho fan sense Seguretat Social. La inestabilitat és terrible, doncs en la neteja depens que demà la senyora pugui dir-te que no tornis més. I quan es tracta d'una persona major solen viure en la casa, sense cap regulació, sense horari ni vacances, i depenent que aquesta persona es mori i s'acabi el treball d'un dia per a un altre", conclou Alemany.

Sense papers: la crisi llança mig milió de "sense papers" a la informalitat

8.000 euros per un contracte

"Li diuen al treballador immigrant: o et sotmets al que hi ha i acceptes treballar en negre o te'n vas al teu país"

F. Javier Aguayo (*)

Un dels sectors més afectats per l'augment del treball informal derivat de la crisi econòmica és el dels immigrants. La Llei d'Estrangeria obliga els residents estrangers en situació legal a tenir un contracte de treball almenys la meitat dels primers cinc anys de residència legal, una barrera gairebé insalvable per a gran part d'ells en una situació com l'actual. "Això ha donat lloc a l'aparició de màfies d'empresaris i gestors que venen contractes per 2.000, 3.000 i fins a 8.000 euros, perquè l'Administració no et rebutgi la renovació per no haver treballat l'exigit de manera legal", afirma Yousef Ben Iznair, membre de l'associació d'immigrants àrabs Horizontes.

Es calcula que més de mig milió de treballadors immigrants s'han passat a l'economia submergida des de finals de 2008. Si l'Enquesta de Població Activa parla que hi ha 1.057.600 estrangers desocupats i en l'Institut Nacional d'Ocupació hi ha inscrits 500.017, això suposa que aquest mig milió de diferència està vivint del mercat negre. L'economia submergida se situa actualment en els mateixos nivells previs a la regularització extraordinària de l'any 2005, per a la qual més de 700.000 persones van arribar a presentar la seva sol·licitud. En aquestes condicions es fa molt difícil que un treballador digui que no al seu cap i molt fàcil que faci hores extra sense cobrar. Els empresaris s'estan aprofitant de la crisi per a guanyar més. Amb dir que no hi ha treball i cobren poc, cal fer el que ells vulguin", afirma Ben Iznair.

Campanya de la intimidació

Fins al moment, la resposta que ha posat sobre la taula l'Administració enfront de la crisi econòmica ha estat reforçar els controls als immigrants en situació irregular. "El missatge és molt clar, sobra gent que cal llevar-se del mig. La policia es posa un objectiu de tantes expulsions en un període i, sobretot, es fa d'una manera molt violenta i indiscriminada, fins i tot amb els que ja tenen papers i estan treballant. La idea és dir-li al treballador immigrant "o bé et sotmets al que hi ha i acceptes treballar en negre i en situació de precarietat o et vas al teu país, perquè si no, no tindria sentit aquesta radicalització de la violència", afirma Federico Pacheco al parlar de l'última redada policial a El Ejido, "centrada en la població marroquina, que és la més fàcil d'expulsar per la proximitat amb el seu país, després d'aquesta redada, molts van acabar en l'hospital", conclou Pacheco. En la mateixa línia s'expressa Ben Iznair: "La gent viu en situació de terror permanent. Alguns tenen fins a dos ordres d'expulsió, el que significa que legalment ja no podran obtenir la residència a Espanya. Es pot afirmar que, literalment, el que no ha estat caçat en un control policial és perquè no surt de casa".

Un dels grans nínxols de mà d'obra immigrant en situació irregular és el de l'agricultura intensiva, una cosa especialment cridanera en el ponent andalús. "En aquests sectors sempre hi ha hagut molt treball en negre, era on acudien res més arribar els sense papers i, una vegada els aconseguien per arrelament social, es marxaven a la construcció", diu Federico Pacheco. No obstant això, el retorn de la població autòctona i els immigrants amb papers han generat tensions en el sector. "Aquest fenomen de competència ha estat potenciat per l'Administració, parlant de tornada voluntària, expulsió i deixant veure que l'immigrant sobra, quan en realitat és la primera víctima de la precarització més profunda en les relacions laborals, mentre que al no tenir papers es veu expulsat del seu lloc de treball i li és impossible aconseguir papers, pel tema de l'arrelament", conclou.

Aquesta negociació s'ha basat a representar un circ, per fer creure una lluita, falsa, per a fingir millorar les condicions d'aquest ERO

Oposició a l'augment de ritmes de treball i a vendre, per diners, la salut dels treballadors

Continuen les mobilitzacions contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació de Roca

Col·lectiu Catalunya

Els sindicats presents a Roca (CGT, CCOO, UGT) segueixen mobilitzant-se en contra de l'expedient de regulació d'ocupació presentat per la companyia a través del qual vol acomiadar 713 treballadors, dels quals 341 són de la planta catalana de Gavà.

La CGT iniciava en solitari el 28 de setembre un bloqueig de vehicles a l'entrada de la factoria de Gavà. Per la tarda es realitzava una concentració davant del Departament de Treball a Barcelona. Els Mossos d'Esquadra desallotjaven el bloqueig de l'entrada de Roca al dia següent.

El 13 d'Octubre, es va realitzar una concentració en l'accés a les reunions amb l'empresa i el 14 d'octubre una concentració a l'estació de RENFE de Gavà, per anar a "visitar" a membres de la família Roca.

Les Federacions d'Associacions de Veins de Gavà i Viladecans, amb el suport de CGT, UGT, CCOO i diversos partits polítics, van convocar el 15 d'octubre una manifestació contra l' ERO presentat per Roca. Centenars de persones es manifesten des de l'Ajuntament de Gavà fins l'entrada principal de l'empresa.

Manifestació, el 22 d'octubre des de la plaça Països Catalans de Barcelona (estació de Sants) fins a la Diagonal nº 513 (seu de Roca) amb sortida prèvia des de l'estació de Renfe de Gavà. El mateix dia es fa una convocatòria de vaga de 8 hores per torn a tots els centres de treball de l'Empresa: Gava-Viladecans, Alcalá de Henares (Madrid), Alcalá de Guadaira (Sevilla) i a les Oficines Centrals de Barcelona.

Des de l'inici de la negociació de l'ERO d'extinció de contractes, s'han efectuat diverses reunions sense assolir avanços significatius en la mateixa. A pesar de tots els intents efectuats per la representació dels treballadors, presentant diferents fòrmules que permetin desbloquejar la negociació. A hores d'ara la Direcció no ha realitzat propostes que ajudin a donar una solució no traumàtica de l'ERO, mantenint una posició d'intransigència, dilatòria i de permanent bloqueig, impedint amb aquesta postura la negociació de l'ERO.

Més informació a:
www.cgt-roca.com

Nissan tira endavant l'expedient temporal que afecta 1948 llocs de treball

Col·lectiu Catalunya i Secció sindical CGT Nissan

Els sindicats UGT i CCOO van arribar a un acord el 30 de setembre amb la direcció del grup automobilístic Nissan per tirar endavant l'expedient de regulació d'ocupació (ERO) temporal que havia presentat la companyia i que afecta 1.948 treballadors de les plantes de Barcelona i Montcada i Reixac. Els sindicats USOC i CGT s'han oposat a aquest acord perquè no consideren que l'ERO sigui necessari ateses les càrregues de treball futures. L'ERO serà efectiu de l'1 d'octubre al 31 de març, i en queden exclosos els treballadors més grans de 53 anys.

Nissan complementarà el sou dels treballadors afectats fins al 90% i fins al 100% en el cas de les dues pagues extres pendents i el complement de l'estiu, segons fonts sindicals. L'empresa s'ha compromès també a realitzar una formació mínima de 15.000 hores a un mínim de mil treballadors, però l'haurà de concretar abans del 10 d'octubre.

Informe de la Secció Sindical de CGT Nissan sobre la 4ª REUNIÓ DEL PERÍODE DE CONSULTES FINAL

El 30 de setembre va tenir lloc, la 4ª reunió del període de consultes de l'ERO de suspensió de contractes presentat per NISSAN, (expedient 2375/09). Des de la primera fins a l'última reunió des d'aquest sindicat, hem reclamat arguments sòlids, que demostressin la necessitat d'aplicar o no, dies de no producció. Que en cap moment s'han presentat.

En aquest període de consultes, en cap moment per part dels sindicats signants d'aquest expedient (CCOO i UGT), s'ha posat en dubte la necessitat d'aquesta regulació. L'enfocament d'aquesta negociació s'ha basat únicament a representar un circ, per a fer creure una lluita, falsa, per a fingir millorar les condicions d'aquest ERO, amb la simple intenció de justificar la ratificació d'aquest expedient.

Per aquest motiu han arribat a un acord en els següents termes:

· Acordar un ERO temporal per a l'afectació de 53.596 jornades de treball persones 428.768 (hores)

· Realitzar una formació per a un mínim de 1.000 treballadors de no menys de 15.000 (hores)

· Les condicions econòmiques seran les mateixes que en els 2 ERO anteriors amb l'abonament íntegre de les pròximes pagues extraordinàries i borsa d'estiu.

També "s'acorda" convocar a la representació dels treballadors per a tractar els temes de modificació d'equilibrat (X-83) i hores extraordinàries. Màxim de 38 jornades de regulació per als treballadors de línies conjuntes i X-83 i 30 dies per als treballadors de les línies de X61 i X11M. No es regularà als treballadors de 53 anys o més. S'informarà prèviament al Comitè d'Empresa de la programació setmanal i a cada treballador per escrit de la seva afectació individual.

És vergonyós, que des dels defensors dels treballadors existeixin, postures que en lloc de representar i defensar als que els han triat, acatin les postures de la multinacional i permetin una nova volta de rosca en base de reduir els costos salarials de l'empresa a costa de l'atur dels afectats.

Fa un any que els treballadors de NISSAN, suportem un ERO després d'un altre, 3 temporals i 3 d'acomiadaments, amb una reducció de plantilla que més aviat sembla una desmantellament que una aposta de futur.

Aquest últim ERO no és més que la permisibilitat a la Direcció de tenir una nova mesura de flexibilitat, barata per a l'empresa i cara per als treballadors, que disposarà dels dies acordats per a no pagar el salari dels seus empleats.

Tenim un futur amb un ERO assegurat, això si:

· No s'han compromès a que no es vagin a realitzar hores extraordinàries.

· No s'han compromès a realitzar formació a tota la plantilla.

· No s'han compromès a garantir que es gaudeixin els dies de descans per productivitat i floting.

Ara es formarà la taula de seguiment del Pla Industrial per 3 sindicats (CGT n'està exclosa). Quin serà el seu objectiu?

Noves convocatòries de vaga a les estacions d'Adif

SFF-CGT

Davant la nul·la voluntat de l'empresa a negociar una sortida a la problemàtica d'aquest conflicte iniciat el 26 d'octubre del 2007, ens veiem en l'obligació de continuar convocant aturades per a tot el personal d'informació, venda i atenció al client de la Direcció Executiva d'Estacions d'ADIF, sent les últimes les realitzades els diumenges 13 i 27 de Setembre i els divendres 9 i 30 d'octubre. Les properes estan previstes pels divendres 4 i 25 de desembre.

En aquests temps de greu crisi, amb més de 4,5 milions de treballadors a l'atur, la Direcció Corporativa d'Adif en total connivència i complicitat amb els directius de les empreses CCOO i UGT, fan gala d'una gestió nefasta deteriorant gradualment els serveis públics. I a costa de les arques públiques entreguen quantitats milionàries a empreses privades que es fan càrrec d'uns serveis que prompte converteixen en negoci, sense importar-los el seu deteriorament. Firmen i pacten acomiadaments col·lectius per mitjà d'ERO, el tancament d'estacions i dependències i el traspàs a empreses privades dels treballs.

Es gastaran en un any de crisi 5.300 milions d'euros en licitacions. Les últimes publicades en BOE núm. 137 de 30 de juny, corresponen a la renovació dels lots ja privatitzats a finals de l'any passat després de l'acord entre UGT – CCOO i l'empresa, pel qual es van privatitzar, entre altres, els serveis de la venda de bitllets de rodalia i mitja distància a Barcelona Passeig de Gràcia (import net 242.804,89€), Tarragona (209.894,05€), mitja distància en Lleida (238.022,40€) i venda de bitllets amb reserva de plaça en àmbit nacional o amb reserva o sense de plaça en àmbit internacional a Barcelona estació de França (153.774,72 €). L'import total és de 844.496,06€, que sumat amb l'IVA (135.119,37€) signifiquen un import en brut de 979.615,43 €, que se'n van a eliminar les nostres càrregues de treball en benefici de les empreses privades.

Un dels efectes nocius d'aquestes privatitzacions és la reducció del número de llocs de treball per a enriquiment d'aquestes empreses i bancs privats, que no s'amaguen a l'hora d'agafar les subvencions per la prestació d'uns serveis que estan degradant, o negociar amb la privatització dels plans de pensions, causa pendent per la que ens tenen segrestat el 0,5% de la nostra massa salarial.

Són més de 300 els llocs de treball vacants només en la Direcció Executiva d'Estacions d'ADIF, realitzant-se milers d'hores extres tots els anys en l'empresa (1.600.000 Hores Extres en el 2008 equivalents a 900 llocs de treball. En el 2009 es continuen fent igualment). No sols es neguen a traure les vacants a concurs públic per mitjà d'Ofertes Públiques d'Ocupació, sinó que continuen amb els seus plans i negociacions, per a desfer-se dels treballadors i serveis que encara queden.

Seguim sense tindre clar quin serà el futur professional d'aquest col·lectiu, que després de la partició de l'antiga RENFE va quedar dividit a la meitat en les dos empreses resultants ADIF I Renfe Operadora. Amb l'únic objectiu d'equilibrar el número de treballadors amb els que cada una es quedava.

Així, hi ha estacions en què Renfe O. presta aquests serveis amb el seu propi personal, com per exemple els de Rodalia, i en altres denominades "Estacions de Viatgers", els treballadors són d'Adif. Inclús sent el canal de venda amb les seves càrregues de treball i sistemes informàtics de Renfe Operadora. En moltes altres ja s'han privatitzat o externalitzat a empreses privades, contractes i subcontractes.

En l'actualitat després d'assegurarnos el President de l'ADIF, que el debat sobre el destí dels treballadors havia finalitzat, per a prendre la decisió que continuaren prestant els seus serveis en ADIF així com la internalització de càrregues de treball veiem com contràriament continuen renovant les licitacions de les estacions privatitzades el passat any. Que van afectar 190 llocs de treball, que segons acord UGT-CCOO i empresa serien només pel període d'un any. Els fets ens mostren que tant ADIF, com RENFE OPERADORA, no tenen cap intenció de seguir fent-se càrrec aquests serveis.

Des de CGT continuem intentant reobrir les negociacions per a una ràpida sortida del conflicte, però mentre no s'asseguri i aclareixi el futur del col·lectiu d'Estacions i s'atenguin a les seves justes reivindicacions, mantindrem vives les mobilitzacions. Els treballadors demanden fets i no més falses declaracions i acords incomplerts per part de la Direcció de l'Empresa, com així ho han manifestat amb tota fermesa per a continuar amb les mobilitzacions.

És la Direcció d'ADIF així com els mal anomenats "sindicats" majoritaris, els responsables del deteriorament del servici oferit als usuaris i de l'enquistament d'este conflicte llarg en el temps.

Així les causes que motiven la convocatòria d'estes parades són les següents:

1. - Falta de personal i progressiva reducció i privatització de llocs de treball, que incideixen negativament tant en la qualitat del servei a l'usuari/a del ferrocarril com en les condicions de treball del personal d'estacions. Exigim la contractació de personal suficient que garanteixi un servei de qualitat, per mitjà d'oferta pública d'ocupació en ADIF, a més de la paralització de les privatitzacions i la recuperació per part d'ADIF de les càrregues de treball externalitzades.

2. - Millora de les condicions actuals de treball, seguretat i salut dels treballadors, valoració del treball a torns i del treball en diumenges i festius, a més de no estar regulat el menyscapte de diners, la qual cosa produeïx que els treballadors hagin de reposar el que falta en caixa de la seva butxaca baix amenaça d'expedients disciplinaris.

A la CGT lamentem haver hagut d'arribar a la necessitat de continuar amb les aturades i demanem comprensió i suport als usuaris del ferrocarril, ja que un dels objectius fonamentals d'estes mobilitzacions és aconseguir un servei públic ferroviari de qualitat.

El sector metal·lúrgic per una vaga general contra els empresaris i la dreta econòmica

FESIM-CGT

El Ple de sindicats de la FESIM realitzat a Ruesta el 25 i 26 de setembre va acordar iniciar mobilitzacions en tot el sector metalúrgic en el camí cap a la vaga general acordada per CGT a Màlaga el passat mes de juny.

Per a això es convocarà a tots els sindicats en Plenària estatal per a acordar les mesures concretes de mobilització, després del corresponent debat entre l'afiliació. En aquest Ple ha estat triat un nou SP amb Javier Lengo, de Sevilla, com a Secretari General i s'ha aprofundit i millorat en l'organització interna de la Federació, per reforçar el treball cap a les mobilitzacions que es preveuen en els pròxims mesos.

Per a la FESIM, s'està donant una reconversió industrial aprofitant una crisi, creada pels propis capitalistes per mantenir els seus grans beneficis a costa de rebaixar les condicions i drets dels treballadors. Denunciem l'immobilisme dels sindicats majoritaris i rebutgem que una vaga general es faci només contra els Governs.

Davant la demostració que aquesta crisi és una conseqüència del sistema capitalista, la FESIM-CGT planteja una vaga general contra els empresaris i la dreta econòmica, màxims responsables de l'especulació i acaparament de beneficis a costa de l'empobriment de les classes populars. Es planteja un marc reivindicatiu per al repartiment de la riquesa amb mesures com:

- Rebuig frontal als ERO per estar convertint-se en el lliurament de diners públics als empresaris, moltes vegades per a pagar els acomiadaments i la reconversió industrial.
- Oposició als augments de ritmes de treball i en particular a vendre, per diners, la salut dels treballadors/es.
- Plantegem l'autogestió de les empreses que tanquen, per a aconseguir el control obrer de les mateixes.
- 35 hores, sense reducció de salari, com primer pas per a seguir conquistant les reivindicacions cap al repartiment real del treball i la riquesa.
- Mentre el sistema capitalista, i els empresaris del metall en particular, no assegurin l'ocupació, exigim la prestació d'atur indefinida fins a l'obtenció d'un lloc de treball en condicions dignes.

Cridem als treballadors/es a organitzar-nos en la CGT per a treballar, al costat de tots els col·lectius i moviments socials que lluiten diàriament. També per a organitzar-nos en les empreses, contra l'atur i contra l'exclusió social que provoca la crisi.

Davant la dimensió global que tenen les multinacionals en el sector metal·lúrgic, ampliarem aquesta solidaritat i suport mutu a nivell internacional per a disputar la riquesa conjuntament amb els milers de treballadors d'altres països que s'oposen que la crisi la paguem nosaltres. Que la crisi la paguin els rics, que han estat els que l'han provocat.

Els treballadors del transport urbà de l'Estat espanyol fan sentir la seva veu a la Trobada de la Patronal a Tarragona

Comitè de Conveni Autobusos TMB

El divendres 30 d'octubre uns 150 treballadors i treballadores del sector del transport urbà es van concentrar a les portes del Palau Firal de Tarragona per tal de "donar la benvinguda" als diversos membres de la patronal del sector ATUC (Associació del Transport Urbà Col·lectiu) que celebraven el seu congrés anual, una patronal que agrupa les principals empreses públiques i privades d'autobusos, Metro, FFCC, i tramvies que operen en el sector.

Els treballadors arribats de poblacions de tot l'Estat espanyol portaven pancartes en les què s'hi podia llegir eslògans com ara "menys directius i més treballadors". Allí mateix van fer un passadís humà per on van haver d'accedir, un rere l'altre i protegits pels mossos d'esquadra, els membres de la patronal que van acudir al congrés.

Durant quasi dues hores, els treballadors/es, vigilats per un ampli desplegament del mossos, van llançar potents petards a les instal·lacions del Palau i van fer escoltar la seva veu contra la privatització del sector, contra els directius i polítics que las patrocinen, en defensa del transport públic de qualitat a la vegada que reclamaven millores laborals pel sector: 35 hores, dos dies de descans setmanal…

Una vegada que els treballadors/es van donar per acabada la concentració van acudir a la seu de la Cooperativa Obrera de Tarragona on van celebrar el Primer encontre de treballadors/es del transport urbà.

Allí treballadors/es de les empreses EMT-Tarragona, TMB-Barcelona, EMT-Madrid, EMT-Valencia, EMT-Málaga, TUSAM-Sevilla, Portillo-Marbella, TCC -Pamplona, SMAUB-Burgos ALSINA-Málaga i dels sindicats: CGT, CoBas, COG, ATUB, ATTU, Corriente Sindical i PSAB, van debatre sobre els temes relacionats amb el sector i van prendre diferents acords relacionats amb la defensa del sector públic, la solidaritat amb els que lluiten, les millores laborals en el sector…

Els assistents van acabar l'acte aprovant celebrar un segon encontre sempre coincidint amb el de la Patronal.

Per conèixer les resolucions i manifestos de la Trobada: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3318

Tots els sindicats de la UAB denuncien la direcció autoritària de la UAB

Secció Sindical CGT UAB

Tots els òrgans de representació del personal d'administració i serveis i personal docent investigador, així com totes les seccions sindicals de la Universitat Autònoma de Barcelona denuncien en un comunicat conjunt el caràcter autoritari de la política laboral, d'obstaculització del drets sindicals i a la participació -també envers l'estudiantat – de l'actual Equip de Govern, liderat per l'Anna Ripoll.

En un context de creixent malestar per les propostes d'hores extres per al professorat davant la manca de recursos i l'adaptació ultrasònica a la LOU-EEES i per l'acomiadament sense precedents de sis treballadores de la concessionària de reprografia (OCE) amb el vist-i-plau de l'Equip de Govern liderat per l'Anna Ripoll el començament de curs queda lluny de la pretesa normalitat i excel·lència predicada pels Deganats més afectats per les mobilitzacions del curs passat: la Facultat de Comunicació governada per una gestora; el Deganat de Lletres esborrant els darrers indicis d'un passat antimilitarista compromés o el Deganat de Polítiques i Sociologia, sota el comandament del conciliador d'en Maese Cardús.

Cal recordar que molts dels efectes autoritaris d'aquest manifest ja havien estat assenyalats des de feia messos per part del CAU, la CGT i les assemblees d'estudiants i que a les eleccions al rectorat, la Ripoll va representar el continuisme respecte als darrers temps del tàndem Ferrer-Grasa.

El manifest va ser llegit a la inauguració oficial del curs acadèmic amb una pancarta "Prou autoritarisme". A continuació reproduïm íntegrament el comunicat. Sobren les paraules.

Construïm la UAB des de la participació i la diferencia. Aturem l'autoritarisme de l'Equip de Govern

A tota la comunitat universitària
A l'opinió pública
Companyes i companys,

Fa 8 mesos que la Rectora va prendre possessió i ara encetem un nou curs que pot ser decisiu per decidir quin model d'universitat volem per la UAB. L'evolució d'aquests mesos ha fet disparar les alarmes en molts sectors de la nostra universitat i nosaltres, com a representants dels treballadors i treballadores, volem fer palès la necessitat de canviar el rumb.

Les primeres actuacions d'aquest equip han estat estat marcades per una autentica ofensiva anti-sindical. Fer callar les veus crítiques com a element cabdal d'una institució democràtica i participativa, ha estat l'objectiu de l'actuació d'aquest equip. En una conjuntura de crisi econòmica on caldria més que mai buscar consensos i complicitats s'ha optat per tot el contrari. No només no s'ha encetat cap negociació real sobre les condicions laborals dels treballadors, ni PDI ni PAS, sinó que s'han negat a complir els acords fets amb anteriors equips, fins i tot alguns signats per la actual Rectora quan era vicerectora de professorat. Continua la manca de compromisos ferms per acabar amb la precarietat a la UAB, tan pel que fa al PAS com al PDI; i per donar solucions viables a problemes com ara les substitucions de professorat o l'anàlisi de plantilla del PAS; al mateix temps que es mantenen propostes com la de introduir les hores extres per al PDI, a l'aplicació de mesures decidides unilateralment pel personal de biblioteques.

Per impedir l'actuació dels representants dels treballadors, se'ls ha restringit el dret a la informació i a la comunicació, se'ls ha foragitat de quasi totes les comissions del Consell de Govern on participaven des de feia 14 anys i s'ha fet servir aquest Consell com la drecera per a que l'Equip de Govern imposi els seus criteris sense cap negociació. Aquesta línia fins i tot s'ha estès a activitats fonamentals pels estudiants com la supressió de la festa major sense cap diàleg que possibilités una decisió consensuada, en un exemple mes de la negació a reconèixer als estudiants el seu rol de interlocutors vàlids, eliminant espais de participació, donant passos per transformar-los en clients en lloc d'agents de la vida universitària.

Guanyar unes eleccions no dona dret a considerar les institucions com un botí conquerit i l'autoritarisme no comporta més eficàcia, sinó més crispació i enfrontament.

Demanem a l'equip de govern la rectificació complerta i sense condicions de totes les mesures de restricció dels drets dels representants dels treballadors i treballadores, el respecte als àmbits de negociació com a pas previ per a adoptar decisions que afectin a les condicions laborals del treballadors de la UAB, el compliment escrupolós dels acords pactats amb els anteriors equips mentre no siguin modificats de mutu acord i l'inici de les negociacions laborals aturades en tots els àmbit amb un calendari de temes pactats amb les juntes i comitès.

Sabem que les veus discrepants amb les formes i continguts d'aquest Equip arriben molt més lluny dels representants sindicals i que els treballadors no podran aguantar més temps aquesta situació d'aturada i retrocés en les seves condicions de treball. Fem una crida a tota la comunitat universitària a implicar-s'hi activament en la defensa d'un model de UAB participatiu i democràtic. Esperem que l'Equip de Govern reflexioni i rectifiqui, però per assegurar-ho cal la implicació de tothom.

Portarem aquest aquest missatge a l'acte d'inauguració del nou curs i reclamarem el nostre dret a fer-nos presents i a llegir aquest comunicat davant de tothom que hi assisteixi. Fem recaure sobre l'Equip de Govern qualsevol incidència que es pugui produir si s'intenta privar-nos de l'ús de la paraula.

Ben cordialment,

Junta de Personal Docent i Investigador, Comitè d'Empresa del Personal Docent i Investigador Laboral Junta de Personal d'Administració i Serveis Funcionari, Comitè d'Empresa del Personal d'Administració i Serveis Laboral. Seccions sindicals de CAU, CCOO, CGT i UGT de la Universitat Autònoma de Barcelona

Aturada i assemblea massiva als autobusos de TMB el 7 d'octubre

Comitè de Conveni Autobusos TMB

El dimecres 7 d'octubre els treballadors/es d'autobusos de TMB van tornar a dir alt i clar que no volen la imposició forçada de la Direcció d'un conveni col·lectiu que afecta als propis treballadors/es.

D'aquesta manera, el 85% dels treballadors/es van secundar la convocatòri de vaga de 4 hores i uns 1500 es van ajuntar a l'Assemblea de Cotxeres de Sants. En aquesta assemblea es va decidir:

- Demanar una auditoria pública del nombre de directius i els seus sous que integren TMB.
- Continuar defensant la consecució de 2 dies de descans setmanal sense perduda econòmica, ni augment de la jornada diària. No acceptar la imposició del Art.41 que la Direcció vol tirar endavant.
- Començar una vaga indefinida a principis de gener si finalment la Direcció no accepta arribar un acord entre les dues parts.

Finalment, els treballadors/es es van manifestar per carretera de Sants fins a Plaça Espanya amb dues pancartes que assenyalaven la situació del conflicte: "Ni imposicions, ni sancions, Volem un bon conveni" i "TMB va en una direcció i la DEMOCRACIA va en la direcció contraria"

Després de fer dues aturades (al desembre de 2008 i al juny de 2009) i acordar seguir intentant negociar amb la Direcció de TMB, les coses encara estan pitjor que al principi. Calia doncs aquesta nova aturada del 7 d'octubre.

La Direcció de TMB ha mostrat la seva voluntat de imposar una part del conveni de manera unilateral i sense arribar a cap acord amb cap sindicat.

D'aquesta manera la Direcció segueix dient de cara a la galeria que està per negociar i, mentrestant, envia 3.800 burofax als treballadors on els informa del que pensa imposar en matèria de condicions laborals. De la mateixa manera la Direcció promociona la creació de 600 nous llocs de treball als mitjans de comunicació i quan se li consulta a la taula de negociació de conveni com seran aquests contractes (temporals o fixos, a jornada completa o només per caps de setmana) diu als representants dels treballadors que ja contestarà més endavant. I com no, marxa de vacances d'agost i encara es continua sense reunir…

Després de començar a negociar el proper conveni col·lectiu el passat 6 de maig de 2008, les negociacions són una pura farsa on la Direcció es nega a posar pressupost per les millores laborals i quan la jugada no li surt anuncia que ho imposarà els hi agradi o no als treballadors/es. La plantilla d'autobusos de TMB, front a la situació de crisi, estima que amb la seva proposta es crearien 500 nous llocs de treball fixes i a jornada completa i, per tant, es podria posar un granet de sorra per sortir d'aquest panorama de destrucció de feina.

Per acabar de crispar més la situació, la Direcció de TMB ha continuat amb l'obertura d'expedients sancionadors i les denúncies contra treballadors/es, fins i tot penals. En tots els casos del Comitè de conveni.

D'aquesta manera, es cada dia més evident que mentre, en la teoria, des de l'Ajuntament del PSC-ICV, que s'anomenen d'esquerres, diuen que els treballadors/es no hem de pagar la crisi, en la practica estan tractant d'imposar a Autobusos de TMB la congelació de les condicions laborals que els seus "amics" sindicals de la UGT han dut a terme a la SEAT.

Més informació:
www.comitedescansos.blogspot.com

Unipost presenta oficialment l'ERO i es reafirma en la renegociació de la pujada salarial per a 2010

Secció Sindical CGU Unipost

El passat 16 d'octubre l'Empresa va presentar tota la documentació al President del Comitè Intercentres, amb referència a la presentació de l'ERO al Ministeri de Treball, tràmit que l'Empresa també va realitzar el mateix dia. Així mateix l'Empresa va tornar a plantejar la renegociació de la pujada salarial pactada per a 2010.

En la reunió, l'Empresa no va afegir res nou al que ja havíem explicat en les assemblees realitzades, i a la informació que la secció sindical de CGT havia donat en l'escrit de la reunió mantinguda amb la Direcció el passat 7 d'octubre.

La documentació aportada per l'Empresa, la CGT l'hem lliurat als nostres serveis jurídics per al seu estudi i valoració.

CGT va demanar la retirada de l'ERO per poder negociar des d'un altre marc altres possibilitats i altres sortides als temes que l'Empresa planteja. L'Empresa es va negar a retirar l'ERO.

Cal afegir que la secció sindical de CGT entrarà a negociar l'ERO només amb l'objectiu final de que no hi hagi ni un sol acomiadament. Si la pretensió final d'Unipost és acomiadar un sol company la CGT no signarem cap acord.

QUI PAGA MANA

Els exectius i la seva utilitat

Vicent Martínez

Molts cops ens podem preguntar perquè serveixen els exectius. No es tracta que no calgui un lideratge o una coordinació de les tasques, o algú que se'n faça responsable, però en moltes ocasions els exectius són gent dedicada més a controlar el que fas que una persona que lidera o que vulga motivar. Els executius són els guardians de l'empresari i els garants de l'explotació dels treballadors. No en va, en les escoles d'administració d'empresa no els ensenyen a gestionar persones, sinó a entendre de números i a demanar més i més als treballadors. I cobren uns salaris exorbitats per a la seua responsabilitat. Si a la resta de països de la Unió Europea (exeptuant els països de l'est) la proporció entre treballadors i executius sol ser 1 a 5, al nostre pot arribar a la relació d'1 a 10. Ni cal dir que això és així per què els salaris dels treballadors són extremedament baixos. Es pot arribar a entendre una diferència salarial bé perquè es fa més feina, bé perquè es té més responsabilitat, però, ha de ser aquesta diferència de fins a 10 cops més que la d'un assalariat? Quines meravelles fa que justifica aquesta desproporció tan elevada? Doncs ser fidels servidors de l'empresari en contra dels treballadors: aprentant-los per produir més, etc. Només cal veure com actuen els directius de l'empresa TMB, per posar un exemple. Motiven als treballadors o en garanteixen l'explotació? Com usen i abusen dels recursos de l'empresa per fer agressives campanyes en contra dels conductors d'autobusos vaguistes?

No es tracta de negar la necessitat de coordinació o de que algú lideri les empreses, però: calen unes diferències salarials tan injustificades i abismals (fins i tot comparat amb el nostre entorn)? Sincerament, no crec ni que s'hagués de doblar el salari d'un treballador mitjà. Cal la formació que tenen? És a dir, no poden rebre també formació de com gestionar equips humans i no només números? I tercera, molts cops el capitalisme s'ha preguntat com implicar al treballador emocionalment perquè faci l'empresa seva i es motive, no seria el cooperativisme una solució?Democratitza el món de l'empresa i, en segon, perquè permet que el treballador faci l'empresa seva perque, efectivament, és seva, i perque rebrien també els beneficis de la seua feina i fins i tot podrien decidir com es governa l'empresa. Vivim en un moment de crisi del capitalisme per falta d'ètica dels executius, no seria millor destronar-los del seu poder absolut?

Concentració pels acomiadats d'ICMA a Rubí

CGT Rubí

L'1 d'octubre més de 100 treballadors solidaris amb els companys acomiadats d'ICMA ens vam concentrar a les portes de l'empresa Ruffini de Rubí, en un ambient reivindicatiu i denunciant l'actitud prepotent i feixista de la Direcció del "Grup Ruffini", que no va tenir la vergonya de rebre als companys acomiadats. Es va impedir la sortida de camions de l'empresa durant la concentració. Una hora després es rebia una trucada de l'advocada dels companys comunicant que l'empresa els abonaria els salaris que tenien pendents fins a la data de l'acomiadament (25 de juliol); i que el 5 d'octubre estaven citats empresa i treballadors al Departament de Treball.

La Secció Sindical de la CGT a ICMA vol agrair les mostres de solidaritat rebudes en la concentració enfront de les portes de Ruffini així com el suport econòmic rebut de tota la CGT.

El 5 d'octubre es va treure un compromís per part de l'Administració com mediadora davant l'INEM perquè agilités el cobrament de les prestacions per atur, després de gairebé quatre mesos sense percebreles. Encara que hem de lamentar la falta de responsabilitat i d'exercici impositiu per part del Departament de Treball davant una empresa que ha jugat fora de la legislació laboral, rentant-se les mans i deixant la nostra causa en poder d'una resolució judicial després d'acceptar el seu greu error en el procés de l'ERO 1698-09. Aportant i demostrant a l'Administració en la taula conciliadora que l'empresa no es va basar en criteris objectius en l'execució dels acomiadaments, sinó més aviat en ideològics.

Ja que no va ser capaç de presentar un pla de viabilitat, i determinar com quedarien les seccions després d'acomiadar al seu personal qualificat, sostenint com sindicat que podem trobar-nos davant un supòsit de frau de llei, en el qual, per mitjà de les referides sol·licituds s'estigui duent una reordenació i reestructuració empresarial, a càrrec dels afiliats de CGT. A l'igual entenem que es pot estar produint un frau de llei en les al·legacions sostinguda per l'empresa, així com respecte a la falta d'informació objectiva lliurada a les diferents representacions dels treballadors i del propi període de negociació i de les causes dels expedients de regulació temporal d'ocupació. No obstant això va quedar palès que aquestes al·legacions que aportem davant la taula i les que segurament podríem aportar perquè l'Administració obrés a favor dels afectats han caigut en sac trencat ja que són incapaços de gestionar i donar solució al problema.

TMB perjudica a la plantilla i retalla el servei d'autobusos a la ciutat

Comitè de Conveni Autobusos TMB

La Direcció de TMB vol imposar una Modificació Substancial de les Condicions de Treball (Art.41 de l'estatut dels treballadors) als seus conductors/es d'autobus. Aquesta imposició, que significa l'intent de aplicar unilateralment la proposta de conveni de la Direcció, sense arribar a cap acord amb cap sindicat i que ha sigut massivament rebutjada pels treballadors/es de l'empresa, no només perjudicarà a la plantilla, sino que també comportarà la reducció del servei d'autobusos a partir de la seva aplicació al gener del 2010.

Front aquesta situació els treballadors/es ja van realitzar una vaga el passat 7 d'octubre, van denunciar la imposició i esperen la sentencia del judici que es va celebrar el passat dimecres 14 d'octubre i preparen una vaga indefinida a partir del gener de l'any que ve.

Amb aquesta política empresarial autoritària, la Direcció de TMB intentarà seguir reduint el servei d'autobusos. Ja va realitzar una reducció al setembre de 2008 de 586, 31 hores de servei prestat en laborable, un 4,29% sobre el servei que es realitzava el mateix mes de 2007. Aquesta retallada va ser de unciada públicament pels treballadors/es, mitjançant cartells, octavetes, adhesius, pintades i amb dues vages. Amb la imposició actual que vol tirar endavant la Direcció volen reduir encara més un 4,35% en laborable, un 7,38% en dissabte i un 3,27% en festiu. Aquesta és la cara real de la promoció del transport públic que fa TMB i l'Alcalde, Jordi Hereu.

Amb aquesta nova reducció que es vol dur a terme desapareixen les línies 159 i 153. També patirà una considerable reducció la línia 43, que ha passat de 280 hores de servei al 2007 a 269 que realitza en l'actualitat i que si es dur a terme la imposició es reduirà encara més a 257 hores al gener del 2010. La línia 74 va passar respectivament de 316 hores a 291 a l'actualitat a 275 hores al gener de 2010 en horari laborable. Algunes línies posen en evidència la falta de previsió de la Direcció d'autobusos com la 64 que va passar de 267 hores de servei al 2007 a 252 a l'actualitat per passar al gener de 2010 tornar a les 267 hores de servei que realitzava al 2007.

Adjuntem les comparatives del servei del 2007, 2008 i 2010 i els gràfics a:
http://comitedescansos.blogspot.com/2009/10/comparativa-de-la-reduccion-de-servicio.html

Més informació:
www.comitedescansos.blogspot.com

OPINIÓ: Kalise-Menorquina: Gelats calents

Pep Juárez, Secretari d'Acció Sindical CGT-Balears

El nostre company DIEGO MOYÀ ha estat acomiadat per al direcció de KALISE MENORQUINA, empresa de gelats, en la que treballava des de feia més de quinze anys. En els temps que corren, podríem considerar aquest com un acomiadament més, però no és així. Perquè en Diego no ha estat acomiadat per incompliment de les seves obligacions, ni per ficar la mà al calaix, ni per cap altra falta o violació de la llei. A Diego l'han engegat aplicant-li un "acomiadament objectiu", basant-se en l'art. 52.c de l'Estatut dels (o contra els) Treballadors, per una "ineptitud sobrevinguda". Eufemismes amb els quals se solen dissimular segons quines actuacions.

Els fets són: Diego va sofrir un infart de cor, del qual afortunadament es troba recuperat, segons els informes de la Seguretat Social. Però com el servei de prevenció de l'empresa informa que "la realización del desarrollo del trabajo habitual desempeñado actualmente puede entrañar riesgos propios o para terceras personas", li declara "APTO CONDICIONADO", i KALISE MENORQUINA aprofita aquesta circumstància per acomiadar-lo sense més, amb la indemnització de vint dies de salari per any de feina, la més barata.

A més, ho fa d'una manera cruel i cínica. Si Diego té un problema de salut (fet que, fins i tot, està encara per determinar), l'empresa, en lloc d'ajudar-li a superar-lo (o si més no permetre-li que es pugui acollir, tot esperant recuperació, als protocols de baixes ILT de la Seguretat Social, que per això pagam les quotes els treballadors), li treu el seu únic patrimoni, el lloc de feina. I damunt, volen fer creure que ho fan en funció de "la obligación que la Empresa tiene de vigilar y velar por la salud de los trabajadores"(sic), com s'expressa en la mateixa carta d'acomiadament. O sigui, que la millor manera que té KALISE MENORQUINA d'evitar-li a Diego riscs en el treball, és deixar-lo sense treball.

Però totes aquestes misèries no ens han d'impedir tenir ben clares les veritables causes per les quals en Diego, una persona íntegra i lluitadora, ha estat acomiadat. Ell ha estat, al llarg de tots aquests anys, potser la persona més compromesa en la defensa dels drets col·lectius dels treballadors de LA MENORQUINA. Ell ha dut el pes de la reivindicació, de les nombroses denúncies davant la Inspecció de Treball i el Jutjat del Social, i ha fet millorar de manera substancial les condicions de feina, fa un temps tercermundistes, al si d'aquesta empresa.

Ell ha representat a la CGT en KALISE MENORQUINA, i ha estat la persona decisiva per consolidar, amb molts d'esforços i lluita, la Secció Sindical de la CGT. Fins al punt que, a pesar de tots els entrebancs i joc brut duts a terme per la Direcció de KALISE MENORQUINA, els treballadors ens han donat la confiança i la majoria del Comitè d'Empresa, en les darreres eleccions sindicals. Per tot això no volen en Diego. Aquestes són realment les causes del seu acomiadament.

Per descomptat, el nostre company ja ha interposat la corresponent demanda davant el Jutjat, contra aquesta cacicada. Però, independentment del procés judicial, a tots nosaltres ens correspon la tasca de fer efectiva la solidaritat necessària, per a aconseguir que en Diego torni al seu lloc de treball, fins i tot sense haver de menester passar per davant dels jutges.

Aquest acomiadament no només afecta en Diego, no només a la plantilla de KALISE MENORQUINA, no només a la CGT. Aquest acomiadament afecta a tots els treballadors, i a tota la societat. No podem consentir que Diego, ni cap altre treballador o treballadora, es vegi en el carrer per aquests motius. Aquesta història fa palesa la manca d'ètica i d'escrúpols de bona part (per desgràcia, no són pocs) del món empresarial. En Diego ha de tornar a la seva feina, i ens jugam molt amb això. Diego no estarà tot sol. Diego som tots i totes.

La injustícia social de l'Estat espanyol en xifres

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

L'Estructura Salarial i la Política d'Impostos reflecteixen la desigualtat i injustícia social que existeix com a conseqüència de la classe social, del gènere, del país d'origen o d'on es treballa.
L'enquesta de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) sobre l'estructura salarial a l'Estat espanyol, mostra les greus desigualtats que les treballadores i treballadors patim, depenent de:

1. La posició que s'ocupa en l'escala social i en l'empresa. Els directius de les empreses de més de 10 treballadors guanyen 61.660,60€, tres vegades més que el salari mig (20.390,35€).
2. Ser home o dona. El guany mig anual se situa en 20.390,35€. Els homes tenen un guany mig de 22.780,29€ i les dones de 16.943,89€. A més, aquesta desigualtat es pateix en totes les franges salarials (en la franja alta les remuneracions de la dona són menors en un 50%; en la franja mitja són significativament menors; i en la franja baixa, les dones que perceben el SMI suposen gairebé 3 vegades la dels homes).
3. La nacionalitat: Un assalariat nacional (mitjana d'ambdós sexes), percep 20.390€. Si és d'algun país europeu no pertanyent a la UE, percep 12.630€ i si és d'algun país d'Amèrica Llatina percep 13.494€.
4. Lloc de residència. Mentre una persona assalariada que resideix a Madrid percep 24.242,08€, una altra que treballa a Extremadura, s'ha de conformar amb 16.298,30€. La desigualtat entre l'extrem alt i el baix, suposen 8.000€, és a dir perceben un 33% menys.
5. El tipus de contracte laboral. Si la persona assalariada té un contracte temporal (+ de 5 milions), el seu guany mig anual disminueïx en un 31,4% pel que fa a la d'una persona assalariada amb contracte indefinit.
6. El sector laboral. En el sector financer, el salari mig és de 38.870,30€, mentre que en el sector d'hostaleria el seu salari es queda en 14.000,12€.

Aquesta desigualtat social reflectida en l'estructura salarial augmenta o disminueïx segons les polítiques fiscals que s'apliquin, podent servir de correcció o d'agreujant d'aquesta desigualtat. Les polítiques fiscals progressives, redistribuïxen la renda ja que contribuïxen més qui perceben més rendes mentre que amb les polítiques fiscals regressives, qui menys perceben, que som la majoria, financem les rendes i patrimonis de la minoria rica.

Les polítiques fiscals, des de l'entrada en vigor del Tractat de Maastricht (1993) dels diferents governs de l'Estat espanyol, s'han posat al servei dels rics, poderosos, financers i multinacionals. Tots han legislat per a limitar el dèficit de l'Estat al 3% i que el deute no sobrepassi el 60%, actuant sobre les despeses i reduint sensiblement les despeses socials (la sanitat pública en regressió; els subsidis d'atur no garanteixen ni en quantia ni en temps la possibilitat d'una vida "digna"; les pensions segueixen sense cobrir les necessitats vitals per a arribar a la suficiència; no existeixen escoles infantils públiques suficients; no es protegeix a les persones amb dependència; la pobresa relativa i absoluta o l'exclusió agarra cada vegada a més persones…).

La mesura fiscal de pujar l'IVA, adoptada en la proposta de PGE per al 2010, no només és una estafa per requerir, de la immensa majoria de la població, que transferim les nostres escasses rendes salarials (el 63% de la població assalariada percep menys de 1.100 euros) i les nostres minses prestacions d'atur (mitjanes de 833 euros) i/o pensions (mitjanes de 735 euros), a les arques públiques, a través del IVA general en el consum vital (alimentació, transport, energia), sinó que, a més, actua en el sentit contrari de l'equitat, doncs el sistema financer, segueix amb els avals i fons de reserva garantits amb diners públics, els empresaris que són qui destrueïxen ocupació i acomiaden a milers i milers de persones, segueixen percebent de les arques públiques més de 10.000 milions d'euros per mitjà de polítiques denominades "foment d'ocupació" i reduccions significatives dels seus impostos (bé de rendes de capital, bé d'impostos de societats).

No existeixen polítiques diferenciades en "cap força" política. Totes persegueixen el mateix: assegurar el mercat privat, el sistema capitalista i la taxa de guany dels rics, patronal, directius, alts càrrecs. Per a la CGT, només la ruptura amb aquest model, ens donarà una possibilitat a les persones i al planeta, per a poder tenir una vida digna basada en la justícia social per a tots i totes.

Més de 607.000 persones aturades a Catalunya i 162.400 famílies en què ningú treballa

Col·lectiu Catalunya

Segons les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) fetes públiques el 23 d'octubre, el nombre de famílies en què tots els seus membres són a l'atur ha augmentat a Catalunya fins a 162.400 en el tercer trimestre del 2009, fet que suposa un creixement del 113% respecte a ara fa un any, segons les dades que va anunciar l'enquesta de població activa (EPA).

En el conjunt de l'Estat espanyol també s'ha produït un gran augment, però inferior a Catalunya: són 1.136.500 famílies, un 78,11% més que fa un any. A Catalunya, en els darrers tres mesos la població activa ha augmentat en 149.000 persones i d'aquestes, un 36% ha anat directament a l'atur, mentre que el 64% han trobat una feina. Respecte al trimestres anterior, ha augmentat la població ocupada amb contracte temporal en 22.400 persones, amb una taxa de temporalitat del 19%.

Del total de les 162.400 famílies sense cap membre que treballi, 114.600 corresponen a la demarcació de Barcelona, 22.600 a la de Girona, 17.600 a la de Tarragona i 7.600 a la de Lleida. El nombre s'ha incrementat en més del 100% respecte a fa un any i supera en 4.000 el segon trimestre (158.200).

A Catalunya, el nombre d'ocupats s'ha situat en el tercer trimestre en 3.199.200 persones, 296.000 menys que fa un any. Per contra, en el conjunt de l'Estat, l'atur ha baixat en 14.100 persones entre juliol i setembre d'aquest any, fins als 4.123.300 desocupats.

La població desocupada a Catalunya s'ha situat en 607.200 persones, un 77% més que fa un any, mentre que la taxa d'atur s'ha situat en un 15,95%, 7 punts percentuals més que en el mateix trimestre de l'any anterior (9%).

Pel que fa a les demarcacions, Girona té la taxa d'atur més elevada (16,93%). I pel que fa als sectors, on més ocupació s'ha destruït ha estat en maquinària, material elèctric i de transport, alimentació, tèxtil, fusta, paper, arts gràfiques i les activitats immobiliàries. Pel que fa a la població jove, és el sector en el qual s'ha disparat la taxa de temporalitat en situar-se en un 50,9%, 7,2 punts que fa un any. En aquest trimestre, la població desocupada estrangera ha disminuït en 12.500 persones, mentre que per sexes, la taxa d'ocupació masculina s'ha situat en un 58,7%.

Querella per assetjament contra directius de l'Hospital de Manacor

CGT Balears

Continuen les amenaces davant la passivitat i/o complaença tant dels responsables de l'IB-Salut com de la gerència de l'Hospital.

A mitjans del mes d'octubre vam ser convocades pel director General del IB-Salut, Josep M. Pomar, per tal de mantenir una reunió per a solucionar el problema per la via extrajudicial, de manera que fins i tot els afectat per les amenaces estàven disposats a negociar. En aquesta reunió, el nostre interlocutor ens va donar a entendre, de forma tàcita i des del primer moment, que estava del costat dels presumptes agressors, això és dels directius o Caps de servei de l'Hospital. En la reunió, el Sr. Pomar va mantenir una postura totalment prepotent i arrogant. Al mateix temps, li va restar importància als insults masclistes abocats contra nosaltres.

Sobre la base de que el Sr. Pomar és un alt càrrec de l'actual govern, convé a aquesta part fer públic el tracte rebut per una persona l'obligació de la qual és vetllar pel respecte dels drets i la salut dels treballadors i treballadores i de la ciutadania, i el sou de la qual surt de les arques públiques. Que des de l'Hospital segueix l'assetjament o fustigació cap a nosaltres, en forma d'amenaces, ja que el propi Director de Recursos Humans, Ramon Puig Rigués (un antic advocat laboralista, qui ho havia de dir), ha remès una missiva als querellants, en la qual, entre altres valoracions desqualificatòries, refereix que si la querella no prospera incoaran procediments disciplinaris contra els agredits, la qual cosa resulta sens dubte inadmissible.

Que, en la mateixa línia de conducta amenaçadora i intimidatòria, el passat 7 d'octubre, el Director Gerent de la Fundació Hospital de Manacor, Francisco Marí, ens va remetre una carta a totes les persones que hem exercit el dret fonamental d'acudir a la Justícia, per aquest cas, comunicant-nos l'obertura d'un "Expedient Disciplinari" en contra de cadascuna de nosaltres, fet aquest que, a part de la nostra intenció d'impugnar-lo davant la justícia, suposa un alineament clar amb els interessos dels suposats agressors, i un acte d'intimidació més que s'afegeix al quadre d'assetjament constant que venim patint durant anys, també amb la conseqüent repercussió en la nostra salut.

Mentrestant, el mateix Director Gerent Francisco Marí pretén obrir "una negociació" condicionada a la retirada de la querella. Està clar que, per a aquest senyor, el problema no és que directius sota el seu comandament hagin tingut comportaments suposadament delictius, sinó que les víctimes d'aquests abusos hagin decidit exercir un dret fonamental, com és denunciar els fets davant els Tribunals de Justícia.

La querella ha estat admesa a tràmit pel jutge. Però mentrestant la Conselleria de Salut i Consum com la pròpia Gerència de l'Hospital, no únicament estan mantenint una actitud de passivitat, sinó que s'ha bolcat en favor dels presumptes agressors i en contra de les treballadores, sostenint com si fos allò més natural que és normal que en el treball s'aboquin insults masclistes, que és normal la intromissió il·legítima en la intimitat, i també l'assetjament.

Desregulació horària en el Banc Santander

Secció sindical
CGT Banc Santander

Els sindicats CGT, ELA, Solidaridad, CIG i LAB, ens hem negat a canviar la lliurança dels dissabtes per una flexibilitat horària que suposa la desregulació total dels horaris per a més de 16.000 treballadors i treballadores de la xarxa d'oficines del Banc Santander.

La Flexibilitat Horària, que l'empresa ha pactat amb CCOO, UGT i FITC, no queda emmarcada dintre d'una franja horària límit, ni contempla mecanismes per a registrar i verificar de manera fefaent que no se sobrepassen les 1.700 hores de jornada màxima anual, pel que l'horari teòric, de 8:00 a 15:30, serà en la pràctica paper mullat.

La Direcció del Santander utilitzarà la flexibilitat horària, ara establerta, per a imposar la prolongació il·legal de la jornada de treball a tota la plantilla. En l'actualitat, i a causa de les constants pressions i amenaces, més del 50% del personal del Santander treballa 10 o 12 hores cada dia, una jornada laboral que comença a les 8 del matí i finalitza passades les 8 de la tarda. La flexibilitat d'horaris establerta en aquest acord serà utilitzada pel Santander per a ocultar milers d'hores extraordinàries, que no paga als treballadors, ni cotitza a la Seguretat Social.

A partir d'ara, aquest frau, que hem denunciat reiteradament davant la Inspecció de Treball, augmentarà i serà més difícil de perseguir. No hi ha dubte que les jornades laborals de 12 hores són incompatibles amb la conciliació de la vida laboral i familiar, pel que és un exercici de cinisme que l'empresa, al costat de CCOO, UGT i FIT, estiguin "venent" aquest acord afirmant que facilitarà aquesta conciliació.

ASSETJAMENTS

Nova sanció contra l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona

La Direcció General de Relacions Laborals del Departament de Treball ha confirmat la sanció imposada a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona per l'Inspecció de Treball de 6250€ per no informar a la representació sindical des de l'any 2007 de les hores extraordinàries realitzades.

La resolució del Departament de Treball desestima les al·legacions formulades per l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i confirma l'acte d'infracció que es qualificada de greu i s'aprecien en grau màxim en atenció a les circumstancies concurrents i d'acord amb el que estableixen els articles 7.5, 39.1 i 40 del Reial decret legislatiu 5/2000 de 21 de setembre, de jornades especials de treball

Amb aquesta nova sanció, i a pesar del dificultós que l'administració sancioni a empreses de l'administració pública, en lo que va d'any son quatre les sancions confirmades per el Departament de Treball o per els Jutjats a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona amb un import total de 23596'52€

Sancions confirmades per el Departament de Treball o per els jutjats de lo Contenciós-Administratiu en el 2009:

- Sanció de 2046€ per incompliment de les mesures de seguretat
- Sanció de 3300.52€ per irregularitat en la cotització a la Seguretat Social
- Sanció de 12000€ per fer cas omís a un treballador que sol·licitava una adaptació del seu lloc de treball per motius de salut.

Imma Mayol podria ser jutjada per un delicte contra els drets sindicals

Imma Mayol (ICV), presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, podria seure al banc dels acusats per diversos delictes contra la llibertat sindical i contra la tasca dels encarregats de prevenció ja que l'Audiència Provincial ordena reobrir la causa prèviament arxivada. Aquests delictes, segons l'advocat dels treballadors Hibai Arbide, van molt més enllà del conflicte laboral, "ja que es tracta de drets bàsics". L'auto de l'Audiència de Barcelona que reobre el cas –inicialment arxivat per la jutgessa del jutjat d'instrucció número 17– obligarà la presidenta de l'empresa municipal Parcs i Jardins a anar a declarar, juntament amb altres directius de l'empresa, per la coacció sindical que ha dut a terme els darrers mesos –segons els denunciants– a través del tapiat il·legal del local sindical i impedint l'activitat dels delegats de seguretat.

Podeu llegir l'article complet publicat pel Setmanari Directa anant al web:
www.cgtcatalunya.cat/IMG/pdf_157DIRECTA_008.pdf

TMB aprofundeix l'extorsió i la coacció contra els seus propis treballadors/es

La Direcció de TMB segueix aprofundint la dinàmica d'extorsió i coacció contra la plantilla d'autobusos de TMB i, especialment, contra la majoria del Comitè d'empresa (ACTUB, CGT i PS).

En primer lloc, va denunciar la última vaga del passat 7 d'octubre com a il·legal i demana als 12 membres del Comitè de vaga 225.000 euros de sanció econòmica. Jordi Maset, directiu de TMB, regidor del PSC al Masnou i exdirigent de la UGT, encapçala la denuncia per part de TMB i ens acusa, amb molt mala fe, de fer vaga per realitzar una Assemblea, sembla que el directiu de TMB també oblida que en altres ocasions els treballadors/es hem fet Assemblees sense fer vaga i, a més a més, quan els treballadors/es fem vaga aprofitem el temps per realitzar manifestacions, piquets o assemblees. La Direcció de TMB també denunciarà a la consellera Mar Serna per donar legalitat a aquesta vaga?

En segon lloc, la Direcció de TMB ha començat a entregar expedients sancionadors a diversos conductors (tenim 7 comptabilitzats pel moment) dient falsament que van sortir més tard de les 16:30 el dia de la vaga del 7 d'octubre. Amb aquesta acció la Direcció intenta ofegar econòmicament als sindicats que van convocar la vaga.

Recordem que la llei laboral dóna total potestat a la Direcció de l'empresa per sancionar a un treballador, siguin certs o falsos els càrrecs. En aquest cas, i tenint en compte el que se'ls imputa, la sanció serà probablement d'1 o 2 dies de sanció de feina i sou (uns 100 o 200 euros, ja que es treu també la part proporcional de les pagues extres). Un cop el treballador/a sap la sanció el sindicat posa la denúncia perquè sigui un jutge o jutgessa qui determini si la sanció es correcta o no. Els advocats cobren un 300 euros per fer la denúncia i el judici, o sigui, que és més car denunciar aquesta sanció que el seu propi cost, però evidentment cap treballador/a acceptaria que aquesta sanció quedés en el seu expedient, ja que la Direcció ho podria utilitzar en un futur. Així que si sumes 10 o 20 sancions d'1 o 2 dies al sindicat li costa entre 3000 i 6000 euros. Aquest any, la Direcció de TMB ja porta 85 expedients sancionadors oberts.

La Direcció de TMB té en les seves mans el poder econòmic, ja que rep milions d'euros dels diners públics, de pagar al caríssim bufet Garriges per tractar d'imposar les seves mesures contra els treballadors/es, de sancionar els treballadors de manera massiva, de denunciar penalment a treballadors per denunciar públicament a un directiu que va donar l'ordre de "provocar" a un conductor, etc.; però és més que evident que els treballadors/es i els sindicats no afins a la Direcció no comptem amb els seus milionaris recursos econòmics sinó amb les quotes que paguen el nostres afiliats a l'empresa.

La Direcció vol tapar les boques dels treballadors que ens neguem a pagar la seva crisi. Vol que la majoria del Comitè d'empresa siguem "responsables" i acceptem la reducció de sou i un calendari de descansos que ningun sindicat ha acceptat sense fer soroll, sense molestar a la Direcció de TMB i molt menys al nostre Alcalde de Barcelona, Jordi Hereu.

Podem ser assalariats, però fa temps que ja no ens considerem esclaus…"responsables".

Més informació:
www.comitedescansos.blogspot.com

Tema del mes

CONVOCADES PER LA CGT, ES MANIFESTEN
A SANT BOI DE LLOBREGAT EL 31 D'OCTUBRE

700 persones contra la crisi econòmica, la corrupció política, l'atur i la precarietat

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

La manifestació convocada pel dissabte 31 d'octubre a Sant Boi de Llobregat per la CGT de Catalunya i la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT amb el lema "Aturem el terrorisme polític i econòmic", va reunir unes 700 persones, que van recórrer des de les 18 h. els principals carrers de la localitat llençant proclames contra l'atur, la precarietat, els casos de corrupció política, els beneficis escandalosos de la banca i els empresaris, la falta d'oportunitats per als joves, la repressió, etc.

Durant la manifestació van ser constants les crides a la mobilització i a la necessitat de convocar una vaga general per fer front a les polítiques laborals del govern i la patronal i a les conseqüències negatives que la crisi econòmica del sistema capitalista comporta per a la classe treballadora i la societat en general.

A la manifestació hi havia una àmplia representació de militants de les federacions de Barcelona, Baix Llobregat, Vallès Occidental i d'altres vinguts de llocs més llunyans com Sallent o les comarques tarragonines. També representacions de les federacions de sanitat, metall i ensenyament, de les plantilles d'empreses en lluita com Nissan, Hayes Lemmerz i Roca, i activistes de l'Ateneu Santboià o el Col·lectiu Llibertari de Sant Boi.

La manifestació va concloure amb les intervencions d'un representant de l'Ateneu Santboià que va explicar la situació actual d'aquest espai, i dels secretaris generals de Catalunya Bruno Valtueña i del comitè confederal Jacinto Ceacero, que van fer una crida a la necessitat de continuar amb la mobilització sindical i social.

Prèviament, durant el matí, va tenir lloc un col·loqui-debat sobre Decreixement a l'Ateneu Santboià, amb la participació de Jaume Grau (Ecologistes en Accció), un membre del Col·lectiu Crisi?-Podem, i Chema Berro (CGT, director del Libre Pensamiento), amb assistència de més de 50 persones.

Just abans de començar la manifestació també es va fer una representació de teatre de l'oprimit, i per la nit un concert de rock a l'Ateneu Santboià, on durant tot el dia hi va haver l'exposició "Utopies llibertàries".

En resum, una nova oportunitat de trobada per a la militància confederal, de debat, de confrontació d'idees i de fer sentir la nostra veu pels carrers.

Solucions capitalistes a la crisi? o els que ens porten al desastre aporten les solucions

Federació Comarcal Baix Llobregat CGT

Des del sistema econòmic actual, les grans empreses i les organitzacions polítiques en general, davant la manca de resposta de la classe obrera ens plantegen desvergonyidament, com a única sortida a la crisi, reformes laborals, un més intens esforç i sacrifici, més responsabilitat, treballar més hores, etc, als de sempre. Quan l'exemple que donen el sistema financer, la banca i les grans multinacionals és el de ser elements depredadors sense escrúpols, destructius, d'una avarícia i violència sense límits.

Demostrant ser un perill social, ja que són els principals responsables d'aquesta situació que, amb llur ambició desmesurada i un sistema econòmic molt desigual, segueixen provocant problemes greus a nivell social amb més atur, amb plans del govern per agilitzar el desnonaments, amb uns sous més baixos o amb més controls a les baixes per malaltia o accident amb l'objectiu de treure'ns més rendibilitat a costa de la nostra salut. Mesures contra la ciutadania que l'enfonsen cada cop més en la precarietat.

Contra aquesta situació, cal actuar, alçar la veu, que el nostre silenci no sigui còmplice de llur barbàrie.

A la Confederació General del Treball ho tenim clar: no volem ser les víctimes de llur violència, de llur terrorisme político-econòmic, tenim dret al treball, a l'habitatge, a la salut, a una vida digna y a un model polític i econòmic basat en el respecte a les persones i al medi en què vivim, amb una distribució dels recursos dirigida a satisfer drets socials postergats abastament. La nostra obligació és exigir-ho i la nostra lluita és defensar-ho.

El sistema capitalista està caduc i la seva crisi amenaça el futur de la humanitat, no podem seguirconfiant les solucions als professionals de la manipulació i als experts en la dominació.

El futur passa per una alternativa ecosocial veritable, i no una d'aparador, per tant ens qüestionem seriosament el tipus de producció que estem patint a l'actualitat i defensem una forma de produir sostenible, menys lesiva per al medi i pensada per a les persones, potenciant aquells valors que ens fan millors persones com el recolzament mutu, la solidaritat, el respecte, el compromís i la responsabilitat, en contraposició a l'avarícia i la competitivitat desmesurada i sense sentit que el sistema ens imposa.

Per això:

- Practiquem la democràcia directa com única manera de garantir la transparència i la participació de tots i totes.
- Exigim l'autogestió de la producció i de la vida social, amb un repartiment del treball, reduint la jornada laboral tant com calgui per a què la plena ocupació sigui una realitat. Disposant de més temps per a l'autogestió dels nostres recursos i necessitats: transport, energia, aigua, sanitat, ensenyament, alimentació, treball, planificació familiar, dependència, assistència social, etc. Potenciant allò públic, allò col·lectiu, en detriment d'allò privat.
- I exigim la democràcia econòmica, que és la que ens garanteix un repartiment equitatiu.

La CGT està per la vaga general per a mostrar el nostre rebuig a les mesures que se'ns plantegen des d'el poder i com inici d'un moviment obrer actiu. Per això plantegem als treballadors i les treballadores anar potenciant i aglutinant la mobilització, la protesta, el debat i estendre el conflicte a nivell internacional, exigint canvis reals, ja què la riquesa social acumulada, igual que els recursos naturals, pertanyen a tot el poble.

Només la instauració d'una democràcia econòmica i directa pot evitar les crisis i que les crisis serveixin per empobrir més els pobles i enriquir més els especuladors.

NOMÉS N'HI HA UN DE CAMÍ: DIGNITAT I LLUITA

- Pel repartiment del treball i de la riquesa
- Per la democràcia econòmica i l'autogestió
- Per la propietat col·lectiva de la riquesa social acumulada i dels recursos naturals

UNIM-NOS EN EL CAMÍ CAP A LA VAGA GENERAL

Parlem amb...

PAUL MOREIRA, PERIODISTA

"La mobilització de la societat civil donarà lloc a les lleis"

Text: Olivier Bailly (*)
Traducció: La Fàbrica

S'ha produit el vint-i-cinquè suïcidi (en dos anys) a l'empresa francesa France Télécom, que aquí, a casa nostra, actua sota la marca Orange. Però aquests suïcidis s'estan succeint també en altres empreses, com el fabricant d'automòbils Renault. A l'article que reproduim tot seguit, publicat al lloc francès AgoraVox, s'entrevista el periodista Paul Moreira, autor del llibre "Travailler à en mourir" (Treballar fins a morir-ne), on analitza aquest tema. A l'entrevista s'explica que aquestes morts són conseqüència dels canvis en la gestió i organització introduïts a les grans empreses.

Canvis que pretenen augmentar la productivitat i els beneficis reduint alhora la plantilla, la qual cosa comporta una intensificació de l'esforç exigit als treballadors, que són sotmesos a una vigilància i avaluació contínua per tal de que aconsegueixin els objectius de producció que se'ls imposa. També es donen situacions de treballadors que d'un dia per l'altre són obligats a fer una feina diferent de la que saben fer, sota el concepte de "polivalència": el treballador ha de servir per a tot. Els empleats també pateixen trasllats forçosos d'una ciutat a una altra de manera periòdica, amb la intenció de que els treballadors no puguin establir vincles de solidaritat entre ells. D'altra banda, al costat de la sorprenent impotència sindical davant d'aquest escàndol, comencen a sorgir gestos de protesta entre la població, amb gent que es dóna de baixa d'Orange o que fa boicot a la marca Renault.

El vint-i-cinquè suïcidi en gairebé dos anys. Un enginyer de France Télécom es va penjar el passat dijous. El cos de l'home de 48 anys va ser trobat penjat a casa seva, a Lannion (Côtes-d'Armor). Dimecres, a Marsella, van salvar pels pèls un altre empleat de l'empresa de telefonia.

L'home, un pare de família, duia un mes de baixa. Li havia estat concedica pel metge de l'empresa. Un portaveu de la direcció de France Télécom va anunciar-ne la mort i va afegir que Didier Lombard, el President del grup que va acudir al lloc dels fets, "estava profundament afectat per aquest gest". Un altre treballador de France Télécom, també de Lannion, es va suïcidar la nit del 29 al 30 del passat mes d'agost.

Aquest suïcidi és el vint-i-cinquè des del mes de febrer del 2008. «Els sindicats de France Télécom (CGT, CFDT, FO, CFTC, CFE-CGC/Unsa, Sud), assenyala Le Point, van fer una crida dijous al personal per a que el dia 20 d'octubre, data de la propera reunió de la taula de negociació sobre l'estrés laboral "portin a terme tota mena d'actuacions i, especialment, assemblees generals" en considerar que els treballadors són "encara en perill"».

Ahir, els serveis mèdics van poder impedir l'acció desesperada d'un treballador de France Télécom. És l'acció desesperada d'un company, executiu a la mateixa empresa, un empleat de 54 anys de baixa laboral des de fa mesos, que havia decidit acabar amb la seva vida dimarts, a casa seva, al districte onzè de Marsella. Van salvar-lo a temps de morir penjat.

Ahir, en Xavier Darcos [ministre de treball] es felicitava a Canal + de què s'hagués pogut salvar aquest hombe, alhora que remarcava que estava molt malalt des de feia alguns mesos. Abans de dur a terme l'acte fatal, el treballador, en un impuls, va enviar al seu cap un SMS informant-lo de les seves intencions. Aquest va alertar de seguida els serveis d'urgència. «Crec que a finals d'aquest any serem en condicions d'evitar que el que està succeint torni a passar" ha declarat al seu torn el Ministre de Treball Xavier Darcos que acaba de endagar un Pla de emergència per a la prevenció de l'estrés laboral, "les coses s'estan estabilitzant"». France Télécom ha distribuit, a partir del 19 d'octubre, uns qüestionaris sobre les condicions laborals dels seus 120.000 treballadors francesos.

El suïcida d'avui és la víctima d'un sistema que ha estat denunciat pel periodista Paul Moreira al seu llibre Travailler à en mourir (Treballar fins a morir-ne) publicat per Flammarion.

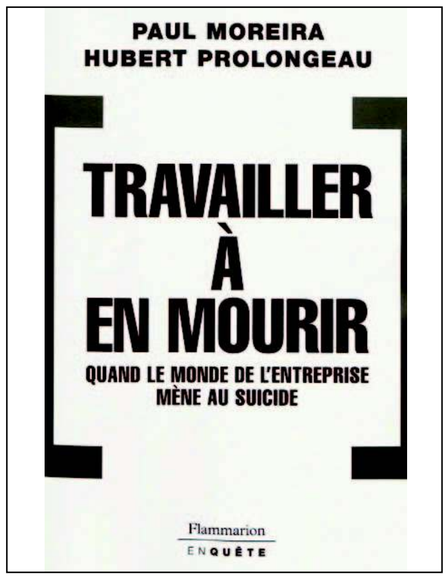

No hi ha cap estudi de caire nacional sobre el suïcidi laboral a França. Per què?

N'hi ha un, fet a la conca de Baixa Normandia. A partir d'aqueses dades regionals, parcials, s'ha fet una projecció nacional que ha donat lloc a un informe del Consell Econòmic i Social. Segons aquesta projecció hi hauria aproximadament un suïcidi diari a la feina per causes laborals. Quan vaig estrenar el documental "Travailler à en mourir", fa aproximadament any i mig, el Ministre de Treball d'aleshores, Xavier Bertrand, havia demanat que se'n fes un estudi, del tema.

En realitat, no hi ha una estimació real de l'impacte del patiment laboral. Ni quantitativa, ni qualitativa. En comptes d'assumir el problema i encarar-lo, s'opta cada cop més per negar-lo. Cosa que no em sorprèn… Enfrontar-s'hi suposa fer front a una cosa de força més abast, a saber, el funcionament del món empresarial en un moment de la història del capitalisme en que sembla que aquest s'-hagi tornat boig.

El seu llibre se centra en Renault. Per què aquesta elecció?

Internet juga un paper essencial (i circumstancial...) en l'elecció de Renault. Quan es va difondre el documental "Travailler à en mourir" a France 2, la repercusió va ser enorme. El nivell d'audiència demostrava, sobre tot, que la película havia ficat el dit a la nafra. Arran d'això, vaig posar una entrada al meu blog on deia que havia estat a punt de titular la película "Travailler plus pour mourir plus" (Treballar més per a morir més).

Em van arribar molts comentaris dels internautes. Un d'ells era de Sylvie, la vídua de l'Antonio, un dels treballadors que s'havia suïcidat a Renault. Ella em deia que efectivament caldria haver-la titulat així perquè aquesta és la realitat que s'està imposant en algunes empreses. Vam començar a dialogar. Després ens vam veure i vaig adonar-me'n de que ella havia reflexionat molt sobre el tema. Vaig decidir d'escriure un llibre que continués la película però que incloguès també la història dels morts de Renault. Hubert Prolongeau, que és amic meu, tenia un projecte semblant amb Flammarion. Vam unir les nostres forces. El que m'interessava era entendre de la manera més objectiva possible el que havia passat. No es tractava de denunciar simplement els caps directes que són també víctimes.

Per exemple, la cap de l'Antonio. Sens dubte, alguna cosa hi té a veure, amb la seva mort. Però curiosament, indagant, vam descobrir que és l'única que va anar a dir la veritat als investigadors, a la policia. Ella insistirà en veure'ls mentre tota l'empresa s'amagava a sota de la taula. I diu que no li extranya que l'Antonio se suïcidés, que la pressió era enorme. Tot el contrari de la versió oficial de Renault. Aquesta dona carregarà tota la seva vida amb la culpabilitat de la mort d'un home. I d'una manera o d'altra, perquè sempre es tendeix a simplificar, serà considerada el cap de turc de la història. La qual cosa és injusta. Perquè realment són un sistema i una mecànica els que han dut un home a la mort. És el que intentem mostrar al llibre, amb subtilesa, amb un màxim de detalls i entrevistant-nos amb tota la gent possible. Cosa que no ha estat gens fàcil. El món de l'empresa és avui el món del silenci. És més fàcil trobar mafiosos o jihadistes disposats a parlar que treballadors de les grans empreses franceses.

N'hi ha prou amb la mediatització d'aquests suïcidis per causes laborals per a canviar les coses?

La mobilització de la societat civil és el que donarà lloc a les lleis. Els polítics van per darrere de la realitat. Intenten controlar l'espectacle i quan realment els supera, actuen. Fa poc vaig estar al programa de Franz-Olivier Giesbert (Vous aurez le dernier mot a France 2). Xavier Darcos, el Ministre de Treball, també hi era invitat. Li vaig preguntar si realment hi havia un problema a les empreses franceses i em va respondre: «Vosté en té una imatge, de l'empresa, semblant a la de la película La Tapadora però n'hi ha moltes, d'empreses, on tot va força bé». Ho sé! Aquest no és el problema, sinó què s'hi ha de fer, en aquelles on les coses van malament. I són moltes.

Avui l'únic que fa reaccionar a l'empresa no és la moral, perquè no en té, només té una vocació econòmica: produir beneficis per a ella mateixa i per als seus accionistes. El seu taló d'Aquiles és la imatge. Això li serveix de moral. El que ha fet que avui els responsables de Renault o de France Télécom es belluguin no és la mort dels seus treballadors, sinó l'impacte sobre la imatge de l'empresa, el fet de que hi hagi clients que es donin de baixa d'Orange, que hi hagi gent que trïi una marca que no sigui Renault en el moment de canviar de cotxe. Una de les maneres més eficaces de lluitar contra el clima infernal que ha imposat un cert tipus de gestió a les empreses és la reacció de la societat civil. Que nosaltres, els periodistes, hi parem més atenció, que els sindicats estiguin més a l'aguait, que se'n parli més. No hi ha res com la paraula i la transparència per a millorar les coses. Les empreses, com, d'altra banda, tothom, quan se senten vigilades tendeixen a modificar el seu comportament. Els polítics aniran al darrere. Faran el que la societat civil els imposi.

Indústria automobilística (Renault i Peugeot), energia (central EDF de Chinon), telefonia (Orange i SFR), bancs. Per què aquests sectors es veuen més afectats que d'altres?

El tema està força relacionat amb els objectius i la individualització. A Renault ha estat el contracte 2009, imposat per Carlos Ghosn, que augmenta espectacularment la producció i els seus ritmes. Ghosn presenta les coses amb una mena d'amenaza subtil: «o l'aconseguim o anem cap a un pla social massiu»; «No són objectius sinó compromisos» - en anglès el mot és commitment, un terme mol fort per a indicar un compromís profund que se signa amb sang.

A France Télécom, evidentment, es tracta de l'entrada al món de la competència, la qual cosa ha provocat una reorganització. No en puc parlar amb autoritat perquè no he investigat en aquesta empresa, però el que descobreixo quan llegeixo els diaris és alucinant. El súmmum: la política de traslladar els executius cada tres anys per a que tinguin una mobilitat permanent. Molt sovint, quan els directius es prenen per demiürgs, hi ha gent que mor.

Als bancs passa el mateix. Fan servir un discurs que no és només econòmic sinó que està ideologitzat: l'ambició, la promoció, els objectius... I, curiosament, tot això recau sobre els millors. En el fons, els qui ho porten millor són aquells que troben camins de fugida per tal d'evitar que els trituri la màquina. Sovint, els qui moren són aquells que s'impliquen de debò a la feina, la gent per a qui el treball representa una part important de la seva identitat, els qui tenen por de no estar a l'alçada... Els morts dels quals parlem són sovint directius, és a dir, aquells que estan més aïllats, que estan ficats en històries d'entrevistes individuals amb objectius anuals, per als quals el col.lectiu està completament dividit. Hi ha més patiment entre aquesta gent que entre els obrers on, malgrat tot, resta alguna cosa de l'esperit col.lectiu dels tallers.

Creu que aquests suïcidis són generacionals, que afecten més la gent gran que els joves?

No. Per exemple, l'Antonio, a Renault, no arribava als quarenta anys quan es va suïcidar. A priori la pressió sobre la gent de cinquanta anys és més gran perquè hi ha a més tota una ideologia que envia senyals del tipus "ets vell, ja no serveixes per a res".

Els suïcidis estan menys relacionats amb la feina en sí o amb les condicions laborals que amb la forma de gestió de l'empresa. Quina diferència creu que existeix entre aquesta forma de gestió i l'assetjament moral?

La gran diferència és que l'assetjament moral és una mena d'ajustament de comptes entre un treballador i el seu responsable jeràrquic que farà de tot per destruir-lo, perquè li té mania. En els suïcidis dels quals en parlem, l'important no és això, sinó l'estructura, la reorganització, la fusió, el fet de que els empleats perdin el contacte amb el seu superior. És el cas de Raymond, que treballava a Renault. Raymond perd el contacte amb un superior que podia ajudar-lo, recolzar-lo, després d'una reorganització on dividexen els equips en dos.

L'objectiu és produir catorze models més (30%) sense contractar personal i reduint els costos. S'arriba a una situació on la gent treballa entre un 30 i un 40 % més. Arran d'aquesta reorganització, Raymond perd el seu superior jeràrquic i es troba amb un responsable directe que no coneix el sector i, a més, ho admet.

Per damunt arriba, i això és conseqüència directa de la reorganització, un equip de directius matricials, paios als quals anomenen els khemers roigs de Renault perquè tenen accés directe a Carlos Ghosn, i que els enginyers i tècnics veuen com a policies. Aquests assenyalen els errors, els problemes, les preocupacions, envien correus electrònics amb 47 còpies i pressionen per a què els terminis s'acompleixin. No són caps "normals". No s'hi pot comptar, amb ells, per a cercar solucions. La seva missió consisteix en localitzar els problemes i, eventualment, aconseguir que se solucionin. No és tampoc una tasca de destrucció, però l'impacte que això pot tenir en gent vulnerable que comença a desestabilitzar-se, pot ser terrible.

Què en pensa, de l'actitud de la CPAM [Caisse Primaire d'Assurance Maladie] que no estableix cap relació entre el suïcidi i les condicions laborals a Renault?

Això és vàlid en el cas de Raymond que es va suïcidar a casa seva, fins i tot quan a la seva nota de suïcidi denuncia clarament les seves condicions laborals i els seus directius. Com va succeir a casa seva, assumpte tancat. Però n'hi ha de pitjors.. .Antonio que es va suïcidar al Technocentre de Renault. Durant la investigació, vàrem descobrir que al començament la CPAM no volia reconèixer l'accident laboral. I ho va fer sense notificar-ho ni a la seva dona ni al treballador. Sylvie es va rebelar i va canviar les coses.

L'actitud de la CPAM m'ha deixat astorat. Incompetència? ¿Por de ficar-se en el terreny d'empreses tan grans com Renault? No tenim la resposta perquè, com de costum, s'han negat a parlar amb nosaltres.

A més a més dels mètodes de gestió que generen estrés entre els treballadors, vostès parlen també d'explotació de la mà d'obra en precari.

Sí, Patrick Darcy que treballava a Arcelor sense estar contractat. Rudy Norbert que va treballar 21 hores seguides. Gérard Libier va morir directament a l'empresa. Jean-Luc Pruvost, un altre treballador temporal, acumulava els pitjors horaris, per exemple de 21 h a 5 h del matí, el tipus d'horari que necessita al menys tres dies de recuperació, és a dir, el temps per a que l'organisme es recuperi. Tanamteix, el cridaven durant aquest periode per a que treballés de nou, cosa totalment il.legal. Va patir un accident vascular. Una aturada cardíaca. És difícil demostrar que aquest atac fos degut únicament al fet de que s'ignoressin els horaris de recuperació. En canvio, sí se sap que hi va haver una infracció a la legislació laboral. I si existeix la legislació laboral també és per a protegir la salut dels treballadors.

Fa la impressió de que la inspecció de treball està totalment desarmada.

Un dels grans problemes a França és que, a part de Gérard Filoche, que és conegut com el llop blanc i que exerceix la seva llibertat d'expressió tot arriscant la seva carrera, els inspectors estan subjectes al secret professional. Amb els més valients és possible tenir una conversa off the record on revelen algunes coses, però no és possible accedir als seus informes.

Una de les mesures positives per als assalariats seria retornar la llibertat d'expressió als inspectors de treball, que pugessin esdevenir fonts d'informació, com als països normals i democràtics. Els inspectors de treball són l'autoritat pública, som nosaltres, són l'ull independent de la societat civil dins de les empreses. No hi ha raó per a que hagin de mantenir el secret professional. Hauria de ser possible llegir-ne i comentar els informes. Aquesta podria ser la manera d'aconseguir que les empreses actuin una mica millor.

(*) Article publicat a "AgoraVox" i recollit, en català, a Enfocant.net

> LES FRASES...

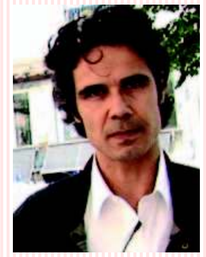

"Els polítics van per darrere de la realitat. Intenten controlar l'espectacle i quan realment els supera, actuen"

"La gran diferència és que l'assetjament moral és una mena d'ajustament de comptes entre un treballador i el seu responsable jeràrquic que farà de tot per destruir-lo"

"És més fàcil trobar mafiosos o jihadistes disposats a parlar que treballadors de les grans empreses franceses"

> CONVOCATÒRIES

Jornades de formació confederal sobre "Alternatives socials de la CGT" Madrid, 27 i 28 de novembre

Tindran lloc al Saló d'Actes - Alberg Juvenil San Fermín, Av. de los Fueros 36, Madrid, Metro: San Fermín – Orcasur (línia 3).

Programa

- **Divendres 27 de novembre**

Economia social i solidària: 16.30-18.15 h.
Decreixement: 18.45-20.30 h.

- **Dissabte 28 de novembre**

Agroecologia: 9.30-11.30 h.
Autogestió: 12.00-14.00 h.
Taula rodona sobre propostes concretes per a ser aplicades: 16.00-19.00 h.
L'alternativa de CGT a la societat capitalista: 19.05-19.25 h.

Inscripcions:
sp-formacion@cgt.es / Fax 91 445 31 32

Curs de formació sindical sobre Organització i funcionament dels COMICIS de la CGT (Plens, Conferències i Congressos) El dijous 12 de novembre a Barcelona

Programa:
12 de novembre, de 10:30 a 14:00 hores, a les Aules del CESL a Barcelona, Via Laietana 18 desena planta

Dirigita:
afiliats/des i delegats/des de la CGT.

Organitza:
Àrea de formació del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya.

Objectiu:
Ampliar els coneixements als afiliats i afiliades de la Organització i dels comicis de la CGT.

Inscripcions:
Secretaria d'Organització: s-org@cgtcatalunya.cat, 692057890.
CESL: info@ceslbcn.org, 93 295 42 25.

LA CGT EXIGEIX LA LLIBERTAT IMMEDIATA DE LES PERSONES DETINGUDES I EL RESPECTE ESCRUPOLÓS A LES LLIBERTATS I DRETS SINDICALS, DE PENSAMENT, EXPRESSIÓ, REUNIÓ I ASSOCIACIÓ

Comunicat de CGT en defensa de les llibertats

SP Comitè Confederal CGT

La CGT exigeix la llibertat immediata de les persones detingudes i el respecte escrupolós a les llibertats i drets sindicals, de pensament, expressió, reunió i associació.
Tenint en compte el context de crisi global, de degradació de les condicions de vida de les classes populars i treballadores, en la qual els poders públics, a més de saquejar les arques de l'estat per a reflotar un capitalisme explotador i depredador, donen ales a les expressions neofeixistes més arcaïques i retrògrades de la dreta ultramontana, mentre coarta i reprimeix qualsevol altra expressió de just enuig antifeixista dels moviments socials, sindicals…La CGT exigeix a l'Estat espanyol respecte i protecció dels drets i llibertats sindicals, socials i polítiques. Des de la nostra concepció federalista i des de la defensa de l'actuació social, rebutjant i condemnant tot tipus de violència, denunciem, reprovem i condemnem l'actitud repressora de l'estat amb mètodes i arguments que encobreixen una ideologia institucional de repressió generalitzada i criminalització de qualsevol expressió social de descontentament i divergència.
Per a la CGT, aquest comportament antidemocràtic i antisocial de l'estat afirma clarament el camí que vol seguir per a silenciar qualsevol moviment de resposta social contra les desigualtats creixents, contra l'explotació miserable de les treballadores i treballadors o contra qualsevol moviment en defensa de les llibertats i drets de totes i tots.
Per això, la CGT exigeix la llibertat immediata de les persones detingudes i el respecte escrupolós a les llibertats i drets sindicals, de pensament, expressió, reunió i associació.

Comunicat de la CGT de Catalunya en solidaritat amb la lluita dels obrers i obreres de Kraft Foods a Argentina

Secretariat Permanent CGT de Catalunya

En solidaritat amb la lluita dels treballadors de Kraft Foods Argentina, en lluita contra la repressió i els acomiadaments.
Des d'agost la plantilla de Kraft Foods Corporation en Argentina lluita contra l'acomiadament de més de 160 treballadors per la Direcció de l'empresa. Kraft és la segona multinacional agro-alimentària del món darrere de Nestlé i la primera a EEUU. La fàbrica de la localitat de General Pacheco, a la perifèria nord de Buenos Aires, és la principal fàbrica de l'alimentació d'Argentina, on la patronal intenta acomiadar als i les sindicalistes combatives que, a l'interior de la fàbrica, estan lluitant en defensa de la dignitat, els drets i la seguretat i la salut dels treballadors i treballadores.
La repressió, a l'estil de la dictadura militar, no s'ha limitat a violents desallotjaments, gasos, bales de goma, pals o més de 60 detencions, sinó que en la pròpia planta s'està actuant com centre de detenció, inclosos delegats sindicals i membres del comitè d'empresa, que veuen com la policia a pres el control de les instal lacions. La presidenta Cristina Kirchner i el seu Cap de Gabinet, Aníbal Fernández i el Governador de la Província de Bones Aires, Scioli, són els principals responsables de la forta repressió.
Ens solidaritzem amb els companys de Kraft Foods Coorporation i exigim la reincorporació de tots els treballadors i treballadores acomiadats, així com la retirada del pla de l'empresa d'eliminar un torn de treball i augmentar l'horari de treball a la resta d'empleats.

***Catalunya**. Novembre de 2009*

SENSE FRONTERES-SOCIAL

Les nostres lluites socials es realitzen sense parar, pensin el que pensin les burocràcies sindicals

No fa faltar esperar que el capitalisme es reformi per si mateix

La CNT-F davant la situació social a França

Confédération Nationale du Travail - CNT (França)

Sembla que les derrotes governen els nostres temps: pujada dels acomiadaments col·lectius, suïcidis d'assalariats destruïts per la gestió moderna de les empreses (el management) com a France Telecom o Renault; expulsions de treballadors amb famílies sense papers sigui per part de la policia a Calais o pel servei de "ordre" de la CGT a París ; repressió en contra del moviment sindical a Kanaky, a Nimes, a Grenoble i en altres llocs; trets amb gomes mutiladores en contra de la joventut; desesperança en el camp; destrucció dels serveis públics; classe política sorda quan treballadors com els de Molex amenacen amb fer explotar la seva eina de treball per a viure amb dignitat; paraules racistes d'un ministre (el d'Interior) amb lel suport dels seus iguals.

Plouen els cops, de vegades ens quedem sense alè i la resposta triga en organitzar-se… No fa faltar esperar esperar als plans d'emergència, aquests són per als bancs. No fa faltar esperar que l'esquerra política s'organitzi, aquesta es queda fora de la nostra realitat social – només està preocupada per les batalles de poder i d'ego. No fa faltar esperar solucions des de la perspectiva del sindicalisme oficial, les confederacions anomenades representatives estan massa ocupades a negociar amb el govern les modalitats de cogestió. No fa faltar esperar que el capitalisme es reformi per si mateix, està massa ocupat en entretenir-nos perquè oblidem el que realment és: una màquina de triturar i de treure beneficis a favor d'uns pocs.

El combatre només serà nostre. Això sí que ho van entendre els treballadors de Conti (subcontractista) o de la SBFM, com els obrers kanaks (de Nova Caledònia) i guadalupenys. Sempre on els treballadors s'organitzen per si mateixos en les seves lluites perquè es respecti els seus drets i guanyar influència, la societat avança. En contra del sindicalisme de cogestió, de les direccions sindicals que negocien les nostres derrotes i aïllen les nostres lluites, és hora de desenvolupar un sindicalisme de classe, interprofessional i ofensiu, portador d'un projecte de transformació social anticapitalista i antiautoritari.

Perquè avui dia, al govern i a la patronal no li importen els dies de (in)acció amb falsa unitat sindical. Les nostres lluites socials es realitzen sense parar, pensin el que pensin les burocràcies sindicals.

La Confederació Nacional del Treball (CNT) crida a tots els treballadors/es, asalariats/des, desocupats/des o precaris/es, a construir un moviment social entorn de la democràcia directa i cap a la vaga general.

Més informació:
www.cnt-f.org

Campanya de la CGT per la llibertat de les preses i presos polítics mexicans

Sec. Relacions Internacionals CGT

La situació d'infinitat de lluitadors i lluitadores socials és bastant preocupant a Mèxic. Contínuament arriben notícies sobre el grau de repressió que els diferents nivells de govern (municipal, estatal i federal) exerceixen a les companyes i companys que han decidit exercir el seu dret a no conformarse amb la injusta situació de precarietat i exclusió social en la qual viuen, a causa de l'augment dels preus, l'atur, la manca d'una sanitat i educació dignes, la despulla de terres a camperols i indígenes, etc..

L'opció que ha pres la classe política mexicana, independentment del partit que es tracti, és la de la repressió. En lloc de buscar una solució dialogada a les justes demandes que planteja la societat civil, actua com si el problema no existís i tracta de callar la protesta i fer-la invisible. La repressió és exercida de diferents formes i maneres, totes indignes i menyspreables. Tortures, segrestos, assassinats, violacions i sobretot les presons plenes de presos polítics.

Des que sortís la Sisena Declaració de la Selva Lacandona, llançada l'any 2005 per l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional, amb el que es diu L'Altra Campanya, s'han anat coneixent diferents grups i col·lectius. Aquesta confluència ha fet possible una millor defensa dels seus drets i també ha possibilitat la sortida de alguns presos polítics, però encara falten molts per sortir.

Per a seguir lluitant per la llibertat dels presos i preses polítiques, col·lectius, organitzacions i individus de L'Altra Campanya i la Xarxa Contra la Repressió i per la Solidaritat han llançat una campanya nacional i internacional anomenada PRIMER ELS NOSTRES PRESOS.

Per a la CGT és molt important la lluita que desenvolupa L'Altra Campanya, ja que és la mateixa lluita que nosaltres desenvolupem en els diferents centres de treball on estem presents i en els moviments socials en els que participem. Una lluita contra l'explotació, l'expoli, la repressió i el menyspreu. Una lluita contra el sistema capitalista.

Per l'exposat anteriorment la CGT se suma a aquesta campanya PRIMER ELS NOSTRES PRESOS i realitzarà accions en diferents localitats, perquè si és la nostra lluita també són els nostres presos i si ens toquen a un ens toquen a tots i totes. A més s'ha obert un número de compte 0049 1837 51 2710238946 per a realitzar una recollida de fons pro presos polítics de L'Altra Campanya.

Us animem a participar. Presos Polítics, LLIBERTAT

Crida a la lluita contra les corporacions transnacionals, que controlen la nostra economia

La Vía Campesina

Les corporacions transnacionals són els nostres enemics comuns, constitueïxen la forma actual del capital que exerceix el control sobre les nostres economies, i són la principal amenaça per a les famílies camperoles i indígenes i per a la humanitat.

En les zones rurals estem veient una feroç ofensiva del capital i les transnacionals sobre l'agricultura i els béns naturals, és una guerra privatitzadora de despulla contra camperols i indígenes, un robatori privatitzador de la terra, la biodiversitat, l'aigua, les llavors, la producció, el comerç agrícola.

No es tracta solament de les transnacionals dels agronegocis, també estem parlant de les dedicades a les extraccions mineres, al monocultiu d'arbres, les grans represes, les que controlen els mercats de distribució, i en general, totes aquelles que involucren l'expansió d'indústries contaminants que estan disputant i apropiant-se de la terra, l'aigua i el territori.

En el moment que els pobles exercim els nostres drets i resistim aquesta despulla generalitzada, o quan som obligats a ingressar en els fluxos migratoris, la resposta ha estat criminalització, repressió, presos polítics, assassinats, murs de la vergonya i mes bases militars.

És per això que La Via Campesina cridem a lluitar contra les corporacions transnacionals en general i en particular contra Cargill, Monsanto, Nestle Syngenta, Walmart, que amenacen directament a les nostres comunitats camperoles i indígenes, és la ruta de lluita per als pròxims anys, hem declarat la guerra a les corporacions transnacionals.

Per tant, cridem a les organitzacions que integren el moviment camperol internacional La Via Campesina, als nostres aliats i amics, als treballadors de la ciutat, als ciutadans en general a enfocar el nostre descontentament i rebuig contra Monsanto i els transgènics. Amb tota la creativitat de lluita que som capaces, fem escoltar el nostre crit en el món. Per la sobirania alimentària, globalitzem la lluita, globalitzem l'esperança.

Més informació:
www.viacampesina.org/

La crisi sempre colpeja al més feble amb major cruesa

BALA PERDUDA

Tenir criteri

Toni Álvarez

Resulta que, arrel de la concessió del premi Nobel de la pau a Barak Obama, s'han aixecat moltes veus en contra, quan l'acadèmia sueca no ha fet més que seguir un cert criteri a l'hora de reconèixer els "lluitadors per la pau".

El Nobel a l'Obama és la quadratura d'un cercle que va començar amb el presumpte guardó de la pau al president Theodore Rooselvelt al 1906. Un senyor que va "ordenar la flota Great White Fleet creuar el món per publicitar la poderosa marina dels Estats Units i així desencoratjar conflictes internacionals". Us sona a fets propers?

Al 1912 l'Elihu Root va ser condecorat "pels seus treballs, com a Secretari d'Estat Americà, en favor d'aconseguir la pau mundial". Concretament aquest personatge va ampliar l'Acadèmia de West Point i va establir el Col·legi de Guerra de l'Armada dels EUA. Si vols la pau, prepara la guerra.

I no us penseu que l'Obama és el primer negre polític americà que rep el guardó. Al 1950 Ralph Johnson Bunche ho era per mediar a Palestina. Els que critiquen a Obama que encara no ha fet res tenen en aquest senyor un precedent.

I per a qui acusa l'acadèmia sueca de frívola i interessada només cal recordar que al 1953 el va rebre George Marshall "per la seva ajuda a la reconstrucció europea després de la Segona Guerra Mundial amb el Pla Marshall". Sí, el senyor de la genial pel·lícula del Berlanga. Al 1973 Henry Kissinger, també secretari d'estat americà, ho va ser pels esforços en els acords de pau que van posar fi a la Guerra del Vietnam. No sabem si els cops d'estat a Amèrica Llatina als 70 o els bombardejos de Cambodja van formar part del criteri suec.

Per últim, Jimmy Carter al 2002, amb qui van tenir la precaució de deixar passar 20 anys des de la seva presidència per donar-li "pels seus esforços infatigables per trobar solucions pacífiques als conflictes internacionals", complint aquella dita castellana de "a toro pasado, todos somos toreros".

Per tant, crec que no hauríem de criticar el criteri suec de la pau; ells només trien entre els que presenten candidatura als premis i, com hem vist, al llarg de 100 anys han sigut fidels a certs criteris, no hi ha noves característiques en el guanyador Obama: polític negre, president o secretari d'estat dels EUA i per tant caps d' exèrcits invasors, res nou en el criteri de la acadèmia sueca

A favor de la implementació de mesures comunitàries

Per la derogació de l'Ordenança de Civisme de Barcelona

FAVB, SOS Racisme, Xarxa Veïnal de Ciutat Vella, CGT, etc.

Aquest any ens trobem novament en una dinàmica similar a la generada l'any 2005 i que va conduir a l'aprovació de les denominades Ordenances del Civisme. En aquella ocasió ja vàrem denunciar que la barreja de problemàtiques socials amb actes d'incivisme o noves formes d'ús de l'espai públic representava una vulneració de drets dels col·lectius afectats, en especial d'aquells més vulnerables. Alertàvem també sobre la ineficàcia de les mesures sancionadores. La situació actual és entre altres coses una bona mostra que no ens equivocàvem i que l'Ordenança ha estat un fracàs.

Altres problemàtiques que es donen en alguns espais de la ciutat i de forma especial als barris de Ciutat Vella, tenen a veure amb un model d'oci i de turisme que ven, literalment, l'espai públic com un element de consum més que com un bé d'ús col·lectiu de la ciutadania. La permissivitat, la manca de límits en aquest aspecte ens ha dut a la situació actual de saturació i d'excés. Una situació de sobreocupació i d'ús irregular que no vol posar en perill els importants negocis que es mouen a l'entorn del turisme i que castiga el veïnatge de Ciutat Vella amb brutícia i sorolls. No es tracta de saber quantes són les multes imposades sinó de constatar l'impacte real que aquestes han tingut sobre la millora de la convivència. Un turisme sostenible, social i ecològic no passa per promoure un turisme d'alt nivell adquisitiu, sinó per promoure un ús dels espais públics que respecti la convivència entre les persones que ens visiten i les que hi residim a la ciutat. Tampoc en aquest sentit l'ordenança ha estat útil.

En el cas de la prostitució, l'ordenança del Civisme, lluny de resoldre l'ús de l'espai públic, ha incrementat els conflictes. Les conseqüències de la implementació de l'ordenança que les entitats que treballen amb els col·lectius de les treballadores sexuals han pogut constatar, han estat un increment de la precarietat de les seves condicions laborals i de la seva fragilitat social. De les multes al·legades, totes han estat per la concertació de serveis sexuals i no per la seva realització a l'espai públic, tot i que el tancament d'espais per a l'exercici del treball sexual ha conduït a la dificultat de trobar llocs adequats.

L'Ajuntament no es pot inhibir de la seva responsabilitat en la gestió de la convivència i de l'ús de l'espai públic. Cal que faci una autocrítica de les polítiques sancionadores i de les seves conseqüències.

Demanem:

- La posada en marxa efectiva d'un projecte de mediació comunitària.
- La revisió del Pla d'Usos de Ciutat Vella i que es permeti l'obertura de locals.
- Un canvi en la política d'estrangeria per evitar noves situacions de irregularitat com la que viuen moltes d'aquestes dones, i a curt termini revocacions de les ordres d'expulsió no executables tal com ja va recomanar el Defensor del Pueblo, així com la coordinació interdepartamental per protegir les dones que es troben en situació de vulnerabilitat o que pateixen explotació.
- La derogació de l'Ordenança del Civisme.
- La implementació de programes educatius que promoguin un ús socialment sostenible del l'espai públic i la dignificació de la imatge de Barcelona en la promoció turística de la ciutat.

Manifest SOS Laberint d'Horta

Els Jardins del Laberint d'Horta són els jardins històrics, museu dins la natura, més antics de Catalunya, així és reconegut per la Carta de Florència, firmada pel Govern Espanyol el 1981. A l'hora, el seu palau forma part del catàleg dels monuments històrics-artístics de Barcelona.

Els Jardins del Laberint d'Horta varen costar ben car a la ciutat de Barcelona. L'any 1967, els propietaris ja no volien continuar mantenint un patrimoni que no donava cap benefici i, en canvi, comportava moltes despeses de conservació. És aleshores quan l'Ajuntament va commutar els Jardins per terrenys de l'avinguda dita avui de Pedralbes a favor dels Desvalls. L'any 1970, l'Ajuntament feia una primera restauració. Mesos més tard, s'obria per a ús de tota la ciutat, el que seria el primer jardí històric de la Ciutat. L'any 1994, després d'una nova restauració amb diners de la Comunitat Europea, obria novament les portes, amb protestes veïnals doncs, a partir d'aquesta data, el municipi fa pagar entrada, llevat dels diumenges i dimecres.

Han passat molts anys des que l'Ajuntament se n'ha fet càrrec, quaranta quasi bé, sense que a penes s'hagi actuat per tal d'aturar el progressiu deteriorament del palau. Tots aquests anys s'ha estat recaptant entrades, gravacions de pel·lícules, anuncis, etc. Doncs, bé, aquests beneficis no han anat a parar pas a la conservació d'aquest patrimoni arquitectònic, artístic i històric, per altra banda inigualable, del Districte d'Horta Guinardó i de Barcelona. El magnífic palau romàntic, de gust orientalitzant, amb detalls neo-gòtics, barrocs, i marcats motius neoàrabs, cau davant la passivitat de l'Administració. El palau enyora el soroll de les tasques dels manobres. Els nombrosos motius ornamentals, balustrades, esgrafiats i merlets s'esvaeixen amb el pas inexorable del temps i la deixadesa. Les teulades s'esfondren. Els pisos s'omplen de runes. Donada la situació d'abandonament en què es troba l'antic palau per part de l'Ajuntament, i abans que aquest patrimoni cultural, històric i artístic de la nostra ciutat i sobretot del Districte d'Horta Guinardó, se'ns acabi venint a terra, les entitats cíviques i veïnals, acadèmiques, i la societat civil en el seu conjunt, hem de sumar esforços i plegades aconseguir acabar amb aquesta lamentable situació.

Per tot plegat exigim a l'Ajuntament de la Ciutat i al Districte d'Horta Guinardó que, d'una vegada per totes, restauri i doni un ús públic al magnífic llegat que representa per Barcelona el Palau del Laberint d'Horta.

Signat: Col.lectiu Cultural i Ecologista Agudells- Ecologistes en Accio Catalunya, AVV Can Papanaps-Vallhonesta, AVV Can Baro, AVV Horta, AVV Can Ricart, AVV Casc Antic, AVV l' Òstia de la Barceloneta, CGT de Parcs i Jardins, Plataforma en defensa de la Barceloneta, Sindicat d'Administració Publica de Barcelona CGT, Oficina per l'Okupació de Karcelona, Ecogays-CGB, CSO Kan Pasqual, Plataforma Horta-Carmel-Guinardó / Un altre món és possible, Assemblea de Joves d'Horta Guinardó

La CGT rebutja la Llei d'Estrangeria

Crida a la mobilització pels drets de les persones immigrants

Secretaria d'Acció Social - Comitè Confederal CGT

Des de CGT creiem que només un procés de mobilització i lluita conjunta entre treballadors immigrants i autòctons podrà canviar el rumb neofeixista de les polítiques migratòries impulsades tant per la UE com pel Govern Espanyol.

L'actual crisi socioeconòmica està colpejant amb força al conjunt dels treballadors/es i de forma especialment dura als treballadors/es immigrants que assisteixen a un permanent retall de drets i llibertats. En aquest context es debat en el Congrés una nova Reforma a l'actual Llei d'Estrangeria que compta amb el suport de la majoria dels grups parlamentaris i que condemnarà els i les immigrants a una major invisibilitat i desprotecció. El moment triat tampoc és casual, perquè sembla pretendre vincular crisi i immigració i justificar així la restricció dels drets.

El document presentat, que no ha sigut discutit ni consensuat amb les organitzacions d'immigrants i de Drets Humans, se situa en el marc de les mesures policials impulsades per la Unió Europea que busquen criminalitzar, perseguir i castigar els treballadors immigrants en situació irregular així com als ciutadans europeus que se solidaritzen amb la seva situació, deixant a milions de persones en la clandestinitat, sense cap protecció social i a mercé de l'explotació i abusos de qualsevol tipus tant per part d'empresaris com dels cossos de seguretat de l'Estat.

Entre les noves mesures que impulsarà esta Reforma de la Llei d'Estrangeria, destaquem:

- Restringeix el dret a l'empadronament, mesura que deixarà a milers de persones, famílies i menors sense accés als servicis sanitaris i educatius així com a les prestacions socials bàsiques.
- Dificulta l'accés a la justícia gratuïta a l'augmentar els requisits per a poder comptar amb un advocat d'ofici, vulnerant el dret a la defensa que reconeix la Constitució.
- Restringeix el dret a la reagrupació familiar limitant la reagrupació dels ascendents als majors de 65 anys i augmentant a 5 anys de residència legal el requisit per a poder optar a la reagrupació.
- Allarga el període de possible internament en els Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) de 40 a 60 dies (ampliable a 74) a pesar de les terribles condicions dels dits centres que han sigut denunciades per organitzacions socials, Defensories del Poble i fins al mateix Parlament Europeu.
- Penalitza amb multes de fins a 10.000€ la solidaritat i hospitalitat amb els migrants en situació irregular que és qualificada, en aquest llenguatge pervers, com "promoció de la permanència irregular".
- Es legalitza l'expulsió de menors immigrants no acompanyats, vulnerant d'aquesta manera la mateixa Convenció dels Drets del Menor de l'ONU.
- Deixa en absoluta desprotecció a les dones immigrants en situació irregular que denuncien violència de gènere, ja que s'obliga a emprendre un expedient sancionador davant d'aquestes i altres denúncies realitzades per immigrants en situació irregular.

Davant d'aquesta profunda vulneració de drets des de la CGT manifestem :

- Un profund rebuig d'aquesta reforma així com a la Llei d'Estrangeria en el seu conjunt ja que condemna als treballadors immigrants a un estatut de ciutadans de segona categoria pel simple fet d'haver nascut en un altre país.
- Una denúncia als responsables polítics i les organitzacions sindicals que impulsen i recolzen aquestes mesures que legalitzen l'exclusió i explotació de milions de persones.

Des de CGT creiem que només un procés de mobilització i lluita conjunta entre treballadors immigrants i autòctons podrà canviar el rumb neofeixista de les polítiques migratòries impulsades tant per la UE com pel Govern Espanyol, per la qual cosa fem un crida al conjunt de la nostra afiliació i a la societat espanyola en el seu conjunt a secundar les mobilitzacions que s'estan emprenent contra la Reforma de la Llei i contra la Llei d'Estrangeria en el seu conjunt, exigint de forma clara i rotunda les mesures següents :

- Regulartització dels immigrants en situació irregular sense condicionar-ho a un contracte de treball previ
- Tancament immediat dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE)
- Cessament dels controls, identificacions, detencions, expulsions i la resta d'abusos policials contra la població immigrant.
- Igualtat plena en l'accés als drets socials, laborals, polítics i culturals per als treballadors immigrants.

Seguint aquestes exigències la CGT mostra el seu suport a les diferents mobilitzacions que s'estan emprenent i va cridar a recolzar la iniciativa de l'anomenada Marxa per la Igualtat de Drets entre Barcelona i Madrid (23 de setembre a 22 d'octubre), així com la convocatòria de mobilitzacions realitzada per la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI) del 17 d'octubre.

Contra la Llei d'Estrangeria i per la llibertat de circulació de les persones.

S'intensifica la campanya per la llibertat del pres anarquista Amadeu Casellas

Col·lectiu Catalunya

"Se'm nega la llibertat perquè jo no sóc submís amb un sistema penal i penitenciari podrit i corrupte, tal com es demostra en el dia a dia, en què aquesta constitució i aquestes lleis catalanes i espanyoles de què tant parlen els polítics i els jutges no s'apliquen. Per què no em concedeixen la limitació de condemna? La resposta és molt senzilla: perquè vaig néixer pobre, com tants altres companys". (Amadeu Casellas)

Des que el dia 15 de juliol Amadeu Casellas iniciava la darrera vaga de fam, no han parat de produir-se mostres de suport, protestes i peticions, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol o a nivell internacional, demanant que l'Estat el posi en llibertat de manera immediata i acabi amb aquesta venjança personal contra l'Amadeu, que no només porta a presó més temps del que correspon als delictes comesos, sinó que, a més a més, se li neguen sistemàticament els mateixos drets dels que "gaudeixen" la resta de presos. I tot això és conseqüència del fet que no es doblega ni té cap por del repressor i venjatiu sistema penitenciari vigent a l'Estat espanyol. El 21 d'octubre, en un estat físic molt malmès, l'Amadeu suspenia la vaga de fam.

Si voleu conèixer més informació sobre el cas i sobre la campanya de solidaritat, podeu anar als webs següents:

llibertatamadeu.blogspot.com/
www.barcelona.indymedia.org/

SALUT I ANARQUISMES

Xarxes

Pep Cara (Berga)

S'ha fet pública la Xarxa Anarquista amb un breu text de presentació on es diu que les persones i col·lectius de l'esmentada xarxa aposten per: «Un anarquisme sense complexos i sense adjectius, que des del reconeixement de què ens uneix accepta la diferència, amb flexibilitat però amb compromís." La finalitat de la Xarxa —de la qual en formo part en la mesura en què hi és present el col·lectiu llibertari al qual milito— és coordinar lluites i mantenir la relació entre els qui en formen part, dit en paraules del breu text de presentació: «exercir la solidaritat i la difusió de les idees i pràctiques anarquistes». La necessitat que les antiautoritàries estem organitzades i en relació em sembla evident. Tanmateix, les iniciatives en aquest sentit no han estat massa reeixides, sobretot pel manteniment de falsos debats, per la mala influència dels enfrontaments de l'anarcosindicalisme o per la ressaca d'un passat tant "gloriós" i pel predomini de ments estretes. Aquesta vegada tampoc serà fàcil però en aquesta ocasió el compromís, la varietat associada al respecte i més de dos anys de trobades em fan tenir esperança. El web de la xarxa és xarxanarquista.org i el portaveu en paper "En Veu Alta".

D'altra banda, la Xarxa de Biblioteques Socials fa temps que camina xino xano però amb pas ferm. La xarxa agrupa biblioteques de diferents col·lectius antiautoritaris. En aquest cas la coordinació ha permès fer presentacions de llibres, exposicions i començar a treballar amb un catàleg col·lectiu consultable des d'Internet, un projecte que ja està en marxa i que està carregat de futur. A la Xarxa hi podeu trobar des de la biblioteques de l'Ateneu Llibertari de Sants a la de la CNT de Cornellà passant per la del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga, La Hoguera de Gramanet o l'Espontània ara a l'eixample de Barcelona. Esperem que s'afegeixin noves biblioteques i que entre totes puguem fer molta feina. Volem que les biblioteques siguin útils i no facin de simples magatzems de llibres, d'aquí el valor de la creació d'un catàleg col·lectiu i de la relació entre aquest tipus de biblioteques—pel seu fons i per la seva manera de funcionar—. El web d'aquesta xarxa és xarxabibliosocials.org.

I així, apostant per l'organització en xarxa que vol superar la clàssica federació acabo el text. Emprenyant-me quan escolto per la ràdio com la Tura s'esvera perquè emmanillen uns lladres provinents de la seva classe, la "classe política", mentre ella és la principal responsable del lent assassinat al qual sotmeten al company Amadeu.

La clandestinitat imposada com a única alternativa per a "conviure"

Carlos A. Martini
(CGT Balears)

La crisi sempre colpeja al més feble amb major cruesa, una altra vegada es pot constatar. Els immigrants "extracomunitaris" sofreixen de manera més greu la brutal crisi; els "sense papers" es troben entre els més afectats, però la seva condició d'invisibles no mostra la magnitud real d'aquesta terrible situació. En aquest context l'accés a la justícia, l'empadronament, sels erveis socials i la sanitat depenen en major mesura dels criteris dels funcionaris de torn.

Aquesta falta de drets implementats ja des de fa temps per successives lleis d'estrangeria i les seves modificacions posa en evidència una obstinació continuada d'establir una societat amb ciutadans de segona i tercera categoria. L'accés al lloc de treball està limitat i ignorat pel govern espanyol, el qual ignora un fet real, que és el que un nombre important de persones amb el risc d'exclusió exerciten, en general totalment desprotegits, una activitat laboral en condicions de sobreexplotació. Com a factor agreujant trobem que l'accés als serveis socials, a l'educació, al sistema sanitari, a l'empadronament és obstaculitzat quan no directament negat per la via administrativa, amb uns clars biaixos de discriminació institucionalitzada. Com fermall final, l'internament en els camps de concentració (CIE) on és negada fins i tot la presència de les Organitzacions No Governamentals que tenen constàncies d'haber-se produït abusos físics per part d'aquells qui controlen aquests centres d'internament.

Això és només una breu pinzellada de la situació actual per la qual travessem aquí a l'Estat espanyol, un país del primer món. Aquesta situació es pretén canviar a la brevetat, però per a pitjor. Es castigarà les persones o les organitzacions que brindin algú tipus de suport als "immigrants irregulars", s'ampliaran les multes, s'augmentarà el temps de detenció en els CIE; és a dir, constatem com el que augmenta és la cruesa repressiva d'Europa i Espanya. El que nosaltres ens preguntem, els extracomunitaris irregulars: perquè se'ns discrimina, perquè es violen els nostres drets humans, perquè es violen els acords internacionals de protecció a menors? En molts països del tercer món quan es violen els drets humans cauen bombes a tones com gotes de pluja, i a casa nostra que passa?

Amb motiu del 20è aniversari de l'accident nuclear de Vandellòs

Fa vint anys vam estar fregant la catàstrofe, recordem-ho!

Ecologistes en Acció de Catalunya i Tanquem les Nuclears-100%Renovables

El proper 19 d'octubre es compliran 20 anys del que ha estat fins ara l'accident més greu ocorregut en una central nuclear d'Europa Occidental. Un aniversari que no volem que passi desapercebut quan portem 5 anys d'una campanya de propaganda aclaparadora, que intenta fer-nos creure que l'energia nuclear no tan sols no és dolenta, sinó que arriba a ser ecològica.

Cal rellegir la prosa tècnica de l'informe del Consell de Seguretat Nuclear (CSN) redactat quatre anys més tard de l'accident per ser conscients de quant a prop vam estar de la catàstrofe; de com, durant tres dies els bombers van lluitar contra el foc i la inundació, i els tècnics van lluitar per aconseguir un mínim de refrigeració, amb més de la meitat dels equips trencats, que impedís la fusió del nucli i l'explosió del reactor, i pogués portar-lo a la condició d'aturada segura. Encara avui ningú no s'explica com es va aconseguir, però vam salvar-nos de convertir-nos en un segon Txernòbil.

Un accident pot deixar de ser considerat un accident si es donen mostres de negligència, comportament irresponsable i desinterès per la vida de les persones. Totes aquestes circumstàncies es van donar en el cas de Vandellòs 1. L'informe del CSN de 1990, ja detallava com, a partir del juny de 1986 i amb motiu de l'anàlisi de la catàstrofe nuclear de Txernòbil, es va procedir a demanar a totes les nuclears en funcionament que apliquessin un seguit de mesures correctores i modificacions de seguretat, en les instal·lacions. Aquests requeriments, que es van remeten a la direcció de Vandellòs 1 com a mínim en quatre ocasions en forma escrita, al llarg dels anys 1986, 1987, 1988 i 1989 (i un nombre indeterminat de vegades en forma verbal al curs de les reunions mantingudes entre l'empresa i el CSN), no es van arribar a aplicar mai de manera completa, i dos d'ells van ser causants directes de l'extensió del incendi que va originar l'accident.

L'informe del CSN va ser la peça clau per a que el dictamen de l'Equip Avaluador de Successos Significatius Relacionats amb la Seguretat, en el qual van participar experts de diversos estats adscrits a l'Organització Internacional de Energia Atòmica, adjudiqués a l'accident de Vandellòs el nivell de gravetat tres de l'escala internacional d'accidents nuclears i reiterés, una vegada més, que "en el moment de l'accident no es havien executat encara les modificacions necessàries.".

Cal revisar les hemeroteques dels mesos posteriors al incendi per trobar-se amb un discurs de l'empresa propietària i dels directius de la central que demostra que res no ha canviat malgrat els pas dels anys: les mateixes justificacions i les mateixes manipulacions que hem sentit i llegit fa uns mesos davant la petició de tancament d'una vella nuclear amb greus problemes de seguretat estructural (Santa Maria de Garoña), es van poder sentir i llegir fa 20 anys, davant la petició de tancar una central nuclear que havia quedat en estat ruïnós. I cal llegir les reaccions després que el 30 de maig de 1990, el Ministeri d'Indústria i Energia decidís el tancament definitiu de la central per certificar el nivell d'infàmia.

Havia hagut un greu accident que era conseqüència d'una greu irresponsabilitat i calia sancionar als responsables. Però van haver de passar 11 anys per a que el judici es celebrés. La defensa dels cinc acusats --dos directius de l'empresa propietària, el director de la central nuclear, i els dos responsables directes del seguiment de la planta des del CSN--, va aplicar una estratègia dilatòria, qüestionant totes les etapes de la tramitació, intentant així arribar a la prescripció de la causa. No ho van aconseguir, però el pas del temps i l'oblit del que havia passat i les maniobres de pressió, van convertir el judici en una mostra de fins a on s'està disposat a arribar quan es toquen el que podríem anomenar "interessos de profund calat", parlant clar, els interessos de la gent que mana.

L'aspecte més espectacular va ser comprovar com els representants del CSN, començant pels implicats i acabant pel que va ser el seu director quan va ocórrer l'accident, es van desautoritzar a ells mateixos, van restar importància als seus propis informes i van donar suport als acusats quan aquests van argumentar que l'aplicació dels requeriments del CSN no garantien que l'accident no s'hagués produït. Posades així les coses, el 6 de març del 2000 el tribunal va absoldre als acusats, i el 26 d'abril del mateix any, la fiscalia del Tribunal Suprem no va acceptar els recursos del fiscal de Tarragona, ni dels advocats de l'acusació particular i popular, Marc Viader i Marc Palmés. Arribant a donar la culpa de l'accident a l'empresa fabricant de la primera turbina que va fallar.

La commemoració de l'aniversari de l'accident de Vandellòs no es pot limitar a la data del 19 d'octubre; el tancament de la central va ser fruit d'unes mobilitzacions socials que contestaven les manipulacions i mentides de l'empresa i dels representants dels interessos nuclears, i també en són part.

No s'hauria aconseguir tancar Vandellòs 1 sense mobilitzacions com les assembles populars, pavelló esportiu de l'Ametlla de Mar del 27 d'octubre; les vagues generals, com la del 30 d'octubre a l'Atmella; les manifestacions, com les del 4 de novembre, de 10.000 persones davant la central; la de 40.000 persones, el 26 de novembre a Barcelona; la de 2000 persones del 6 de maig del 2000, també a Barcelona; els talls de carreteres, com el de 2000 persones a les poblacions properes a la central, el 12 de febrer de 1990; i les mocions de diversos ajuntaments de Tarragona, i del Parlament de Catalunya. El lema era sempre el mateix: "Tanquem les nuclears, la primera Vandellòs".

Vandellòs 1 està tancada, però aquestes són també fites a recordar, i més en un moment com l'actual, en que el malson nuclear repeteix insistentment que el seu final encara està molt lluny.

***Catalunya**. Novembre de 2009*

Pedro Álvarez, assassinat per un policia fa 17 anys

No a la impunitat !

Plataforma Pedro Álvarez
plataformapedroalvarez.com

Jornada "Art per a Pedro Álvarez", al Centre Cívic Sant Martí (c/Selva de Mar 215, Barcelona). Dijous 26 de novembre. A les 19 h. estrena del documental "La Justícia del Poder", a les 20 h. concert de flamenc, i a les 22 h. teatre "Persona".

Concentració dimarts 15 de desembre, 20 h. plaça Universitat. Prèviament, a les 11 h. ofrena floral al lloc de l'assassinat, a l'Av. Catalunya de l'Hospitalet.

Fa ja 17 anys que Pedro Álvarez, un jove treballador nascut a Barcelona, va ser assassinat. Un desconegut, després d'una discussió de tràfic, li va disparar un tret mortal en el cap. Els fets van succeir en l'Avinguda de Catalunya de l'Hospitalet en presència de la núvia de Pedro i d'una acompanyant de l'assassí.

A les poques hores de l'assassinat un sospitós va ser detingut. Se li va identificar com un agent de policia adscrit a la Brigada de Seguretat Ciutadana. Al cap de set dies va ser posat en llibertat utilitzant com pretext la falta de proves concloents. Des de llavors la família i els amics i les amigues de Pedro no hem deixat de reclamar que s'investiguin els fets, que es faci justícia i que, en definitiva, s'apliquin les lleis democràtiques que haguessin de defensar a la ciutadania enfront de les violacions dels drets humans elementals.

No obstant això, després de gairebé 17 anys de requerir als àmbits administratiu, polític i judicial que impulsin l'administració de la justícia, aquests no han sabut (o no han volgut) plantar cara, en virtut de l'aplicació de totes les garanties legals, a la resolució de l'assassinat de Pedro Álvarez. De moment, el crim ha quedat impune i l'assassí de Pedro Álvarez segueix en llibertat, i amb l'única preocupació que el temps esborri tot rastre de la seva responsabilitat, fins que el delicte prescrigui legalment.

Enfront d'aquesta indefensió, al costat de l'angoixa, la desesperació i la ràbia, coexisteixen en la família i en els amics i les amigues de Pedro l'exigència de justícia i la lluita perquè es condemni al culpable. Per si aquesta situació no fos suficientment espantosa, el policia, i l'entorn que el protegeix, han creat una falsa trama recolzant-se en argúcies legalistes i intentant invertir la situació girant els fets contra les víctimes. És a dir, tractant de convertir a les víctimes en victimaris; als innocents en culpables i als culpables en innocents.

Juanjo Álvarez, el pare de Pedro, ha hagut d'anar plantant cara a tot un seguit de denúncies i d'acusacions molt greus que ha interposat contra ell, ni més ni menys, que el presumpte botxí del seu fill. Després de ser aquestes acceptades a tràmit en els jutjats, Juanjo ha estat imputat amb diversos càrrecs per delictes d'amenaces, delictes d'injúries i delictes d'obstrucció a la justícia. Unit al dolor insuperable que causa la pèrdua d'un fill, més encara quan es produïx en unes circumstàncies tan aterridores, el pare i la mare de Pedro Álvarez han hagut de suportar la inacció de la justícia.

Volem manifestar el nostre més profund rebuig a l'arbitrarietat, a la parcialitat, als abusos de poder, als tractaments privilegiats, a les inhibicions, a les renúncies i, en definitiva, a la falta d'investigació i de justícia. Reclamem una justícia igualitària, que tracti a totes i a tots amb la mateixa rasadora, i en conseqüència, denunciem un sistema que dóna suport a la impunitat aplicant criteris de justícia selectius i establint categories excloents: la categoria dels que són vulnerables a la llei i la categoria dels que són immunes a ella.

Manifestació estatal a Madrid el 14 de novembre en solidaritat amb la lluita del poble saharaui

CEAS-Sàhara

Des de la Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Sàhara (CEAS-Sàhara) s'està treballant en els preparatius de la gran manifestació a nivell estatal que es celebrarà a Madrid el dissabte 14 de Novembre, amb participació d'amics/gues i simpatitzants de tot l'Estat espanyol, així com el suport dels i les artistes que han col·laborat amb la campanya www.todosconelsahara.com

Aquest serà el sisè any consecutiu que ens manifestarem per a denunciar l'abandó que des de fa 34 anys sofreix el Poble Saharaui, per a exigir la independència del Sàhara Occidental i el respecte als Drets Humans en les zones ocupades pel Marroc, entre moltes altres coses. Les cinc manifestacions precedents van ser un gran èxit de participació, aquest any no pot ser menys!

Manifest

JUSTÍCIA I LLIBERTAT PER AL POBLE SAHARAUI

Avui, 14 de novembre de 2009, es compleixen 34 anys de la signatura dels "Acords Tripartitts de Madrid", que van representar el lliurament per part del règim franquista del territori del Sàhara Occidental al Marroc i Mauritània, desentenent-se de les seves obligacions com país colonitzador, i possibilitant al Marroc ocupar el territori a sang i foc. Aquest regne va fer fora de les seves cases als i les saharauis, que van haver de refugiar-se a Algèria i crear una vida i un Estat en els campaments; els que es van quedar, no van córrer millor sort i van haver de sofrir persecució, desaparicions, repressió brutal, tortura i presó… Fins als nostres dies.

L'Estat espanyol continua sent responsable legal i polític d'aquesta tragèdia. Mentre el poble saharaui no pugui decidir lliurement el seu futur, el Govern d'Espanya carrega amb la responsabilitat del sofriment i de la violació permanent dels Drets Humans que pateix la població saharaui en el Sàhara Occidental.

Per això, li sol·licitem al Govern espanyol que, fent seu el clam social i polític majoritari, planti cara a la seva responsabilitat històrica i al deute moral amb el Poble Saharaui i impulsi un procés que li possibiliti exercir el seu dret a la lliure determinació, per a d'aquesta manera contribuir a una pau justa i duradora, i a l'estabilitat en el Magrib.

Avui reafirmem el nostre suport i solidaritat amb el Poble Saharaui, i denunciem:

- La responsabilitat històrica, política i ètica d'Espanya quan potència colonial del Sàhara Occidental, i la seva actual posició de "mirar cap a l'altre costat" quan no mostrant el seu suport a falses solucions que no resolen el conflicte i demoren la seva solució.
- L'estancament del conflicte per la intransigència marroquina, amb el silenci còmplice d'alguns països amb interessos econòmics i polítics en la zona.
- La violació dels Drets Humans en les zones ocupades del Sàhara Occidental i la campanya de repressió contra la població civil indefensa i els seus activistes.
- El cessament de la venda d'armament i de material de doble ús al Regne del Marroc.
- L'expoli de les riqueses naturals del Sàhara Occidental, durant aquests més de 30 anys d'ocupació militar marroquina, en contra del dret internacional sobre protecció de recursos naturals en els territoris pendents de descolonització.

Així mateix, exigim:

- Al Regne del Marroc el cessament de la repressió, i violació dels Drets Humans en els Territoris Ocupats i l'immediat alliberament de tots els presos polítics saharauis en les presons del Marroc.
- La condemna i el cessament de la violència brutal que en aquests moments exerceix la Policia i l'Exèrcit marroquí sobre la població civil saharaui, cessin les tortures i s'anul·lin els judicis contra ciutadans saharauis.

És fonamental la intervenció de la Comunitat internacional, la protecció dels DDHH per part de la Missió de les Nacions Unides per a la realització del referèndum en el Sàhara Occidental i la presència massiva d'observadors internacionals i mitjans de comunicació en els territoris que serveixin de protecció a la població indefensa.

No descansarem fins que es faci justícia i aquest Poble germà pugui viure en pau en la seva terra, unides les famílies, sense Mur i mines que l'hi impedeixin. Per això demanem que el dissabte 14 de novembre, a partir de les 12 h., participis en la manifestació de suport al Poble Saharaui que sortirà de Atocha i acabarà amb un acte lúdic en la Puerta del Sol.

Dinamita de cervell

Horst Stowasser, in memoriam

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Les vigílies del 19 de juliol de 1974, quan jo estava a París fent gestions per regularitzar la meva situació legal de refugiat polític, vaig conèixer aquest company anarquista alemany a la seu de la CNT, de la Rue des Vinyoles, i vaig fer ràpidament amistat amb Horst Stowasser (1951-2009) i la seva companya asturiana immigrada a Alemanya, en una època que ambdós editaven la revista llibertària 'Impulso' de cara a la immigració peninsular a les terres germàniques.

Sense cap problema vaig anar amb aquests companys en el seu automòbil i equipats amb una tenda de campanya en un viatge de prop de dos dies per l'hexàgon francès fins arribar a Tolosa del Llenguadoc, on es feia el míting llibertari anual per celebrar l'efemèride revolucionària del 19 de juliol de 1936 a Catalunya. Emidio Santana (1906-1988), que en aquell moment editava 'A Batalha', l'antic òrgan de la CGT de Portugal, va participar en l'acte de Tolosa en nom del moviment llibertari portuguès, sortit de dècades de clandestinitat des d'abril d'aquell any, precisament el mateix temps que jo havia passat la frontera per la Cerdanya a causa de l'afer del Comitè de Solidaritat amb els Presos del MIL. Mentre Horst i la seva companya anaven carregats de llibres i opuscles anarquistes i de la CNT, des de la Rue Belfort, cap a Mieres (Astúries), per meva part vaig fer un interessant viatge de Tornada en tren fins a París acompanyat pel company Santana.

Novament vaig coincidir amb el company Horst a l'antiga Borsa del Treball de Marsella, l'agost de 1975, en el decurs del darrer congrés de la CNT de l'Exili, on es va decidir trencar aquella aliança sindical que hi havia amb UGT i Solidaritat de Treballadors Bascos (LAB) al mateix temps que s'aprovava un ponència estratègica vers el Comunisme llibertari per mitjà de l'abolició del treball assalariat i la dictadura burgesa de la Mercaderia (contra el franquisme i la socialdemocràcia postfranquista).

L'any passat, novament vaig poder abraçar el company Horst en el decurs de la seva estada en unes jornades celebrades a l'Espai Obert, a Sants.

L'estiu de 1974, el company Horst va fer un viatge a través de l'Espanya negra del franquisme, carregat de publicacions llibertaries, des del Llenguadoc fins Astúries i ara viatja feliçment vers la divina Acràcia, com deia Joan Salvat-Papasseit (1994-1924).

Una abraçada.

Giordano Bruno: entre l'edat mitjana i la nova ciència

Elsa Álvarez Forges

Context històric i cultural

La filosofia del Renaixement és aquella que es formula durant els segles XV i XVI, és a dir, entre l'aristotelisme medieval i el racionalisme modern. Històricament, el Renaixement marca l'inici de l'edat moderna amb dos fets destacats: la caiguda de Constantinoble a mans dels turcs el 1453 i la descoberta d'Amèrica el 1492. El primer fet va provocar la recepció de molts textos clàssics a Occident que durant l'edat mitjana no s'havien conegut. L'exemple paradigmàtic n'és Plató, l'obra del qual es coneixia de manera molt fragmentària a través de traduccions llatines tardanes. Fou precisament un dels filòsofs importants del Renaixement, Marsilio Ficino, qui en va traduir al llatí l'obra completa des de l'original grec. Encara Goethe al segle XVIII llegia aquesta traducció.

Filosòficament, el paradigma renaixentista es fonamenta en un mode magicoanimista d'explicar la realitat, resultant d'un model d'explicació i de ciència basat en la tradició artesanal. Per tant, li són tan alienes les categoritzacions qualitatives de l'aristotelisme com les quantitatives de la nova ciència racionalista, i això perquè l'univers conceptual del Renaixement és simplement animista -el món és un ésser viu i tot està animat-. Hi ha un gran interès per l'alquímia, la màgia, la càbala o l'astrologia, que es concep com a sinònim d'astronomia. Amb tot això el savi renaixentista pretén desvetllar allò que s'oculta darrere les paraules bíbliques, els astres o els nombres. La màxima del Renaixement és el "tot és possible", atès que l'astròleg és el savi capaç de canviar el destí de les coses mitjançant l'alteració dels astres en relació amb la influència que tenen sobre el destí dels homes.

És, doncs, completament erroni dir que la ciència moderna comença al Renaixement amb la teoria copernicana que posa el Sol al centre de l'univers. La nova ciència neix al segle XVII amb Descartes i Galileu, que, si bé agafen les teories dels filòsofs del Renaixement com ara Copèrnic, Kepler, Paracels o el mateix Bruno, els adjudiquen un sentit completament nou i les llegeixen amb unes altres ulleres: les de la ciència fisicomatemàtica, que no té res a veure amb la màgia ni amb l'alquímia.

Biografia

Giordano Bruno va néixer a Nola, un poblet proper a Nàpols, el 1548 i es va fer monjo dominic als divuit anys. Mentre cursava els estudis de teologia llegia amb gran interès els filòsofs de l'antiguitat i va començar a trobar-hi contradiccions amb la doctrina de l'Església. Quan era a Roma, el 1576, aquests dubtes van arribar a oïdes de les autoritats del seu orde i es va preparar una acusació d'heretgia en contra seva. Abans que el poguessin arrestar, Bruno es va escapar i va començar un periple que el va dur per Europa: Gènova, la Suïssa calvinista (amb els calvinistes també s'hi va enfrontar), i finalment París, on va gaudir de la protecció del rei Enric III, ja que aquest apreciava enormement el seu art de la memòria. Bruno, partint de Ramon Llull, fou conegut a l'època, entre d'altres coses, pel seu tractat mnemotècnic. El 1582 va publicar els primers escrits. Més tard va acompanyar l'ambaixador francès Michel de Castelnau a Anglaterra i s'hi va estar entre 1583 i 1585, anys en què va publicar els sis diàlegs italians. Va fer algunes conferències a Oxford i es va enemistar amb els professors, els quals va titllar de pedants, tal com queda reflectit al primer diàleg i el més conegut, El sopar de les cendres.

Va tornar a París amb el seu protector, l'ambaixador, i el 1586 va tenir una discussió violenta contra Aristòtil en un dels col·legis de la Universitat. Aquest incident va causar un aldarull important i va haver de tornar a fugir. Aquest cop va anar a algunes ciutats alemanyes, com ara Marburg o Wittenberg, on va impartir classes sobre la doctrina aristotèlica i es va fer luterà. Més tard va anar a Praga i a Helmstedt (Baixa Saxònia), on va fer classes a la universitat, i el 1590 va arribar a Frankfurt. Aquí hi va publicar els poemes llatins, que és la seva obra més important després dels diàlegs italians.

A Frankfurt va rebre una invitació de Giovanni Mocenigo, un noble

venecià, perquè li fes classes de filosofia. Va marxar amb ell a Venècia i li va fer de tutor. Però al cap de poc temps Mocenigo el va denunciar a la Inquisició i va ser arrestat el 1592. Bruno va voler retractar-se però el 1593 el van dur a Roma i el van tancar al Palau del Sant Ofici del Vaticà. Aquí va començar un procés que va durar fins a la seva mort, el 1600. Se li imputaven càrrecs de blasfèmia, heretgia i immoralitat, principalment pels seus ensenyaments sobre els sistemes solars múltiples i sobre la infinitud de l'univers.

El procés el va dirigir el cardenal Roberto Bellarmino, el mateix que anys més tard dirigiria el procés contra Galileu. El 1599 es van exposar els càrrecs contra Bruno, i aquest va refusar les ofertes múltiples de retractació. Va decidir reafirmar-se en les seves idees i el 20 de gener de 1600 el papa Climent VIII el va lliurar a les autoritats seculars. El 8 de febrer es va llegir la sentència on se'l declarava herètic, impenitent, pertinaç i obstinat. És famosa la frase que Bruno va adreçar als seus jutges: "Us fa més por a vosaltres pronunciar la sentència que a mi rebre-la". El van expulsar de l'Església i les seves obres es van cremar a la plaça pública. El 17 de febrer de 1600 el van cremar viu al Campo de' Fiori.

Filosofia

L'obra més coneguda de Bruno són els sis diàlegs italians, que es poden dividir en dues parts: els tres primers, els diàlegs cosmològics, són El sopar de les cendres; De la causa, principi i U; De l'infinit: l'univers i els mons. Els tres següents són els diàlegs morals: Expulsió de la bèstia triomfant; Càbala del cavall Pegàs; Els furors heroics. Tots sis formen un corpus únic que basteix la teoria bruniana de l'ascensió de l'home a la divinitat per mitjà del coneixement intel·lectual de la natura.

Cal recordar que Bruno s'insereix al bell mig de la Revolució Científica iniciada per Copèrnic a principis segle XVI amb la teoria heliocèntrica. El que fa Copèrnic és canviar les posicions del Sol i de la Terra a l'univers: posa el Sol al centre i la

Terra a la tercera esfera. Bruno va molt més enllà. Bruno fa esclatar les esferes celestes que Copèrnic havia heretat d'Aristòtil, unes esferes que es consideraven sòlides i impossibles de traspassar i a les quals els planetes estaven incrustats. Bruno afirma que la natura és un ésser viu en el seu conjunt, els planetes inclosos, de manera que aquests tenen vida pròpia i per això es mouen lliurement i no pas perquè una esfera corpòria els arrossegui. L'univers de Bruno no és només animat, sinó també infinit. La infinitud era un tema tabú a l'edat mitjana, ja que aquest atribut es reservava únicament per a Déu. Bruno també trenca l'ordre cristià de les criatures fetes pel Creador i afirma per primer cop a la història que la natura és alhora el creador i la creatura (criatura), és immanent, i per tant, és la natura.

És evident que per aquest camí va començar a buscar-se problemes amb l'Església. Malgrat que Copèrnic no hi havia tingut raons i fins i tot havia dedicat la seva obra magna, el De les revolucions dels orbes celestes, al papa Pau III, Bruno viu l'època més crua de l'impacte de la Reforma luterana. L'Església se sent atacada i s'ha de defensar. La condemna de Bruno per part de la Inquisició i la crema final és una mostra d'aquesta defensa a ultrança i del tancament de l'Església en si mateixa per no deixar-hi penetrar cap idea estranya, que immediatament convertia en herètica.

Bruno va atacar el cristianisme de manera directa i furibunda (cal recordar que havia començat essent dominic) perquè considerava que era una aberració intel·lectual afirmar que l'home només es pot redimir mitjançant l'eucaristia a través de la figura de Jesús. Deia que l'Església tenia un concepte dels homes com a menors d'edat i en canvi per a ell són parts de la natura infinita. La natura és un continu de matèria animada i els cossos en són accidents. Per tant no hi ha generació ni corrupció; només dissolució. La història que ell concep no és lineal sinó circular, o més aviat vicissitudinal. L'home, per arribar a la contemplació de la natura (no parlem de contemplació sensorial sinó intel·lectual) s'hi ha de fusionar. Aquest és el mite del caçador Acteó que li agrada tant de recordar com a exemple del procés. Un dia que sortia a caçar amb els seus gossos, Acteó va veure la deessa Diana (una de les deesses verges de la mitologia) nua mentre es banyava en un riu. Quan Diana se'n va adonar va convertir Acteó en un cérvol que els seus propis gossos van esquarterar i devorar. El que li va passar a Acteó fou que en contemplar Diana, la divinitat natural, va quedar-hi fusionat a través de l'acte dels seus gossos. No cal dir que estem parlant tothora d'un procés intel·lectual i que, per cert, Bruno considera que és a l'abast d'uns quants escollits i prou. El seu elitisme arriba al punt de considerar-se el profeta de la nova filosofia, que no és apta per a tothom, sinó tan sols per als pocs furiosos que siguin capaços de recórrer la roda vicissitudinal per arribar a la comunió amb la divinitat. Aquesta roda del temps que segons Bruno només poden recórrer els filòsofs veritables no és altra cosa que la transmigració de les ànimes, allò que col·loquialment es coneix com a reencarnació. Per dir-ho breument, com que la vida és una roda sense principi ni final, tampoc no existeix la mort, de manera que tot es transforma, tot es dissol en la natura infinita, que és el déu creador de Bruno.

Aquesta presentació brevíssima de la filosofia bruniana permet copsar que, d'una banda, és molt original, però que, de l'altra, no té gran cosa a veure amb el panteisme de Spinoza, que ja s'insereix en el paradigma modern del racionalisme. La filosofia spinozista no té res a veure amb la màgia, amb la mitologia o amb la consideració dels planetes com a éssers vius. En algun moment poden coincidir en les teories, però els paradigmes epistemològics on queden inserits l'un i l'altre són radicalment divergents. Filosòficament, el Renaixement fa de frontissa entre l'edat mitjana i l'edat moderna i no té res a veure ni amb l'una ni amb l'altra. La filosofia moderna no comença amb el Renaixement sinó amb Descartes i la vindicació que fa de la matemàtica com a clau per interpretar la natura, que Bruno havia bandejat precisament perquè afirmava que no podia copsar la complexitat de la natura. Així doncs, no és prou ajustat dir que Bruno fou el primer màrtir de la veritat científica. Fou màrtir, però no de la ciència, sinó del pensament lliure enfront de la intolerància de l'Església més tancada.

Connexions amb l'anarquisme

Giordano Bruno té una escultura al mateix lloc de Roma on la Inquisició el va cremar viu el 17 de febrer de 1600. Ubicada a la plaça del Campo de' Fiori, és obra de l'escultor Ettore Ferrari i data de 1889. Cada 17 de febrer els anarquistes italians van a retre-hi homenatge i a reivindicar Bruno com a màrtir del lliure pensament a mans de l'Església Catòlica i del poder establert de l'època. La plaça del Campo de' Fiori és l'única plaça històrica de Roma on no hi ha cap església.

Giordano Bruno va plantar cara a la ignorància, el dogma i la corrupció, i es va enfrontar a tots els poders de l'època, però amb això no n'hi ha prou per convertir-lo en un anarquista avant la lettre. Si bé per la seva actitud personal i vital podríem considerar-l'hi, és evident que la seva filosofia i el seu tarannà són d'un elitisme molt marcat. Concep la filosofia com una empresa heroica i intel·lectual i per tant, com a necessàriament minoritària, en contrast amb la banalització i la vulgarització que l'havien afectada en el del període precedent. La filosofia és la via per assolir la perfecció de l'home a través de la comunió amb la divinitat, i aquesta tasca ingent és a mans d'uns pocs escollits, de manera que Bruno bandeja obertament la plebs.

A més a més, és fàcilment deduïble a partir de la lectura dels diàlegs italians, que Bruno tenia un caràcter arrogant i que menyspreava qualsevol persona inferior a ell. La seva arrogància arriba al punt d'autoproclamar-se profeta de la nova filosofia, el precursor de la qual havia estat Copèrnic en posar el Sol al centre de l'univers. Tot fent un símil mitològic, adjudica a Copèrnic el paper de Manto, filla de l'endeví Tirèsias, que precedia el seu pare en l'art endevinatòria però el nivell del qual encara no assolia, i ell s'autoadjudica el paper de l'endeví més conegut de la mitologia clàssica, el cec Tirèsias, que tot ho veu, com un oracle. El que pretenia era erigir-se en autoritat, element contrari per definició a la doctrina anarquista.

De fet, un dels motius per rebutjar frontalment el cristianisme és el caire "socialitzant" d'aquest, és a dir, el fet de pretendre estendre a tothom la possibilitat de la salvació. Bruno ho troba intolerable per dos motius: perquè la forma de salvació no té res a veure amb la filosofia i no requereix cap mena d'esforç, i perquè és a l'abast de tothom, i ell considera que la salvació no ha de ser una cosa comuna sinó pròpia només d'uns escollits. Bruno menysprea el cristianisme perquè el troba vulgar en el sentit d'apte només per a la plebs i no per als filòsofs. De fet, està d'acord amb Maquiavel quan aquest diu que la religió és útil perquè la gent del poble tingui una esperança de redempció, però el savi sap que no és la via de salvació vertadera, sinó més aviat un romanço per als llecs.

Aquest elitisme tan desmesurat i el menyspreu que demostra pel que avui anomenem classes populars l'allunya inevitablement de l'ideari anarquista. L'anarquisme, com la majoria de corrents polítics contemporanis, és fruit de la Il·lustració i Bruno queda molt allunyat de les idees il·lustrades, no en el temps sinó en el paradigma de coneixement. El que el Nolà considerava la via de la salvació, la perfecció de l'home, qualsevol anarquista ho titllaria de superstició. És per aquest motiu que la cita anual al Campo de' Fiori només té sentit en part, en aquella part que ateny el comportament de Bruno com a home que es va rebel·lar contra la jerarquia del poder, en aquest cas eclesiàstic. La filosofia bruniana, en canvi, és als antípodes de l'anarquisme.

> MÉS MEDIA

La revista "Libre Pensamiento" estrena web

Col·lectiu Catalunya

Libre Pensamiento és una revista de reflexió sobre la realitat i la intervenció social editada per la CGT. Paraules sobre accions, accions sobre fets, fets sobre realitats que ens oprimeixen - les del poder gairebé sempre - o que ens alliberen - les nostres pròpies i les de qui lluiten i canvien i transformen el que els envolta i, de vegades, a qui els envolten….

Libre Pensamiento, revista que s'intenta del pensament lliure; que tracta de temes socials en la consideració que tots ho són o que res ens és aliè; que pretén abordarlos amb l'actitud de recerca pròpia de qui és conscient que les seves conviccions i certeses susciten més preguntes que respostes; que es pretén d'anàlisis i estudi de la realitat però no només, doncs la realitat atrapa en la seva obvietat a tot el que entorn d'ella gira i d'aquest cercle només pot sortir-se per factors menys objectius, com la decisió i la intervenció social.

Libre Pensamiento és una revista de reflexió sobre la realitat i la intervenció social, que s'edita quadrimestralment a iniciativa de la secretaria de comunicació de la central anarcosindicalista Confederació General del Treball (CGT).

Libre Pensamiento vol ser una publicació a través de la qual la CGT pensa sobre si mateixa, comptant per a això amb materials propis i aliens. Però pensant-se a la llum pública, de manera que aquesta reflexió es pugui convertir en pol d'atracció i obertura. La revista té un director o coordinador, nomenat en un Congrés Confederal Ordinari, que és el responsable de la mateixa davant l'organització, i amb un equip o consell editorial.

Consell editorial

L'equip o consell editorial és un òrgan de treball en el qual la revista tracta de planificar-se i de revisar-se. Naturalment, quan grup de treball, hauria de ser dinàmic en la seva mateixa composició, en el qual s'entra i se surt en funció d'aquesta dinàmica que ell mateix va marcant, encara que sigui necessària, alhora, certa estabilitat.

Continguts

La revista consta d'un dossier, que pretén tenir certa unitat i d'una miscel·lània o conjunt d'articles. El dossier alterna un tema sindical amb un altre no estrictament sindical, es decideix en l'equip de redacció i es procura estructurar i planificar, de manera que arribi a una certa unitat, demanant-se els articles a persones concretes. La miscel·lània és més àmplia, i capaç de recollir articles que arriben espontàniament. Inclou (o tracta d'incloure) un tema sindical, quan el dossier toca altre tema i, quan és al revés, un tema social, una mica d'internacional, una mica de pensament, una mica de llibres. En general, a Libre Pensamiento hauria de cabre tot o gairebé tot el que té a veure amb l'actuació social i sindical i amb el pensament que, de més prop o de més lluny, li acompanya.

Web Libre Pensamiento: www.librepensamiento.org

> EL FAR

La influència d'Owen en el cooperativisme català

Ferran Aisa

El filantrop Robert Owen, un dels principals mentors del cooperativisme, concebia la lluita pacífica per construir una societat socialista comunitària. La societat prevista per Owen havia d'ésser científica, cooperativista i antiestatal. El seu utopisme passava per l'organització de petites comunitats agrícoles, artesanes i industrials amb un màxim de dos mil habitants, d'aquesta manera considerava que podrien funcionar autosuficientment. Els seus principis els va recollir en el "Llibre del nou món moral" (1844), on exposava les seves idees sobre la societat i la cooperació.

El model de societat d'Owen va ser recollit pels britànics David Dale i Richard Arkwrigth, que van fundar la fàbrica de filatures New Lanark, a la ribera del riu Clyde, a Escòcia. La New Lanark va ser una important experiència cooperativista on Owen i els seus seguidors projectaren una colònia utòpica formada per un conjunt d'edificis: fàbrica tèxtil; cooperativa de roba i d'aliments a baix preu; habitatges higiènics per obrers; centres educatius. La colònia va establir també altres avantatges socials i de subsidi pels seus socis cooperadors, per exemple es va posar en marxa un institut educatiu pels joves. Robert Owen, amb la seva reforma, aspirava a desterrar els vells hàbits de la societat ajudant a establir una nova moral: "Aquest institut –diu Owen- està destinat sobretot a rebre als infants des dels primers anys, per a benefici de la salut i l'esperit, nens i nenes rebran lliçons de dansa. (...) Tots els infants rebran una educació que els capaciti per a fer-se càrrec de qualsevol dels departaments, especialment perquè no hi haurà diferències entre els que dirigeixen i els que realitzen les diverses operacions i tasques."

Les idees d'Owell i d'altres pensadors socials com Fourier, Blanc i Bouchez van quallar a Catalunya molt aviat i van fer florir una important xarxa de cooperatives. La primera cooperativa barcelonina era fundada l'any 1840 per Joan Munts, l'Associació Mútua d'Obrers de la Indústria Cotonera, la qual era una entitat mixta de sindicat obrer i cooperativa de producció. Però fou a meitats del segle XIX quan van aparèixer amb singular força les cooperatives de producció i de consum, escampades pels pobles del pla de Barcelona i de les distintes comarques catalanes. La federació de cooperatives formarà un important col·lectiu industrial, que participarà en la constitució de la Internacional Obrera a Espanya. Josep Roca i Galès, Salvador Pagès i altres cooperativistes es van dedicar a divulgar i a defensar, en cos i ànima, aquest corrent social a Catalunya. Entre les cooperatives catalanes, la majoria d'elles tèxtils, destaquen: La Societat Cooperativa de Teixidors a Mà (Gràcia); La Fraternitat (Sant Andreu); La Fraternitat (la Barceloneta); La Unió Obrera (Sants); La Farinera (El Clot); La Sedeta (Gràcia); L'Econòmica (Palafrugell); L'Obrera (Sabadell); L'Obrera Mataronense (Mataró); La Guixolenca i La Corxera (Sant Feliu de Guíxols); La Equitativa (Palamós), etc. El moviment cooperatiu aparegué com una formidable alternativa al sistema de producció capitalista, i sobretot al d'explotació. Els cooperativistes seguien el lema: "la unitat fa la força". La cooperativa és una organització de defensa dels dèbils contra els abusos dels forts. Les cooperatives, però, van sofrir molts entrebancs, tant econòmics com repressius. El dret d'associació fou fonamental per la legalització d'aquestes entitats econòmiques i socials. Les cooperatives, seguint el model d'Owen i altres reformadors, disposaven de diversos serveis pels seus socis com economat, biblioteca, grups de teatre, escola, etc.

El creixement del moviment cooperatiu, a finals del segle XIX, fou fonamental per la creació de la "Càmera Regional de Cooperatives de Catalunya i Balears". Amb el nou segle el cooperativisme va rebre una forta empenta que va significar la creació de noves cooperatives tant de consum com de producció. El cooperativisme fou una estimable pedrera de futur, doncs l'esperit de cooperació va estar present en l'etapa col·lectivista que va viure Catalunya durant la revolució de 1936.

El filàntrop Robert Owen (1771-1858)

Conjunt de la fàbrica de New Lanark

Receptes... Pollastre farcit del Nadal

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients

Pel farcit:
1 pollastre sense ossos
1 rellom de porc
1 pitrera de pollastre
4 tires de xulla de la ventresca
1 kg. carn picada (mesclada)
1 llauna de trufes
1 tassó de xerès
2 ous
Llorer torrat picat
Sal, nou moscada i pebre bo

Per bullir el pollastre:
Api
Porro
Nap
Xirivia
Romaní
Pastanaga
Tomàtiga
1 tassó vi de xerès

Elaboració

Preparar la carn picada amb els ous, el vi, el suc de trufa, el llorer, salpebrar i reservar. Tallar el rellom de porc, la pitrera de pollastre i la sulla i saonar. A continuació farcir el pollastre alternant la carn picada amb una o dues tires de cada tipus de carn i trossets de trufa. Finalment cosirem el pollastre i el ficarem dins una tela molt fina, com si fos una calça, i també cosirem els extrems. Després el farem bullir, afegint tots els ingredients abans esmentats. El temps de bullir és d'una hora per quilo de pollastre que hi hagi. Una vegada bullit, ho premsarem.

Servir fines rodanxes fredes amb ous filats.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Senders de glòria

Joan Canyelles Amengual

Pel·lícula de culte d´un director mític, Senders de Glòria, narra basant-se en una novel·la de Humphrey Cobb, que se inspira en fets reals, l´afusellament de tres soldats francesos acusats de covardia davant l´enemic durant la primera guerra mundial. El seu abvocat defensor, el coronel Dax (extraordinari Kirk Douglas), no podrà fer res per salvar-los, car que la sentència està dictada abans de començar el judici.

El general Broulard (Adolphe Menjou), ha insinuat al general Mireau (George Macready), la possibilitat d´un ascens si aconsegueix prendre als alemanys una posició infranquejable. Sabent que és una tasca suïcida ordena al coronel Dax que prepari l´atac. Aquell li fa veure que serà una carnisseria absurda. Però Mireau no cedeix. Dax, citant a Samuel Johnson pronuncia una de les frases més lúcides de la pel·lícula: "El patriotisme es el darrer refugi dels canalles". Finalment l´atac es du a terme. Només sortint de les trinxeres els soldats francesos moren com a mosques, però intenten avançar. Al no poder fer-ho tornen enrere. El general Mireau, veient perillar el seu ascens ordena bombardejar als seus homes. L´únic que aconseguirà el coronel Dax, amb l´amenaça de fer pública aquesta circumstància, serà que se li obri un expedient al general Mireau.

Kubrick ens ofereix en la seva quarta pel·lícula una lliçó magistral de posada en escena, de planificació i d´estructura narrativa. Estam davant d´un veritable autor cinematogràfic, uns dels icones culturals del segle xx, i aquesta és una de les seves cintes que més aprop està de la perfecció.

Des dels primers moments es fa palesa la diferència entre el luxós castell que habiten els generals i les trinxeres estretes i brutes on malviu la soldadesca. Són famosos els tràvelings laterals que Kubrick hi filma. En els rostres dels soldats no hi ha ni una molècula d'heroisme ni d´amor a la "bandera", tan sols hi veim fàstic, esgotament i por. El director americà fa també una denúncia del classisme d´una societat extremadament injusta en la que els que manen disposen capritxosament i segons els seus interessos de les vides i les morts dels seus subordinats. Kubrick també du a terme una direcció d´actors extraordinària.

La pel·lícula es va estrenar amb normalitat a Nord Amèrica, però a Europa els problemes foren nombrosos, va ésser prohibida a Suiça, hi va haver aldarulls als cinemes de Bèlgica, i les pressions exercides per la diplomàcia francesa aconseguiren que es retiràs de la cartellera, tornant a exhibir-se després amb "una nota explicativa i la Marsellesa". A França no es va estrenar fins a l´any 72 i a l´estat espanyol fins al 86.

Una curiositat: el títol de la pel·lícula es va treure d´uns versos del poema de Thomas Gray "Elegy in a Country Churchyard": "Els senders de la gloria no condueixen més que a les tombes..."

En definitiva la pel·lícula de Kubrick és una extraordinària obra d´art. Un al·legat antibel·licista i un furibund atac al poder establert, contra l´autoritat com a principi de dominació i al patriotisme com a justificació de les mes brutals atrocitats. Però el director nord-americà ens obri una diminuta porta a l´esperança en la darrera i absolutament antològica secuència: una presonera alemanya ha de cantar a la cantina del campament davant els soldats, ells la reben amb befa, i xiulets, ella, tímida i asustada, amb un fil de veu que li tremola comença una cançó aferradissa i senzilla, a poc a poc es va fent el silenci, després alguns comencen a acompanyar-la amb la seva veu, i els ulls d´aquells homes es van omplint de llàgrimes; tenen la tristíssima mirada de l´enyorança, enyorança dels éssers estimats i d´allò que la guerra els ha robat per sempre més: la innocència que ella representa. Aquella al·lota que canta davant ells podria ser la seva germana o la seva filla o la companya a qui volen abraçar. I qui sap si algú d´ells ha matat al noi que la havia d´estimar durant tota la vida. Ella al final té un somriure als llavis. Amb aquesta escena Kubrick fa una declaració de fe amb la humanitat i ens diu que entre aquella jove alemanya i els soldats francesos no hi ha cap disputa i que els veritables enemics són els generals que en nom de la pàtria fan el negoci de la guerra.

Fitxa tècnica

Títol original: Paths of glory
Director: Stanley Kubrick
Producció: James B. Harris, per Bryna Productions / United Artists (Estats Units, 1957)
Guió: Stanley Kubrick, Calder Willingham i Jim Thompson, a partir de la novel·la homònima de Humphrey Cobb
Fotografia: Georg Krause
Música: Gerald Fried
Direcció artística: Ludwig Reiber
Muntatge: Eva Kroll
Repartiment: Kirk Douglas (Coronel Dax), Ralph Meeker (Caporal Paris), Adolphe Menjou (General Broulard), George Macready (General Mirbeau), Wayne Morris (Tinent Roget), Richard Anderson (Comandant Saint-Auban), Joseph Turkel (Armaud)
Duració: 86 minuts.

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (1)

Carlus Jové

Fins a quin punt la llengua constitueix la identitat d'un poble? I d'un individu? Són dues preguntes diferents, és obvi, però potser no és tant obvi que també la resposta pot ésser diferent. Em centraré, primerament, en el cas col·lectiu. I, potser cal dir-ho, em remetré als usuos habituals dels termes poble i nació, que de per sí mereixerien un tractat a part.

Que la llengua defineix la identitat d'un poble –tot i que no només ella ho fa– sembla una evidència prou clara: la llengua és la bastida del pensament, i és a través d'ella que un poble es relaciona amb sí mateix. El problema s'esdevè quan els limits de la llengua i del poble no són els mateixos, i aquest és el nostre cas particular –o potser no tan particular. És un problema palpable, irresolt, i en certa manera irressoluble, car ni en l'imaginari escenari d'uns Països Catalans independents estaria definitivament solventat: el castellà continuaria aquí –per no parlar del francès– i, en aquest cas imaginari, no ja com a llengua imposada per un altre estat, sinó com a realitat lingüística del propi país. I què en fariem llavors dels castellanoparlants? Arraconar-los? Demanar-los amablement que renuncïn a la seva llengua sotmeten-se així a la realitat política del país, de l'estat? Expulsar-los com es van expulsar els moriscos? No semblen aquestes opcions massa amables ni democràtiques; serien, de fet, mesures del tot indesitjables.

Amb això sobre la taula, el que vinc a dir són dues coses: que uns Països Catalans independitzats no són la fi d'un problema, sinó l'obertura de nous problemes; i que la relació entre llengua i identitat no és tant evident com podria semblar d'entrada.

Des de la situació actual és perfectament legítim denunciar l'intrusisme castellà, car ni al menys erudit dels ciutadans se li pot escapar el fet històric de que l'espanyol és un Estat creat a base de garrotades i pegats impossibles. El jacobisme de tall espanyolista, com el francès, és una obvietat, i de les grosses; punt i final. Però en el cas hipotètic que plantejàvem, ja no es tractaria d'això, sinó més aviat dels avatars històrics d'un poble, una nació, que les ha passades de tots colors fins que ha pogut recuperar la seva independència. I els avatars històrics no són quelcom que es pugui escampar a la lleugera, ans al contrari, cal integrar-los i assumir-los agradin o no.

A aquestes qüestions dedicaré les columnes –encara no sé quantes– dels propers mesos, intentant abordar qüestions que no acaben mai de tractar-se, potser per no considerar-les prioritaries, o potser per simple i recurrent mutisme.

Cicle de xerrades de memòria llibertària a Tarragona

Del 14 de novembre al 12 de desembre.
Les xerrades tindran lloc a l'Ateneu Llibertari Alomà (c/Míster Sitges 9, Part Alta, Tarragona)

Memòria de Peix

Te'n recordes?

Memòria de Peix pren forma arran de la inquietud d'uns individus pel que fa al tema de la memòria històrica. Veient que la historiografia oficial sempre ha relegat a l'oblit la nostra història, els fets que més ens interessen i afecten en la construcció del nostre present, vam decidir posar en marxa aquest projecte per donar veu i treure a la llum la història dels vençuts, reivindicar que sota la "Gran Història" hi ha la nostra, la dels treballadors, la de les minories, la dels perseguits, els exclosos... i també de les lluites d'aquests col·lectius que construint espais autònoms caminaven cap a la emancipació social.

Per naltros la mirada al passat no ha de tenir cap tipus de mistificació ni de nostàlgia. Si fem aquest exercici és per a tractar d'extreure les conclusions més radicals de cada procés històric que puguin servir-nos avui en dia. També per a rescatar de l'oblit aquells fets que han estat totalment censurats o trossejats, de manera que es puguin presentar aïllats i sense possibilitat d'enteniment per part de la historiografia oficial.

Ara bé, creiem que actualment, en el context de dominació capitalista espectacular, ja no es fa servir la història com una manipulació del passat per a justificar el present, sinó que es presenta com una mercaderia de consum de banalitats amb l'objectiu de desarrelar-nos de la nostra memòria, consolidant la ignorància absoluta a través de la imposició d'una història momificada i apta per al negoci de museus i editorials.

Així mateix defensem la reconstrucció col·lectiva del nostre passat i per això ens oposem a la passivitat davant el relat dels especialistes. La raó d'això és que la gran majoria del món acadèmic treballa defensant l'ordre establert. Aquesta lectura acrítica del passat limita les possibilitats d'acció emancipadora al present. A l'intentar plantejar una lectura diferent d'aquest passat tractem d'aportar el nostre gra de sorra per a establir un espai polític autònom avui en dia, intentant descobrir les possibilitats d'intervenció radical a l'actualitat.

Comencem la nostra marxa amb aquest cicle de memòria llibertària i tractarem de continuar la nostra tasca organitzant més activitats d'aquest tipus, en l'edició de materials que ens semblin interessants, amb col·laboracions en revistes,...

Estem oberts a treballar amb altres grups o individus que tractin aquest tema.

Per qualsevol cosa que vulgueu: mdepeix@gmail.com

PROGRAMA

Dissabte 14 novembre, 19 h.

Miquel Amorós: "Moviments autònoms durant la transició"

Recorregut per la història dels moviments autònoms durant els anys de l'anomenada "transició", les seves lluites i experiències, potencialitats i limitacions... Tot plegat en un context de reestructuració capitalista que va significar el pas d'una dictadura "clàssica" a una dictadura del mercat, per a continuar el procés "desarrollista" ja començat a l'etapa anterior.

Dissabte 21 de novembre, 19 h.

Joan M. Rosich: "El moviment llibertari al Camp de Tarragona des de la transició a l'actualitat"

Partint del mateix moment històric que la xerrada anterior, analitzarem el desenvolupament del moviment llibertari des d'una òptica local, amb un repàs de totes les experiències al Camp: acció sindical, ateneus, publicacions, etc, fins arribar a l'actualitat.

Dissabte 28 novembre, 19 h.

Galo A. Romero: "Revolució social durant l'anomenada Guerra Civil"

Davant la propaganda governalmental sobre la recuperació de la memòria, que considerem només una estratègia del poder per a implantar l'oblit sobre els projectes socials que en aquesta època van qüestionar més directament la dominació. Volem resaltar els fets més importants i de caràcter revolucionari i autònom de la classe obrera per a extreure conclusions que encara puguessin ser vàlides a dia d'avui.

Divendres 4 desembre, 19 h.

Josep Sánchez Cervelló: Maquis i anarquisme: la resistència llibertària durant el Franquisme"

Resum sobre les formes de resistència llibertària al franquisme des de la postguerra fins a finals dels anys 50, veient quines eren les estratègies d'aquesta lluita i per què es va acabar. Partirem d'un marc general fins arribar a un context més local del que van ser els maquis anarquistes a la provincia de Tarragona.

Dissabte 12 desembre, 19 h.

Dolors Marín: "Història del feminisme anarquista des del 1931"

Com a tema transversal tenim la qüestió específica del feminisme al moviment llibertari, la qual és bastant desconeguda, però pensem que és molt important per tenir una visió encara més global del que ha estat la història de les lluites per a l'emancipació social alhora que toca qüestions imprescindibles d'abordar per a dur a terme aquesta emancipació.

Pàgines web

KLINAMEN
http://www.klinamen.org/
Portal sobre l'autogestió editorial que conté tota mena de recursos, notícies i enllaços per a l'autoedició de publicacions.

REBELIÓN
http://www.rebelion.org/
Portal periodístic radicial amb notícies de l'àmbit de la política, economia, ecologia, cultura, etc. Molt complet.

Llibres

"Entre la Revolució i les Trinxeres"

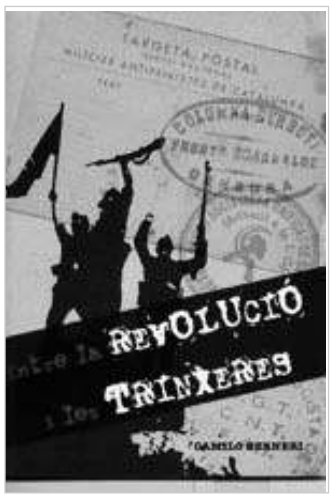

CAMILLO BERNERI
Negres Tempestes 2009, 80 pàgines

Redacció

Aquests últims anys hem viscut un procés de recuperació de la memòria històrica encapçalada pel Tripartit que té com a objectius legitimar l'actual sistema democràtic burgés i amagar o desacreditar la Revolució Social iniciada el 19 de juliol de 1936.
El col·lectiu Negres Tempestes i Aldarull Edicions editen la traducció al català d'aquest llibre amb la intenció de donar a conèixer aquests fets: "Entre la Revolució i les Trinxeres" és un recull de cartes publicades per Camillo Berneri al setmanari "Guerra di Classe" on va reflectir l'eufòria inicial dels primers mesos de la Revolució i va advertir de les conseqüències de la recuperació progressiva del poder per part de la burgesia que van materialitzar-se en els Fets del Maig del 1937 on el propi Camillo Berneri va ser segrestat i assassinat.
Podeu aconseguir l'exemplar al preu de 5€ als punts de distribució habituals i "on-line" a la llibreria Acció Cultural: www.accioculturral.org/
També us el podeu descarregar a: http://ia311040.us.archive.org/3/items/EntreLaRevolucilLesTrinxeres/revolucio_trinxeres.pdf

"Les Aventures d'en Nono"

JEAN GRAVE
Negres Tempestes 2009, 196 pàgines

En el 100è aniversari de l'afusellament de Francesc Ferrer i Guàrdia i de la Revolució que els vencedors denominarien com a "Setmana Tràgica", el col·lectiu Negres Tempestes (www.negrestempestes.org/)ha traduït al català l'obra de Jean Grave que va formar part dels materials d'estudi de l'Escola Racionalista que Ferrer i Guàrdia dirigia al carrer Bailén de Barcelona.
En Nono coneix Autonomia, país utòpic en el que l'educació de les nenes i nens estimula les seves inquietuds, l'amor per la natura i altres valors propis de l'anarquisme. Accidentalment, en Nono acaba a Argirocràcia, que segueix un model social capitalista, on tracta d'aplicar i explicar el que ha aprés al seu país.
Aquesta edició inclou la introducció adreçada als alumnes feta per Anselmo Lorenzo, qui va traduir la versió original en francès al castellà a petició de Ferrer i Guàrdia. Inclou també les paraules de Ferrer i Guàrdia adreçades al professorat, una carta on alumnes de l'Escola Moderna parlen sobre el llibre a escolars de l'Ateneu Obrer de Badalona i la introducció en la que Negres Tempestes explica les raons que els han portat a traduir aquest llibre al català entre les que destaca la necessitat de desenvolupar escoles llibertàries. Cal destacar que part dels beneficis obtinguts seran destinats a projectes educatius llibertaris.
Podeu aconseguir l'exemplar al mòdic preu de 6€ als punts de distribució habituals i "on-line" a la llibreria Acció Cultural: www.accio-cultural.org/
També us el podeu descarregar a: www.negrestempestes.org/nono/

"Contrapublicidad"

CONSUME HASTA MORIR
2009, 58 pàgines

"Contrapublicidad" es tracta d'una "reflexió sobre la societat de consum en la qual vivim, utilitzant un dels seus propis instruments, la publicitat, per a mostrar fins a quin punt es pot morir consumint. Els textos i imatges que conté aquest llibre són una selecció del treball del col·lectiu ConsumeHastaMorir, contrapublicitats que responen al monòleg comercial a força de descobrir el paper ideològic que juga la publicitat i el discurs de les grans empreses anunciants que la sustenta."
La publicitat, el principal canal de difusió de la ideologia consumista, és unidireccional, no admet resposta. Transmet de forma normalitzada valors hedonistes, individualistes i el consum com la via més reeixida de distinció social. I no obstant això, el que millor defineix el consum dels gairebé 2000 milions de persones que formem part de la classe consumista és la distribució injusta de la riquesa, l'esgotament dels recursos i un il·lusori progrés infinit, basat en l'econòmic, que no sembla fer-nos més feliços.
ConsumeHastaMorir es va formar en l'any 2002 dintre d'Ecologistes en Acció, una confederació d'àmbit estatal fruit de la unificació, en 1998, de més de 300 grups ecologistes.
Us podeu descarregar el llibre de 58 pàgines en format pdf anant a: www.letra.org/spip/IMG/pdf/LIBRO_CONTRAPUB_CHM.pdf

"Amadeu Casellas: 75 días en huelga de hambre por la Libertad"

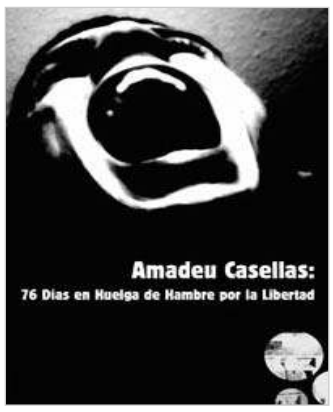

Autors Diversos
La cizalla ácrata, 2009, 48 pàgines

Una recopil·lació d'anàlisis i reflexions sobre la darrera campaña per la llibertat de l'Amadeu Casellas.

Revistes

PARAULES PER LA PAU
Full informatiu antimilitarista de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau
www.usuaris.tinet.org/tgnapau

CGT KONECTA BTO
Butlletí de la secció sindical de CGT a Konecta BTO Barcelona (telemarqueting), www.cgtbarcelona.org/promofon

FENT XARXA
Butlletí informatiu de la Xarxa de Consum Solidari, comerç just, sobirania alimentària...
www.xarxaconsum.net/

VOLEM
Volem viure sense capitalisme, butlletí del Col·lectiu Crisi per a les mobilitzacions del 17-09-2009.
www.podem.cat

> L'ACRATOSCOPI

Nosaltres no érem una banda, nosaltres érem CRASS

Jaume Fortuño

Crass foren un dels grups punk britànics més compromesos del 77, tot i que ells no estarien d'acord amb aquesta afirmació ja que ben aviat es van desentendre d'un moviment que, tot i la façana de rebel·lia amb la qual es presentava, només subvertia modes juvenils i llistes d'èxits en una revolució en mans de les companyies discogràfiques. Els components de Crass provenien de diferents lluites que s'havien forjat amb el moviment hippie i llibertari dels 60 però alhora havien quedat molt decebuts amb part d'aquesta moguda, sobretot la més vinculada a la cultura de les drogues com a forma d'evasió i la que reproduïa els patrons de la societat sota una imatge alternativa.
Al 1977 amb Johnny Rotten proclamant l'anarquia al Regne Unit, els Crass ho van veure més clar que ningú i anunciaren la mort del punk alhora del seu naixement. No van trigar a adonar-se que aquests dissidents prefabricats no prenien el pèl a les multinacionals sinó al públic, que alhora es convertia en un guetto superficial i buit com el de totes les modes pop, reproduint-ne els mateixos tòpics i misèries. Després d'una breu fase d'experimentació s'apartaren de les drogues, i adoptaren l'anarquia i el pacifisme molt més enllà de les banderes que portaven als seus concerts. Crass mai va deixar d'implicar-se en les lluites contra el sistema, recaptant diners i difonent-les a un públic més ampli com participant-hi com a activistes. L'oposició a la guerra de les Malvinas i a l'ocupació d'Irlanda del nord, l'ecologisme radical i la protesta antinuclear; la denuncia de les violacions als drets dels presos en centres penitenciaris i psiquiàtrics, l'alliberament animal i el derrocament del patriarcat són alguns dels temes en els que van prendre part, tant a les cançons com a la vida. Paral·lelament, van publicar la revista International Anthem, i van inspirar i recolzar altres experiències com el periòdic i el corrent Class War o el moviment okupa dels 70 i la London Street Commune. En una entrevista assenyalaven, "tenim la capacitat de centralitzar informació (...) informació subversiva, que pugui crear subversió". Aquesta consciència militant de la seva activitat feu de Crass més que una banda de rock una plataforma per a l'activisme polític i cultural. Es per això que la seva influència es va donar més en com el punk (o una part d'ell) va donar una resposta política al seu moment, que no pas en el terreny estrictament musical que per a ells sempre va ser un tema secundari; feien música perquè era la manera que tenien de fer arribar el seu missatge. Després de la dissolució de Crass l'any 1984, els seus membres van continuar implicats en aquestes lluites fins a arribar al dia d'avui; Dial House, la comuna que van crear, continua funcionant com a centre social rural essent un important focus d'activisme a Anglaterra.

VIDAL ARAGONÉS, ADVOCAT DEL COL·LECTIU RONDA

‘Els ERO del darrer any s’han multiplicat per quinze’

“L’administració pública supera l’empresa privada en contractació temporal”

> LA FRASE...

“Un dels tres grans mites que es repeteixen i que són falsos és que a l’Estat espanyol l’acomiadament és car”

“Una petició de les patronals serà rebaixar la indemnització o crear un nou contracte temporal per tres anys. Seria una autèntica salvatjada que CCOO i UGT ho acceptessin. ”

Text: Adriana Jarrín i Roger Rovira (*)
Foto: Eloi de Mateo / Setmanari la Directa

Vidal Aragonés és un dels advocats del Col·lectiu Ronda que treballa a totes hores perquè la gent tingui unes millors condicions de treball.

Hi ha alguna reglamentació dels ERO per impedir que les empreses amb beneficis puguin acomiadar treballadores?
Aquesta és la contradicció dels ERO, que no cal que hi hagi una situació de pèrdues, únicament han de garantir la viabilitat futura o que, amb la mesura, es millorarà la competitivitat.

Durant els darrers anys hi ha hagut una gran quantitat d’ERO, com s’explica?
Els càlculs sobre els ERO del darrer any mostren que s’han multiplicat per quinze. Una de les coses que més m’ha cridat l’atenció d’aquesta etapa és que els ERO d’extinció han estat al mateix nivell que els de suspensió, però això és una trampa. Els ERO de suspensió fa molts anys que existeixen, però no com s’estan produint ara.

És legal que s’acomiadin més treballadores d’un determinat sindicat, com a la Nissan?
Legalment, a l’hora d’acomiadar, la filiació sindical no compta. L’acció discriminatòria es dóna si hi ha un percentatge més elevat d’acomiadaments d’un determinat sindicat. Dos casos paradigmàtics han estat els de Seat i Nissan, on –curiosament– els acomiadats de la USOC i la CGT tenien un percentatge superior al dels afiliats a la UGT i CCOO. Hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que declara que els treballadors acomiadats de Seat fa alguns anys eren en la seva majoria afiliats de la CGT. El Tribunal va declarar discriminatòria la inclusió d’un número desproporcionat d’afiliats de la CGT. Hi ha una actitud de violència encaminada a la destrucció d’un sindicalisme de defensa dels treballadors.

La CGT va denunciar CCOO i la UGT de cobrar per cada ERO que signen...
En la negociació dels ERO hi ha un mecanisme clàssic a les empreses grans i mitjanes: l’empresa va a la federació sindical, es reuneix amb el responsable i exposa l’ERO. Quan veuen que s’ha de fer el paripé, les federacions no van acompanyades de tècnics, advocats o economistes a la negociació, sinó que hi van directament com a representants del sindicat i negocien l’ERO. Després, cobren una quantitat per la participació a la negociació. El 93% dels ERO acaben amb acord.

No pinta gaire bé...
Hi ha tres grans mites que són falsos. El primer és que l’acomiadament a l’Estat espanyol és car. Això no és veritat. La mitjana del cost dels acomiadaments del darrer any és de dinou dies per any treballat. El 60% dels acomiadaments van ser per acabament de contracte temporal, amb un cost de vuit dies per any. Això no ho expliquen els empresaris. El segon mite és que els treballadors tenen unes retribucions molt altes. També és fals. Ens trobem amb un 63% dels treballadors que cobren menys de 1.100 euros bruts. A la pràctica, la majoria dels treballadors són inframileuristes. El tercer mite és que tenim una negociació col·lectiva i unes condicions de treball molt rígides i això és totalment fals. Només cal llegir l’article 41 de l’estatut dels treballadors.

El sector públic està millor?
A causa dels acomiadaments massius a les empreses privades, per primera vegada a la història, l’administració pública supera l’empresa privada en contractació temporal, sobretot a sectors importants com l’ensenyament, la sanitat o la justícia. És curiós que, tenint uns serveis col·lapsats, s’opti per això.

Avui dia, les principals reformes vénen d’Europa. Què suposa per les treballadores?
Durant molt anys a la UE s’ha considerat que el dret del treball era un element de progrés, però els darrers tres o quatre anys, hi ha hagut –com a mínim– dues o tres directives que han demostrat clarament que anaven contra del drets dels treballadors. Hi ha tres sentències del Tribunal de Justícia de la UE que fan tremolar, especialment la sentència Rüffert, que diu que no cal aplicar el conveni col·lectiu del lloc on treballa l’empresa si aquesta té la seu fora perquè el principi de llibertat d’empresa està per sobre del principi de negociació col·lectiva. Alguna sentència, a més, condemna accions sindicals com un boicot. Això és tornar a principis del segle XX. I ara s’aplicarà la directiva de les ETT.

Què representa aquesta directiva europea de les ETT?
Legalitza que les ETT actuïn a sectors on abans no estaven permeses, com la construcció o l’administració pública. Les relacions laborals són de generalització de la precarietat. A l’Estat espanyol, hi ha més d’un milió i mig de treballadors que no estan coberts: un milió de treballadors que no tenen permís de treball, els falsos becaris a qui s’hauria d’aplicar el conveni col·lectiu i els falsos autònoms que realment no ho són sinó que els obliguen a ser-ho per no assumir costos.

Quines sorpreses ens esperen?
Una petició de les patronals serà rebaixar la indemnització o crear un nou contracte temporal per tres anys. Seria una autèntica salvatjada que CCOO i UGT ho acceptessin. Proposen ampliar el contracte temporal a dos o tres anys, amb una indemnització de 20 dies per any treballat en cas d’acomiadament. Hi ha una altra proposta més tramposa encara: si t’acomiaden durant els primers dos anys, et paguen vuit dies per any, el tercer any et paguen setze dies i, a partir del tercer any, et paguen 24 dies per any treballat. Però hi haurà tres o quatre temes que segurament acceptaran: major control de la situació d’incapacitat temporal (baixes), la intervenció de les ETT a tots el sectors, trencar amb el principi de jerarquia de la negociació col·lectiva. El que està demanant la patronal és que els convenis d’empresa puguin ser contraris o diferents als convenis de sector.

(*) Extracte de l’entrevista publicada al número 153 de la “Directa”.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Somiar

Jordi Martí Font

Des de gairebé sempre, somiar ha estat un fet humà menystingut i poc valorat, més encara des de les teories polítiques majoritàries a Occident. Segons aquesta visió reduccionista del món on vivim i de les persones que l’habitem, el món dels somnis no és el món real i, per tant, no és important per aconseguir cap mena de canvi en aquest món que habitem, patim, estimem i alguns i algunes volem canviar sempre cap a millor per a totes i tots.

Somien els il·lusos i els qui encara no tenen pensament polític, “els utòpics” que deien els grans barbuts seriosos tot condemnant-los al món de les idees, els pensaments i les pràctiques infantils. Va caldre que arribés el surrealisme i la seva demolició del món racional i els pensadors i els investigadors de l’inconscient per dotar els somnis de la transcendència que tenen. Així, l’acte de somiar va esdevenir no només important sinó bàsic i imprescindible en l’imaginari social.

Avui, encara són molts i moltes les que no s’atreveixen a deixar-se portar pels somnis, potser perquè els seus són somnis en gris, vés a saber. I arrecerats darrere paraules dites i repetides s’atrinxeren per tal d’evitar que cap somni de colors llençat amb prou perícia no desfaci en mil bocins les seves seguretats, adquirides en tantes lectures, mobilitzacions o conscienciació com hores ha tingut la seva vida conscient (si no totes, la majoria).

D’altra banda hi ha els que s’arreceren en els somnis per defugir les realitats dures i punxegudes. Tampoc m’interessen massa però els entenc perfectament. Davant de tot, comprensió, només faltaria.

Revalorar els somnis i l’acte que els crea i ens els fa voltar pel cap no és només una feina dura, llarga i complexa sinó sobretot de decisió política, perquè si somien ser el que volem ser l’acció ens pot i ens hi ha de portar. En el camí, somiarem altres coses però ja no tindrem més por a somiar, amb els ulls oberts o tancats, a on volem anar i a on volem ser, que gairebé sempre no és ni aquí ni ara.

Corrupció

Aquesta ordenació desordena de les coses i de la vida que patim, allò que anomenem “el sistema” i que sempre cal adjectivar de “capitalista i autoritari”, alhora que deixem clar que “tot” no és “el sistema” perquè precisament no estem en contra de tot, és productor constant de paraules. En té una per titllar de negatius els qui des de dins se salten algunes de les normes del desordre. La paraula és “corrupció” i s’aplica als qui, participant del sistema capitalista i autoritari, se salten els regles que permeten i fomenten la desigualtat, la injustícia, la pobresa... Se les salten i aprofiten escletxes de l’ordenació jurídica per omplir-se encara més les butxaques. I alhora que són acusats amb un dit gegantí dient “són aquests els dolents”, legitimen la resta que compleix les lleis que mantenen gent en la misèria, provoquen guerres, morts per malalties curables i tot el que manté l’ordenació desordenada de les coses i la vida que patim.